

ANEM MÉS LLUNY QUE L'ENDEMÀ

#programa_participatiu
versió completa

Vilafranca del Penedès 2015

ÍNDEX

5 eixos per capgirar Vilafranca

1. Obrim l'Ajuntament: participem i decidim.....	pàg.4
1. Municipalitzacions	
2. Participació	
3. Democràcia i transparència	
2. Una vila viva, activa i creativa.....	pàg.17
1. Cultura	
2. Educació	
3. Una vila al servei de les persones.....	pàg.53
1. Drets socials	
2. Desenvolupament local	
3. Salut i esport	
4. Dona	
5. LGTBI	
6. Joventut	
7. Gent gran	
8. Migracions	
9. Infància	
10. Convivència i espais públics	

4. Una vila integrada a l'entorn.....pàg.107

- 1. Urbanisme**
- 2. Habitatge**
- 3. Mobilitat**
- 4. Medi ambient i territori**

5. Compromís amb el nou país.....pàg.139

- 1. Vegueria Penedès**
- 2. Països Catalans**
- 3. Cooperació i solidaritat**

5 eixos per capgirar Vilafranca

1. Primer eix: Obrim l'Ajuntament: participem i decidim

1. Participació

2. Democràcia i transparència

3. Nou model de gestió municipal: la municipalització dels serveis

Introducció: la participació com a motor de canvi social

El context actual de crisi nacional i econòmica ha posat de manifest la incapacitat de la classe política per donar respostes eficaces als nous reptes. Els conflictes oberts arreu dels Països Catalans i en tots els seus municipis reafirmen l'anàlisi que l'Esquerra Independentista ha fet durant els últims anys: les estructures de l'estat espanyol, hereves de l'arquitectura institucional del Franquisme, estan expressament dissenyades per impedir qualsevol iniciativa política que qüestionari algun dels pilars del règim polític i econòmic del 78, independentment del suport popular d'aquestes iniciatives. La negació sistemàtica del dret a l'autodeterminació i la manca de diàleg ha fet palesa la fractura en el si del model constitucional i de la partitocràcia imperant. El tancament de files dels grans partits és un símptoma més de la decadència d'aquesta partitocràcia dissenyada durant la transició democràtica i mantinguda en el temps.

El sistema de monarquia constitucional espanyol ha ofert històricament pocs espais per a la participació ciutadana. A més, ha resultat molt efectiu a l'hora de desactivar el paper de la ciutadania i de l'associacionisme que havia mostrat un alt nivell de mobilització a les acaballes de la dictadura (desactivació de la qual van participar els partits d'esquerres i els grans sindicats). Avui en dia, la veu del ciutadà es limita als processos electorals. Aquesta cultura política fomentada pels grans partits que es trasllada als diferents espais administratius, entre ells el municipal, està sent superada per una població que demanda respostes polítiques i la participació real en els processos de decisió públics. El gran nombre d'iniciatives legislatives que entitats i plataformes estan duent a terme són un exemple. Tot plegat, ens situa davant d'un nou paradigma que inclou al ciutadà en la presa

de decisions col·lectives i accentua la invalidesa del model precedent en que les polítiques públiques (la *policy*) es cuinaven entre despatxos, ministeris i cúpules de poder en processos poc democràtics. O, en el pitjor dels casos, en instàncies externes a l'àmbit polític (poders fàctics i elits econòmiques) que mostraven amb tota cruessa en que s'ha convertit la democràcia delegada dels països occidentals.

Les dinàmiques que posen en qüestionament aquesta manera d'entendre la política (la *Realpolitik*) troben en els municipis el terreny idoni per construir estructures i processos de participació directa. Aquest tipus de propostes únicament requereixen de la voluntat política dels partits i són la millor manera per començar a gestar un canvi que, de manera acumulativa, s'estengui a nivell global.

Més enllà del perfil i idiosincràsies pròpies de cada població, l'acció política de la CUP sempre s'ha caracteritzat per defensar i promoure la participació ciutadana en els afers municipals. Aquest ha de ser l'embrió des del qual s'ha d'erigir el nou model democràtic, econòmic i social que permeti revertir l'actual mètode de presa de decisions per un altre de baix a dalt. És imprescindible treballar per dotar d'instruments a la ciutadania que li permetin participar i configurar el seu entorn social. És per això que allà on la CUP governa o obté representació, adopta la participació ciutadana com a eix transversal i fonamental en seva acció política i en el seu discurs. Fins a tal punt aquesta filosofia està registrada en l'ADN de la formació, que fins i tot allà on no governa ha fet pedagogia perquè la resta d'actors polítics siguin conscients de la necessitat de cedir espais de participació més enllà del purament institucional.

En l'elaboració de nous models de fer política i d'aprofundiment democràtic a nivell municipal, plantegem una bateria de propostes i mesures correctores. Sabem que no és una tasca senzilla, però és absolutament necessari posicionar-se a favor de la transformació i la democratització del sistema a partir d'aquests processos de democràcia real que incloguin a la població en la presa de decisions.

Les nostres propostes van encaminades a engegar una sèrie de dinàmiques:

- Retornar a la població el protagonisme en els processos de gestió municipal
- Afavorir i potenciar els mecanismes de participació directa
- Incentivar la gestió col·lectiva, la corresponsabilitat del ciutadà i la màxima transparència
- Iniciar processos reals de descentralització administrativa, política i de recursos

- Potenciar i posar en marxa criteris per a fer de l'administració una eina transparent, àgil i eficaç

1.1 Participació

Obrim espais de participació, construïm nous models de democràcia

Malgrat que la CUP incorpora a la seva lògica de treball dinàmiques i mecanismes de participació directa més enllà de les institucions (mitjançant assemblees obertes, transparència interna, etc.), no podem obviar que les institucions són els actors que disposen de la major part dels recursos per impulsar i generar dinàmiques de participació ciutadana que arribin al conjunt de la població. No obstant això, la participació com a eina necessària per a l'empoderament de les classes populars no es pot entendre si no es genera de baix cap a dalt. És a dir, independentment de la presència a les institucions, la CUP seguirà treballant per engegar dinàmiques de mobilització i participació directa allà on sigui possible. Per això creiem que les assemblees obertes i/o populars són una eina potentíssima per tal que la ciutadania prengui consciència activa de la necessitat de defensar els drets col·lectius. Impulsar aquest tipus d'assemblees sobre aspectes que afecten directament la ciutadania i la vida política municipal no és només una aposta estratègica sinó també l'embrió de futurs espais de democràcia directa i horitzontal en els quals les persones participin en la configuració del seu entorn polític i social i els doni més força per defensar-se de les agressions que comporten les retallades socials, les restriccions de drets universals, la manca de transparència o els dèficits en els canals de participació. Un altre exemple de l'èxit d'aquestes dinàmiques són les Trobades d'Unitat Popular que han comptat amb la participació de col·lectius i persones a títol individual.

Al marge d'aquestes iniciatives que impulsem des de l'esquerra independentista, la CUP ha de ser un exemple d'horitzontalitat en tots els seus processos de funcionament. Els processos electorals en són una bona mostra. La CUP no és un partit polític clàssic i la seva voluntat i funcionament són realment transformadors i oberts. Si volem transformar la societat, cal que les eines que utilitzem per fer-ho tinguin aquesta naturalesa. I no només això, cal que la ciutadania percebi clarament que les CUP ja són en si mateixes un espai obert de participació política. Per això cal insistir en la praxi política habitual de la CUP que ha fet que gran part dels moviments socials i l'esquerra transformadora ens entengui com a referent municipal i hagin fet un pas endavant per participar de l'espai polític de la Unitat Popular. Les assemblees obertes o l'elaboració d'un programa participatiu,

per exemple, són mecanismes que ajuden a implicar més gent en el nostre projecte i fer més visible el model de democràcia que defensem.

Una ciutadania activa i organitzada en combinació amb una administració local oberta, accessible i disposada a escoltar és el que ens ha de permetre obtenir la fórmula perquè els ajuntaments esdevinguin autèntics espais comunitaris i participatius a l'hora de decidir i organitzar la vida social. Així ha de ser tant per la definició de les polítiques i el control de la gestió, com per la mateixa prestació de serveis

Què podem fer des dels ajuntaments?

La democràcia real és la que permet decidir el model de societat que volem dia a dia. L'administració local, com a institució més pròxima, té l'oportunitat i l'obligació d'acceptar i encarar el repte.

La CUP busca introduir elements de democràcia directa que siguin útils, pràctics i factibles amb la finalitat d'implementar un model de participació directa, de transparència, de control del poder i de garantia de la gestió municipal dels serveis. També en les relacions socials i la vida econòmica; la democratització i l'impuls d'estructures de caràcter comunitari es converteix en una prioritat.

Cal ser conscients que l'aplicació de mecanismes de democràcia directa no té cap mena d'obstacle legal i tan sols depèn de la voluntat política del govern. La CUP defensarà de manera ferma que l'ajuntament cedeixi espais de decisió política al conjunt dels ciutadans perquè els temes importants comptin amb els seu període de reflexió i debat públic, i les decisions siguin comunes i vinculants.

La penetració progressiva de la CUP en les institucions ha de significar un impuls per a les polítiques de participació ciutadana: obrir la participació d'entitats i d'iniciatives populars en els plens (en molts casos només es requereix la modificació del ROM), la contractació d'un tècnic de participació ciutadana per dinamitzar o el foment de les noves tecnologies aplicades a la participació pública.

1.2 Democràcia i transparència

L'aprofundiment de la participació del ciutadà en la *res publica* ha d'anar acompanyat d'una sèrie de mesures concretes i directes que hi donin coherència i que apel·lin a la proximitat i empatia de les institucions:

- **Sous de regidors i càrrecs de confiança**

Reduir els sous dels regidors i assimilar-los a la mitjana de sous de la població del municipi en relació al salari mínim interprofessional.

En la pròpia definició de la igualtat d'oportunitats, no es poden acceptar càrrecs de confiança en l'Administració Pública sense que segueixin un procés de contractació de transparent i objectiu.

- **Pressupostos participatius**

El pressupost municipal és la principal eina de gestió de l'Ajuntament i cal que la ciutadania pugui participar en la seva elaboració per avançar de veritat cap a una democràcia participativa i per fomentar la pràctica de la transparència en la gestió municipal. Per això defensem els Pressupostos Participatius.

Aquesta implicació ciutadana ha de participar del procés d'estudi, anàlisi i reflexió previ a l'aprovació dels pressupostos municipals anuals en el si del ple. Fórmules com la creació de comissions de participació amb presència de ciutadans i entitats, canals per fer arribar propostes i suggeriments a l'ajuntament, sessions enfocades des del punt de vista dels barris, etc.

El procés ha d'estar configurat mitjançant un Reglament de Pressupostos Municipals Participatius on es prevegin aquests canals i se n'asseguri la seva difusió i realització.

- **Regidoria de Participació**

Cal que els ajuntaments adquireixin consciència de la importància d'una Regidoria de Participació per incentivar i promoure la participació ciutadana que reculli i encapçali els *inputs* rebuts de la participació. Caldria, a més, crear un Departament de Participació Ciutadana transversal que participi i es coordini amb la resta de departaments de l'administració local.

Aquesta regidoria ha d'afavorir i incentivar la participació per recuperar una dinàmica activa entre la població. I no només en l'acció política municipal, sinó també (i sobretot) en la dinamització de la vida social del municipi, tot impulsant programes que facin pedagogia i transmetin hàbits i valors participatius i basats en el diàleg, la cooperació i les formes democràtiques, i que permetin l'apropament dels infants, dels joves i de la població en general a la gestió dels afers públics. Exemples d'aquest tipus són la celebració d'assemblees i tallers participatius als centres educatius o l'organització de conferències i

sessions formatives per a les pròpies entitats i la població en general sobre aquestes temàtiques.

- **Auditoria del deute**

La manca de recursos econòmics és un dels grans problemes que dificulta l'acció política de l'administració local i que limita la seva autonomia. Més enllà de la devolució del capital, els municipis catalans estan sotmesos a un pagament d'interessos que pot arribar al 15% del seu pressupost. Les [auditories ciutadanes municipals del deute](#) són processos participatius que permeten al ciutadà prendre consciència de quins són els deutes il·legítims de la seva administració i sobre els quals cal reclamar-ne el no pagament. En concret, es materialitza en la lluita pel dret a la informació com a pas previ o paral·lel a la reivindicació pel dret a la participació real. Un dels principals mecanismes de control ciutadà i, per tant, de participació ciutadana ha de ser el control econòmic dels ajuntaments. Així, cal exigir plena transparència en matèria econòmica i que el conjunt de la població tingui accés a la informació sobre quins són els deutors del seu consistori i quins interessos genera aquest deute. Cal engegar processos d'informació pública que permetin identificar i destriar el deute, mesurar quina part d'aquest és legítima i decidir democràticament que fer amb aquella part que no ho sigui.

- **Assemblees de Barri**

Des de la CUP entenem que l'assemblearisme és el canal de participació de màxima horitzontalitat i facilita el desenvolupament d'una democràcia. Per això, cal estendre aquest mecanisme d'intervenció per tal de socialitzar i generalitzar la pràctica assembleària com a eina de transformació social i política. Una de les tasques principals que hem d'afrontar com a CUP és trencar amb les dinàmiques de desmobilització social i política, així com generar espais de participació directa.

Les Assemblees de Barri en poblacions mitjanes i grans, com és el cas de Vilafranca, han de convertir-se en l'espai propici perquè els seus veïns participin de la configuració del seu entorn més proper, de la política i de la gestió municipal. L'Assemblea de Barri ha de ser l'òrgan ordinari de participació ciutadana que convisqui amb les assemblees municipals, però amb el valor afegit que la primera assemblea de barri, molt més funcional i reduïda,

permet debats amb molta més participació i alhora permet tractar els temes d'interès més immediat pels veïns.

- **Les Assemblees Municipals Obertes**

Són el mecanisme que ha de permetre a la ciutadania incidir en espais de política municipal. Les institucions han de permetre que la ciutadania mobilitzada pugui exercir el dret a la iniciativa política i que alhora aquesta iniciativa tingui un retorn i una repercussió en les institucions.

- **Consell de la vila**

És un òrgan de participació en el qual la ciutadania i representants de les entitats debaten amb els representants polítics i els tècnics de l'ajuntament els assumptes públics locals (pressupostos, POUM, infraestructures, habitatge, cultura, salut...). Aquest òrgan permet una major regularitat i control que les assemblees obertes i pretén superar les limitacions i la rigidesa dels plens municipals. És un òrgan mixt format per regidors, ciutadans i representants de les entitats. Els ciutadans que formen part del Consell de la Vila seran escollits directament per les Assemblees de Barri i tindrien la funció de representants d'aquestes als consells.

Aquest Consell ha d'afavorir els espais de descentralització de l'administració i la participació directa de la població i del teixit associatiu del municipi amb poder real, de manera que es converteixin en agents actius de la vida política i participativa del municipi (gestió de pressupostos, agents actius de cohesió social, espais de participació i diagnosi del municipi, etc.). El seu funcionament estarà regulat per les *Normes Reguladores de la Participació Ciutadana* i en formaran part les associacions de veïns, els col·lectius i entitats del municipi, i els diferents grups polítics municipals.

D'aquesta manera, s'atorgarà a la població el protagonisme en els processos de gestió que li correspon, així com en les institucions municipals que incorporaran en el seu funcionament la voluntat de gestionar el municipi des de la població i per a la població amb la màxima transparència.

- **Consell sectorials de participació**

Als ajuntaments hi ha múltiples consells, comissions, organismes, societats i patronats que pràcticament no inclouen la participació en el seu funcionament, tant a nivell qualitatiu (política de fets consumats) com quantitatiu (poca representació de partits polítics i/o

d'entitats). A més, moltes vegades el govern no implementa les decisions que es prenen, ja que molts d'ells són merament consultius. Per tant, s'han de revisar, reorientar o crear nous consells municipals, així com modificar els seus estatuts per dotar-los d'un caràcter vinculant i convertir-los en veritables garants del control democràtic de l'acció municipal. Cal que adquireixin capacitat resolutòria i de gestió, i siguin autèntics protagonistes de l'acció de govern.

Caldrà valorar la creació de nous consells sectorials (Consell Social, Consell de Joventut, Consell d'Urbanisme i Medi Ambient, Consell d'Educació i Cultura, etc.) com a òrgans d'assessorament popular en què hi participin els actors implicats en cada camp. Un hipotètic caràcter consultiu no negarà el seu paper a l'hora de generar iniciatives i fer propostes.

- **Taules específiques sobre temàtiques concretes** (taules contra la pobresa, per l'ocupació, etc.)

Són espais de participació on es tracten conflictes específics i amb particularitats molt pròpies. Són espais flexibles i molt pràctics, pensats per impulsar mesures de xoc contra problemàtiques de caràcter urgent i en les que hi participarien persones i entitats directament relacionades en l'àmbit d'actuació concret.

- **Aplicació i reforma del Reglament Orgànic Municipal (ROM), i creació de Reglaments de Participació**

Cal aplicar els instruments de participació ciutadana ja previstos en el ROM vigent del municipi i introduir modificacions per a la seva millora i readequació a la realitat del municipi, així com potenciar els actuals canals de participació directa de la població i crear-ne de nous. Un altre mecanisme existent són els reglaments de participació ciutadana que permeten recollir tots els mecanismes i canals de participació que es poden dur a terme des d'un ajuntament: pressupostos participatius, consells sectorials, consultes o referèndums, participació en els plens per part de persones i entitats, etc.

- **Referèndums municipals**

Entenem el referèndum com una eina de participació ciutadana que cal normalitzar i utilitzar com a mètode d'intervenció política habitual. La convocatòria d'un referèndum ha de convertir-se i s'ha d'entendre com un element fonamental de democràcia directa. La

convocatòria de referèndums ha de servir per implicar el conjunt de la població en la presa de decisions col·lectives, especialment en aquelles decisions polítiques d'interès general de competència municipal. Per exemple, es poden establir mecanismes pels quals les iniciatives que suposin un percentatge significatiu dels pressupostos municipals hagin de ser referendades a través de la consulta popular.

Perquè el referèndum sigui una eina realment útil i sigui percebut com un mecanisme d'incidència real cal que tingui garanties de que la decisió presa per la ciutadania serà vinculant per les institucions. La iniciativa de convocar referèndums pot sorgir de qualsevol dels òrgans de participació ciutadana o directament de la ciutadania organitzada (per exemple, recollint un nombre de signatures estipulat en el reglament orgànic municipal).

En les consultes populars municipals hi podran participar totes les persones empadronades al municipi majors de setze anys, alhora que es fomentarà el debat sobre els temes tractats entre els menors de setze en els seus centres escolars, a través de jornades de participació i debat coorganitzades entre els centres i l'Ajuntament.

Cal recordar en aquest sentit que les úniques consultes que s'han realitzat a molts municipis catalans són les consultes sobre la Independència, nascudes de l'autoorganització popular.

- **Obertura dels plens**

Els plens municipals, malgrat ser un òrgan municipal on es prenen decisions importants que afecten al conjunt del municipi i de la ciutadania, acostumen a ser espais tancats amb dèficits evidents de participació ciutadana.

Els plens s'han d'obrir a la ciutadania, la qual cosa implica:

- Fer la màxima difusió dels dies de celebració dels plens i del seu contingut.
- Contemplar mecanismes perquè la població i les entitats puguin presentar mocions o propostes d'acord en els plens
- Oferir espais per tal que la ciutadania i entitats puguin formular preguntes a regidors/es en l'apartat final dels plens
- Informar a tota la població dels acords presos en els plens i el sentit del vot dels grups municipals

- **La democratització de la cultura i l'oci, així com la socialització dels espais públics**

Davant la proliferació de models culturals i d'oci mercantilitzats, elitistes, desarrelats i consumistes, i entenent que aquests àmbits constitueixen una part essencial de la vida social dels nostres municipis, la tasca de la CUP ha de ser impulsar processos de reapropiació de la producció cultural, és a dir, potenciar les estructures i col·lectius locals, programar una oferta d'oci popular i participativa i, en general, posar fre a la creixent tendència que estableix un ús privatiu (i, en ocasions, privatitzant) dels espais públics, a través del replantejament de les ordenances (mal anomenades) de civisme.

- **Enfortiment i dinamització del teixit associatiu**

La consolidació d'un teixit associatiu viu, conformat per entitats dinàmiques, democràtiques i independents, ha de ser una prioritat des del punt de vista de la participació ciutadana. És per això que apostem per dotar de suport organitzatiu, logístic i financer les associacions per tal que puguin desenvolupar la seva activitat amb plenitud i materialitzar els seus objectius.

- **Corresponsabilització i cogestió d'equipaments i programes**

És positiu que se cerquin fórmules de cogestió amb entitats ciutadanes o altres mesures de gestió participativa, a través de l'establiment de convenis que assegurin la prestació dels serveis públics i que dotin d'un paper protagonista els actors implicats. En aquest sentit es proposa:

- Plantejar mesures de corresponsabilització entre l'administració local i les entitats ciutadanes en l'ús i la gestió d'equipaments i infraestructures públiques, per tal d'incrementar el reconeixement, la confiança i la responsabilitat del teixit associatiu
- Impulsar acords de cogestió d'equipaments públics per enfortir el paper de les associacions i tendir cap a formes de prestació pública més properes i democràtiques que s'allunyin de la deriva actual cap a pràctiques clientelistes.

- **La transparència municipal i la lluita contra la corrupció**

La CUP defensa la màxima transparència en la gestió municipal com a element vertebrador de la qualitat democràtica de l'Ajuntament.

Proposem una sèrie de mesures que tenen com a finalitat potenciar una gestió transparent de la política de subvencions, ajuts, contractacions, etc., sobretot en allò que fa referència a les aportacions econòmiques a entitats i col·lectius, així com a la contractació d'empreses externes. Són mesures que, d'altra banda, també han de permetre a la ciutadania tenir un major control de les despeses dels partits i ingressos dels regidors del consistori municipal.

La lluita contra la corrupció passa perquè la ciutadania participi en la institució municipal i que aquesta sigui oberta a tothom. L'ajuntament s'ha de convertir en un instrument al servei de tota la població de Vilafranca. Per això, la CUP proposa un seguit de mesures per fer viable un nou funcionament administratiu i perquè els serveis municipals s'encaminin a definir una administració més transparent i democràtica. Aquestes mesures han de suposar que es garanteixi una informació municipal clara i objectiva, que es lluiti contra qualsevol forma de clientelisme i que s'estableixi un control popular de l'acció de govern. Per tant, proposem:

- Limitació de sous dels regidors (el sou mínim interprofessional en cas d'estar a l'oposició; i 2'5 vegades el sou mínim interprofessional en cas d'estar al govern).
- Declaració d'interessos dels regidors. Aquesta declaració s'haurà de realitzar no només en el moment d'acceptar el càrrec, sinó també en el de deixar-lo
- Que els regidors presentin la seva declaració de renda anual a intervenció, que igualment quedarà en el registre d'interessos sota custòdia de secretaria
- Que els partits polítics representats en el plenari presentin anualment la declaració anual de despeses i ingressos del seu partit davant del secretari municipal o l'interventor
- Que es facin públics els crèdits que els partits polítics representats a l'ajuntament sol·licitin a una entitat financera
- Que la despesa de propaganda dels partits polítics durant el període electoral no superi mai l'import d'un euro per persona inscrita en el cens electoral municipal
- Que totes les dades que fan referència als ingressos dels regidors i dels grups municipals siguin públiques al web de l'Ajuntament

1.3 Gestió pública

Nou model de gestió municipal: la municipalització dels serveis

En base als principis i propostes dels punts anteriors, la gestió pública municipal ha de descentralitzar-se, planificar-se i municipalitzar els seus serveis.

- **Descentralització de l'administració pública**

Un ajuntament ha de servir amb objectivitat els interessos públics que té encomanats i actuar d'acord amb els principis d'eficàcia, descentralització, desconcentració, coordinació i participació. Per aquest motiu cal crear la figura del regidor de barri i l'habilitació d'oficines d'informació i atenció a la ciutadania per poder realitzar els tràmits municipals com a canal de comunicació directa entre els veïns i el govern municipal. Aquesta figura aproximaria l'administració local al carrer i al conjunt del veïnat i facilitaria un millor coneixement de la realitat dels diferents barris que configuren el municipi.

- **Creació i elaboració del Programa d'Actuació Municipal**

Ha de ser objectiu dels ajuntaments i de l'equip de govern elaborar el Programa d'Actuació Municipal (PAM) amb vigència per tota la legislatura.

El PAM és l'instrument de planificació de l'activitat de cada mandat. El PAM té naturalesa de directriu i, com a tal, haurà de ser observat pel que fa a les seves finalitats i objectius per tots els òrgans municipals. S'han d'ajustar al PAM el Pressupost General i altres decisions destacades que l'equip de govern municipal pugui dur a terme. Les polítiques de l'ajuntament hauran de motivar la coherència de les seves determinacions respecte del PAM. El Programa té com a finalitat formular l'estat de necessitats d'inversions als barris, al municipi en general i en cadascun dels programes que l'administració genera per al municipi, per a les persones i per al desenvolupament urbanístic. En els PAM s'han d'impulsar de manera preceptiva processos de participació: la ciutadania i les associacions podran formular les aportacions que creguin convenientes. L'Ajuntament posa a la seva disposició els canals i els mecanismes participatius pertinents, segons els casos.

El procés de participació culminarà amb una audiència pública que farà una síntesi del procés.

Cal recordar que el procés de participació es desenvoluparà en paral·lel al procés administratiu d'elaboració del PAM. La present mesura i el procés que l'acompanya desenvolupen els drets de les persones i consoliden un procediment administratiu amb un ampli debat sobre la vila.

L'objectiu del PAM és concebut com un exercici de construcció conjunta entre tots els agents (socials, polítics, econòmics i associatius) i la resta de residents de la vila un document amb uns objectius generals i uns projectes específics. És fonamental planificar i actuar amb una visió de conjunt per afrontar el futur del municipi. Un altre objectiu seria coordinar els departaments de l'Ajuntament i els diferents consells, organismes o patronats de l'Administració com a entitats de participació del teixit associatiu.

- **Municipalització de serveis**

L'ajuntament s'ha de convertir en un instrument al servei de tota la població i, per això, els serveis municipals s'han de gestionar amb caràcter públic. Volem el manteniment i el desenvolupament dels serveis de titularitat pública amb la implicació directa de la població i les entitats en la seva planificació i gestió. Malauradament, durant els últims anys, els ajuntaments han tendit a privatitzar mitjançant contractes de llarga durada la gestió de molts serveis públics i municipals en benefici d'empreses privades amb ànim de lucre. Aquest sistema provoca diferents greuges, com la manca de garanties de condicions de treball convingudes o, portat a l'extrem, situacions de conflicte entre treballadors i empreses que acabin afectant el servei rebut per la població, quedant l'ajuntament amb poc marge de maniobra per esmenar-ho.

El criteri general ha de ser la no renovació de les concessions existents i la no concessió de noves, tot assumint-ne la gestió directa des de l'ajuntament mateix.

2. Una vila viva, activa i creativa

1. Cultura

2. Educació

2.1 Cultura

La cultura és un dels elements principals a l'hora de bastir el model de societat integradora, solidària i dinàmica que els membres de l'Esquerra Independentista defensem. La cultura s'ha de conformar per als ciutadans i ciutadanes com un mitjà de relació social de participació, de diàleg i de reflexió comuna que ens ha de permetre reconèixer-nos de forma individual i col·lectiva. La cultura és i ha de continuar sent una eina d'aprofundiment democràtic, una via d'integració i la clau per a la Unitat Popular.

En aquest sentit, l'objectiu d'una política cultural municipal ha de ser la revitalització cultural de la societat. L'Ajuntament no ha de suplir ni dirigir la societat civil, principal protagonista de la vida cultural, sinó que ha de treballar per assentar unes bases sòlides sobre les quals el teixit associatiu, l'administració pública i les iniciatives particulars puguin bastir un projecte cultural enriquidor i alliberador per al conjunt de la població.

Res no és més nociu per a una societat que una concepció parcel·laria de la cultura i la seva utilització com a arma electoral; és la política qui ha de posar-se al servei d'un projecte d'enriquiment cultural col·lectiu i no a l'inrevés. Per això la política cultural ha de partir del principi següent: fer partícip a tot el municipi de la vida cultural, vetllant per evitar la dualització social, promovent una producció cultural i artística de qualitat i establint mecanismes de socialització d'aquest patrimoni comú.

Actualment, a Vilafranca hi ha una gran riquesa cultural fruit de l'esforç i del treball que l'àmbit associatiu i cultural (amb el conjunt de la població) ha dut a terme. Això ens ha de fer pensar que existeix un gran potencial per avançar cap a una vila realment viva, activa i creativa. No obstant, i més enllà de la mera redacció d'un Pla d'Acció Cultural (fet d'una forma poc participativa, menystenint el teixit associatiu cultural de la vila), la Regidoria de Cultura no ha aportat ni les eines ni els mecanismes necessaris que garanteixin el seu desenvolupament i seguiment desitjables.

A més a més, l'Ajuntament no dóna el suport ni els ajuts necessaris a les iniciatives culturals d'una manera equitativa, clara i transparent, sinó que ho fa de manera arbitrària: segons el parer de la Regidoria de Cultura. El diàleg amb les entitats i col·lectius és poc clar i gens fiable.

2.1.1 Gestió cultural

2.1.1.1 El Consell Municipal de la Cultura

Després de la redacció del Pla d'Acció Cultural 2014-2020, Vilafranca compta amb una eina que marca les línies d'actuació en l'àmbit cultural (malgrat ser un pla elaborat de manera poc participativa i que caldria revisar). És obligació de tots garantir que no passi el mateix que va passar amb l'anterior Pla Cultural (2001-2010), que no es va desenvolupar per manca de seguiment i, sobretot, per manca de voluntat política.

Al llarg d'aquests anys, els successius equips de govern han gestionat la política cultural de manera irregular i moltes vegades amb criteris electoralistes (fins i tot, clientelistes). És per això que la CUP insta a la creació d'un òrgan de seguiment que garanteixi el correcte seguiment i desenvolupament de l'actual Pla d'Acció Cultural que, si s'escau, també caldria revisar.

Prenent com a model el Consell de la Festa Major, pel qual la CUP va apostar des del primer moment per desvincular les decisions sobre la festa del criteri arbitral del govern de torn, aquest òrgan ha de ser un lloc de debat, reflexió i presa de decisions.

Un Consell de la Cultura independent permetrà la participació de tots els agents culturals (especialment les entitats, els col·lectius i les associacions culturals) en l'elaboració de les línies estratègiques i els projectes culturals, així com en el seguiment del Pla d'Acció Cultural.

Des de la CUP defensem un nou model de gestió de polítiques culturals a Vilafranca que giri entorn d'un organisme autònom municipal dotat de personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat de maniobra (un patronat o institut) que gestioni, organitzi i administri l'àmbit cultural en tots els seus àmbits, alhora que defineixi les línies estratègiques i els projectes culturals a seguir a través del debat i la participació ciutadana. Aquest model, que és el que hem estat defensant des de les darreres legislatures, no ha estat possible per manca de voluntat política i una concepció elitista i parcial de la cultura.

Actualment, l'ordenament jurídic espanyol dificulta la creació de nous organismes públics, per la qual cosa, hem perdut molts anys de treball i l'oportunitat de comptar amb un ens que garantís un model

participatiu en l'àmbit cultural. Així doncs, la proposta d'aquest consell ha de ser una solució transitòria fins a l'assoliment del que ha de ser l'objectiu final per Vilafranca: un patronat o institut de cultura.

En comptes d'agilitzar el procés, però, el posicionament de l'equip de govern i de la resta de partits de l'oposició ha provocat l'estancament del nou model cultural, i és evident que desenvolupar-ho no compta entre les prioritats d'uns i altres. La falta de valentia i de lideratge han anat posposant el canvi.

2.1.1.2 Equipament culturals

Les actuacions o inversions en equipaments culturals sempre han estat depenent de les decisions arbitràries de la Regidoria de Cultura o de l'equip de govern, ja que malgrat existir una eina que regula les línies d'actuació no s'ha fet cap seguiment real. Això ha creat una situació de manca de planificació en les actuacions i de desajust amb les necessitats reals d'inversió i de desenvolupament.

Tampoc hi ha hagut una participació real a l'hora de prendre decisions que afecten la creació, adquisició o adaptació dels equipaments culturals, malgrat tractar-se d'equipaments utilitzats per bona part de la població, especialment les entitats, les associacions i els col·lectius culturals.

Per evitar arbitriarietats a l'hora de planificar quins equipaments culturals són necessaris a la nostra vila, quins d'ells són prioritaris o quins necessiten ser remodelats amb més urgència, es fa necessària l'elaboració d'un Pla d'Equipaments Culturals en base a un procés de participació ciutadana. Aquest pla ha de desenvolupar el que hi ha dins el Pla d'Acció Cultural (PAC), poc clar en aquest sentit.

El PAC, a més, ens hauria de servir per conèixer l'estat actual i les necessitats dels equipaments culturals (tant d'infraestructures com de material cultural) per planificar i per marcar prioritats a l'hora de crear o adquirir nous equipaments i per fer-ne les reubicacions necessàries (en aquells casos que faci falta). Aquesta és la manera d'aprofitar millor les infraestructures i el material cultural de l'Ajuntament. El PAC també hauria de marcar les línies d'actuació, la manera de renovar-lo i de com fer-ne el seguiment a través del Consell de Cultura.

L'elaboració del PAC requereix una visió global. Vilafranca pertany i centrifuga les dinàmiques comarcals i de gran part de la pròpia vegueria, fet que inclou tenir presents els equipaments culturals que existents i previstos a la comarca, així com els grans equipaments culturals que existeixen en les altres comarques de la vegueria. No tindria sentit que tots els municipis de la comarca invertissin en equipaments culturals similars quan podrien compartir-se i, per tant, promoure una major varietat. Això implica un esforç afegit per arribar a acords amb la resta de municipis, un esforça que val la pena en el sentit d'entesa, de racionalització de recursos i de compartir experiències i projectes.

2.1.1.3 Material cultural municipal

L'Ajuntament ha de facilitar que les iniciatives de les entitats puguin dur-se a terme i el gran instrument per fer-ho possible és la cessió d'espais i d'equipaments o material cultural. L'Ajuntament, per tant, ha de disposar de tot tipus de material cultural perquè la riquesa cultural i festiva de la nostra vila ens permet el privilegi de poder adquirir aquest tipus de material, ja que la utilització (i, per tant, la seva amortització) està assegurada. A més, la seva titularitat facilitaria la cessió a les entitats, de manera que es contribuiria que aquestes poguessin programar un major nombre actes i iniciatives culturals (sense necessitat de condicionar-ho a les despeses de lloguer d'aquests equips).

2.1.1.4 Utilització de places, carrers i parcs per a activitats culturals

Cada cop és fa més difícil realitzar actes culturals o festius a les places, carrers i parcs de Vilafranca, i més encara quan aquests són nocturns. D'uns anys ençà, les celebracions, festes i actes culturals populars al carrer han estat en el punt de mira dels polítics al·legant el respecte a la convivència i la tranquil·litat ciutadana. Amb aquests arguments s'ha intentat disminuir la seva proliferació, amb l'agreujant de tractar-se de celebracions obertes a tothom, de llarga tradició i sovint destinades a la població més jove (ja de per sí maltractada en la gestió cultural municipal).

No som insensibles a la problemàtica existent amb els veïns, però cal voluntat i generositat per part de tots per trobar l'equilibri i el consens que permetin que els ciutadans puguin gaudir d'aquests esdeveniments. Promourem acords entre els veïns, els organitzadors i els assistents als actes, especialment en els d'horari nocturn.

Tanmateix, hom hi convindrà en que hi ha dates dins del calendari festiu de Vilafranca que donada la seva tradició, importància i popularitat han de gaudir d'una flexibilitat d'horari i d'utilització d'espais més extens (sobretot, la Festa Major).

Per tot això, és imprescindible abordar entre tots els actors implicats la modificació de la normativa actual referent a l'ús d'espais de la via pública per a activitats culturals. No tindria sentit una normativa que no inclogui de manera efectiva en la seva confecció a entitats, associacions de veïns, comerciants, administracions, etc.

2.1.2 Teixit associatiu

El teixit associatiu és una peça fonamental per consolidar una societat democràtica, lliure i participativa que tingui com a principis la participació ciutadana, la justícia social, el respecte cap al medi ambient i el territori, la normalització cultural i lingüística, així com la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles. Per això, la dinamització del teixit associatiu i la promoció de l'autoorganització ciutadana és el termòmetre de la salut democràtica d'una societat, alhora que un instrument cabdal en la construcció d'un model de ciutadans lliures, responsables i solidaris.

La CUP lluitarà per garantir el dret d'associar-se lliurement i es posicionarà en contra de la llei de partits i associacions que ho obstaculitza, tot malmetent un dels drets bàsics en una democràcia.

L'Ajuntament ha de mantenir una relació viva i permanent amb els promotors culturals (entitats o col·lectius, públics o privats) que, mitjançant suports senzills i/o convenis, permeti el desenvolupament de la seva activitat cultural i mostri una aposta real pel desplegament de la política municipal. És a dir, s'han d'establir relacions directes (no cal dir que defugint de les dinàmiques clientelistes) a través de convenis i/o subvencions, condonant impostos a les entitats o socialitzant les infraestructures.

Actualment, Vilafranca és una població rica en nombre i tipologia d'entitats. L'Ajuntament ha de ser conscient del capital que això representa i utilitzar-ho com a palanca de canvi per generar dinàmiques tan necessàries com la participació ciutadana en allò que és públic (en la *res publica*). És imprescindible que les associacions formin part dels processos d'elaboració dels grans projectes i plans municipals.

La relació entre les entitats i l'Ajuntament ha de ser directa i sincera. Els col·lectius i entitats populars no són ens aliens, sinó l'eix principal que travessa i defineix una societat democràtica, lliure i participativa. Caldrà donar el màxim suport a les entitats i promoure el seu desenvolupament i la

consolidació dels seus projectes i objectius. Per tal d'evitar el clientelisme i l'atorgament de subvencions poc clares i transparents, exigim que es doni compliment a l'acord de Ple que feia obligatori informar al Ple Municipal de totes les subvencions atorgades a la vila i publicar-ho a la web municipal. Per altra banda, caldria crear una sèrie de criteris unificats per a l'atorgament d'aquestes subvencions. Aquests criteris han de ser gestionats des del futur Consell Cultural de la Vila.

L'Ajuntament ha de respectar sempre les decisions que prenguin les entitats, i respectar els representants que aquestes triïn com a interlocutors o membres d'algun consell, patronat o comissió. També ha de respectar les associacions d'entitats de nova creació i llurs representants. L'Ajuntament s'ha de comprometre a informar i demanar l'opinió de les entitats a l'hora d'elaborar propostes, projectes o plans que afectin el seu àmbit concret de treball.

L'Ajuntament, a través dels seus serveis tècnics, té el deure d'assessorar les entitats sobre els tràmits burocràtics i aspectes legals que els afectin i per això s'ha de potenciar el servei d'assessorament adreçat a les entitats de Vilafranca (o entitats que vulguin crear-se com a tal) sobre aquests aspectes.

2.1.2.1 Equipament per a entitats

En un municipi de la riquesa associativa i d'entitats culturals com Vilafranca es necessiten molts espais perquè aquestes puguin desenvolupar la seva activitat. La majoria no tenen capacitat per a tenir una seu social pròpia i és deure de l'administració cobrir aquesta necessitat. Això implica un canvi de mentalitat, atorgant a l'Ajuntament un paper proactiu i no merament d'acompanyament o testimonial. A més, aquests espais han de ser cogestionats per les mateixes entitats dintre del clima de confiança mútua que s'ha d'establir entre la ciutadania i l'administració local.

2.1.2.2 L'Ajuntament

L'edifici de l'Ajuntament disposa de sales polivalents (sala de Plens, sala Pau Boada, sala de la taula rodona, etc.) que només es fan servir per a actes institucionals o polítics. La manca d'altres espais a la vila ens aboca a la necessitat d'obrir aquestes sales a les entitats vilafranquines (reunions, rodes de premsa, etc). Proposem la creació d' un protocol que ho reguli.

2.1.2.3 L'Escorxador

L'Escorxador permet que les entitats puguin reunir-se, fer tallers, cursos, xerrades, etc. i alhora els proporciona una bústia i un armari si tenen allà la seu social. La realitat és que l'Escorxador s'ha quedat petit. Són moltes les entitats que s'hi reuneixen i moltes les activitats que s'hi fan, amb la dificultat que això comporta per aconseguir reserves, per exemple.

Per superar aquesta saturació cal reubicar les diferents entitats culturals en nous espais. Així doncs, cal crear o adaptar-ne de nous en base a la naturalesa de les entitats, essent especialment urgent el cas de les d'arts escèniques (musicals, teatrals i de dansa), donades les seves necessitats específiques tècniques i d'espai.

2.1.2.4 Promoció de les entitats i les seves activitats

La millor manera de mantenir vives les entitats culturals és fent promoció del seu treball i de les seves activitats. Per aquesta tasca de promoció es va crear fa uns anys el lloc web *vilaentitats.info*, un espai virtual de trobada, comunicació i intercanvi per a la ciutadania i les mateixes entitats. Permet, a més, donar eines com la creació de webs pròpies a les entitats de manera fàcil i gratuïta.

Però el Portal d'Entitats de Vilafranca s'ha de potenciar i fer-ne major difusió perquè la població tingui coneixement de la seva existència. També cal una major actualització. Altrament, perd una gran part del seu potencial.

2.1.3 Propostes (per àmbits)

Tots els àmbits s'han de considerar en la seva dimensió i, per tant, s'han de tractar i fomentar amb el mateix èmfasi. Entenem la cultura com una conjunció de totes les expressions culturals i cal donar l'impuls necessari a totes, especialment a les que han estat oblidades des de l'Ajuntament.

Cal ressaltar que a Vilafranca, per les seves característiques històriques i culturals, gaudim de dues propostes culturals destacades: la Festa Major i la cultura del vi, però no són les úniques.

2.1.3.1 Arts escèniques

Vilafranca és una vila amb una gran riquesa i un gran potencial en arts escèniques, tant de música, com de teatre, dansa... gràcies a les iniciatives sorgides des de les diferents entitats i de la població. Tot i això, des de l'Ajuntament no s'ha vetllat prou per cuidar aquesta riquesa i augmentar-ne el potencial. S'ha donat una resposta més aviat passiva (amb l'única excepció de la municipalització de l'Escola de Música que, més que una declaració d'intencions, ha quedat com un oasi en el desert i amb resultats desiguals).

Si hem d'apostar per la nostra ciutadania, hem de creure en la creació local de les companyies no professionals.

El Cas de l'Escola de Música Dolors Calvet

La municipalització de la gestió de l'escola de Música Maria Dolors Calvet hauria d'haver respost a un pla global de gestió i no a una mera reacció a un problema sobrevingut.

Les instal·lacions de l'edifici de l'Ateneu Municipal no són les més indicades, malgrat haver remodelat algunes aules i haver-ne creat de noves. D'altra banda, el nombre d'alumnes ha anat augmentat i tot fa preveure que per atendre la demanda creixent l'espai quedarà insuficient en pocs anys. Es fa necessari redactar un projecte per definir quin tipus escola de música volem a l'hora d'abordar els problemes de capacitat. En un segon moment, caldrà valorar la creació d'un edifici nou (decisió que suposaria a primera vista una inversió molt elevada) o l'habilitació d'espais existents, així com la possibilitat de descentralitzar el centre per àrees.

La no satisfacció de la demanda al 100% obliga a estudiar la possibilitat d'augmentar el nombre d'hores, la plantilla de professorat o els criteris d'admissió prioritària per a alumnes empadronats a Vilafranca.

D'altra banda, cal impulsar un criteri de taxes progressives perquè, d'una altra manera, no s'assegura un accés en igualtat de condicions.

Una Escola Municipal de Teatre

Tot i la demanda existent, no tenim cap Escola Municipal de Teatre. Els diferents governs dels últims anys s'han mostrat del tot insensibles a la seva creació, però des de la CUP apostem per atendre el problema i crear-ne una de municipal, de qualitat i a l'abast de tothom. Caldrà elaborar un projecte que inclogui la participació de les entitats teatrals i la població interessada per dissenyar quin model d'escola volem.

Altres propostes per potenciar les arts escèniques

- Crear una partida per a l'edició de treballs musicals de grups i artistes vilafranquins.
- Apostar per les produccions teatrals locals.
- Potenciar les actuacions de grups o artistes vilafranquins en les nostres festes.

2.1.3.1.1 Equipaments per a les arts escèniques

A Vilafranca hi ha una manca d'equipaments destinats a les arts escèniques, tot i algunes decisions puntuals dels darrers anys. La solució a aquest problema endèmic passa per aprofitar els que tenim dintre d'una estratègia conjunta on s'analitzin les mancances i els equipaments disponibles.

A nivell musical, també falten equipaments per a actuacions musicals de petit i gran format, ja que, en contra del que es pensa, la construcció del nou auditori no ha solucionat aquest dèficit i les entitats encara tenen molts problemes per poder tirar endavant les seves programacions: els espais no són adequats o tenen un cost massa elevat. No podem permetre que les entitats deixin de fer les seves activitats i programacions dins de l'àmbit musical per manca d'espais. Si volem una vila rica amb entitats i persones que tinguin ganes de tirar endavant iniciatives culturals, els hem de facilitar els espais per a aquestes finalitats.

Se'ns va dir que la construcció del nou auditori (encara pendent d'acabar) seria la gran solució, l'espai polivalent on tindrien cabuda tot tipus de concerts i actuacions amb la possibilitat d'esdeveniments amb públic assegut o a peu dret. La realitat no ha estat aquesta: l'auditori només

acull concerts amb públic assegut i la seva sonoritat només permet un tipus d'espectacles molt específic. A més, no aborda els problemes d'espai: l'utilitza quasi en exclusiva el propi Ajuntament a través de les programacions del Patronat de Cal Bolet.

En l'actualitat, l'únic espai municipal real que existeix per a actuacions musicals és el Teatre Cal Bolet, però cal remarcar que les actuacions teatrals hi tenen prioritat i tampoc soluciona les mancances exposades.

L'Auditori Montserrat Junyent de l'edifici de l'Ateneu Popular i Municipal també és considerat com un espai per oferir audicions de música. La seva remodelació recent perseguia solucionar els problemes de sonoritat previs i, per tant, s'hauria de fomentar el seu ús per a concerts de petit format.

També hi ha una manca greu d'espais d'assaig. L'Ajuntament no ha mostrat cap mena d'interès en la creació de bucs d'assaig després de la desaparició dels dos que hi havia a l'espai per a joves Etcètera (també desaparegut). Els grups musicals tenen moltes dificultats per assajar i per tirar endavant els seus projectes sense haver de fer un elevat esforç econòmic per llogar locals d'assaigs propis. És cert que al nou auditori hi ha projectades 4 sales d'assaig per a formacions musicals i teatrals que resoldria una part del problema, però aquest projecte, donada la situació econòmica actual de l'Ajuntament, no sembla oferir respostes a curt termini.

A tot això, s'hi suma la manca d'espais perquè els grups teatrals o de dansa puguin assajar, reunir-se i guardar el seu material. Actualment, aquestes entitats utilitzen l'Escorxador, però ja se n'ha parlat de la dificultat de trobar hores buides en la única sala d'assaig que existeix.

A més, cal ressaltar els grans problemes econòmics que tenen les entitats a l'hora de programar concerts i actuacions musicals, de teatre o dansa en els espais municipals. A banda del lloguer del local, l'Ajuntament cobra per la neteja i el cost de moure els seients (si és necessari). A això li hem d'afegir l'obligació de contractar un mínim de seguretat. La suma de tot Plegat fan inassolibles aquestes despeses per a la majoria de les entitats vilafranquines.

Propostes

- S'han d'aconseguir les subvencions necessàries per tirar endavant les fases pendents del nou auditori.

- Cal un espai de bucs d'assaig per a grups musicals de la vila.
- S'ha de començar a idear un nou espai de creació activa per a les entitats i formacions teatrals i de dansa que, a més, els hi serveixi de seu i lloc per reunions, activitats, tallers i assaigs i espai d'emmagatzematge. D'aquesta manera s'alliberaria la massificació de l'Escorxador i les quatre sales d'assaig del nou auditori podrien ser exclusives per a grups i formacions musicals (espai, a més, que caldria que fossin cogestionats per les mateixes entitats).
- Cal Bolet s'ha de poder fer servir entre setmana perquè les formacions i entitats de teatre i dansa hi puguin assajar fins que el nou espai per a les entitats i formacions teatrals i de dansa sigui una realitat.
- S'han de fer les gestions necessàries per a reduir els costos del lloguer dels equipaments municipals (Cal Bolet, Auditori) quan es tracti d'entitats sense ànim de lucre.
- Cal crear un espai per a concerts de petit o mitjà format a peu dret per ocupar el buit deixat amb la desaparició de l'Etcètera.

2.1.3.2 Arts plàstiques i visuals

En aquest apartat volem donar cabuda a les polítiques relacionades amb els mitjans d'expressió artístics (dibuix, pintura, disseny, escultura, ceràmica, joiera, videoart, etc.) que formen part del dinamisme cultural de la nostra vila.

Actualment, l'Ajuntament de Vilafranca no potencia la vessant educativa d'aquest tipus d'expressions artístiques, malgrat que la crítica, la valoració i els coneixements que aporta són decisius per l'educació, la consciència i els valors propis de cada persona, a més d'enriquir culturalment el conjunt de la població. L'Ajuntament ha d'assegurar-se que tothom pugui tenir accés a aquests mitjans d'expressió artístics.

Cal intervenir en aquesta àrea mitjançant la cessió d'espais, els ajuts econòmics i logístics, l'impuls de l'educació en aquests àmbits, el suport a les iniciatives populars relacionades i el foment d'aquest tipus d'expressions artístiques amb l'objectiu que la població s'hi interessi i hi participi.

També cal donar suport i ajut necessaris a les iniciatives particulars. S'ha de tenir en compte que les aportacions individuals i col·lectives a les arts plàstiques i visuals al llarg de la nostra història han estat molt importants per explicar i entendre els diferents processos i canvis que ha patit el nostre país. L'art ens ha permès accedir a altres cultures i a conèixer la nostra pròpia història .

Equipaments per a arts plàstiques i visuals

A Vilafranca la majoria d'espais són de naturalesa privada (locals, bars, sales d'exposicions, etc.) i reivindiquem la seva importància en el manteniment i difusió d'aquests tipus d'expressions artístiques.

Pel que fa als equipaments municipals hi ha espais per a exposicions (Capella de Sant Joan, Sala dels Trinitaris, Capella de Sant Pelegrí o l'Escorxador) o i per la creació (l'Escola Municipal d'Art Arsenal). Tots ells han de ser degudament utilitzats. A curt termini, la remodelació del claustre dels Trinitaris ha de servir per encabir-hi exposicions, així com altre tipus d'expressions culturals.

La tasca principal d'aquestes sales ha de ser difondre i promocionar les iniciatives d'artistes locals. Tothom (i en especial el teixit associatiu) hi té dret a la seva utilització i s'ha de vetllar perquè no hi hagi facilitats o biaixos en la seva cessió, i menys per part de les institucions. Per això, l'Ajuntament no ha d'anar per davant de ningú a l'hora de gaudir d'aquests espais.

Un cas paradigmàtic és el de la Capella de Sant Joan. Allà s'hi ofereixen diverses exposicions itinerants que passen per la vila, moltes amb la col·laboració d'empreses privades. La CUP reivindica l'ús d'aquest espai per a tothom per igual, sense que es prioritzin les exposicions interessades, de promoció política o sota interessos empresarials. Les sales d'exposicions de Vilafranca (inclosa la Capella de Sant Joan) són espais on s'ha de prioritzar l'expressió artística popular, en especial la sorgida del seus propis ciutadans.

Com fomentar les arts plàstiques i visuals?

La societat vilafranquina ha donat peu a una gran diversitat d'iniciatives artístiques, des de Tasta Contes a fires d'artesanía o exposicions multidisciplinàries. Tot i que l'Ajuntament destina ajudes econòmiques a diversos col·lectius o propostes artístiques, necessitem un pla global i que els ajuts arribin a totes les propostes o iniciatives de manera justa i equitativa. A més, cal vetllar perquè l'Ajuntament deixi d'apoderar-se de les iniciatives populars aprofitant els ajuts econòmiques o la cessió d'infraestructures i els mitjans necessaris. L'únic objectiu de l'administració ha de ser potenciar i enriquir les expressions artístiques per aconseguir una Vilafranca amb una població rica i independent culturalment parlant. Cal parar especial atenció a les activitats destinades a infants i joves.

Propostes

- Crear una comissió que inclogui entitats, col·lectius, persones vinculades a les diverses expressions artístiques i la pròpia Regidoria de Cultura per regular les diverses exposicions que es fan a Vilafranca en els espais municipals i per garantir que totes les entitats, col·lectius i associacions hi tinguin accés sense favoritismes. La comissió estudiarà les propostes o projectes, proposarà la programació anual de les exposicions i se n'ocuparà de la seva gestió. A més, la comissió haurà d'elaborar una proposta per tal de discutir quin model d'exposicions volem a la nostra vila, quines normes han de complir i quines tenen prioritats a l'hora d'exposar. Aquesta comissió també haurà de fiscalitzar la part econòmica (subvencions) i garantir que sigui repartida d'una manera justa i equitativa.
- Difondre les activitats artístiques que es fan a Vilafranca perquè arribin a tota la població, i també s'han de donar a conèixer arreu de la comarca. A més s'han de promocionar especialment les activitats a les escoles i instituts perquè els infants i joves hi participin directament.
- Realitzar convenis amb les diferents escoles i instituts de la vila perquè formin part activa i principal en les activitats culturals de les arts plàstiques i visuals de la vila. S'han d'obrir els espais durant l'horari lectiu perquè hi puguin accedir i recuperar les atribucions d'enllaç d'un tècnic de cultura amb els centres d'ensenyament de primària i secundària.
- Incentivar i ajudar les escoles i instituts perquè visitin diferents sales i museus d'altres poblacions o ciutats dels Països Catalans, ja sigui mitjançant acords de reciprocitat o inclús econòmicament.
- Comprometre's a que totes les imatges corporatives de la Festa Major (cartells, samarretes, programa, adhesius, l'estampa, etc.) siguin realitzades per artistes vilafranquins o penedesencs, així com la resta d'imatges corporatives de l'Ajuntament, altres festes, fires o esdeveniments que organitzi.
- Donar totes les facilitats possibles a les escoles i a les iniciatives artístiques perquè tothom pugui gaudir, aprendre, criticar i opinar sobre les arts plàstiques i visuals. A més, cal posar els recursos necessaris perquè la població sigui participi d'aquest tipus d'expressió artística.
- Treballar perquè l'escola Arsenal continuï oferint un ensenyament de qualitat i pugui ampliar la seva oferta amb estudis universitaris.

2.1.3.3 Arts literàries

Les accions que realitza l'Ajuntament per fomentar les arts literàries es redueixen a l'edició de llibres i a atorgar aportacions econòmiques a lliuraments de premis literaris (sobretot quan aquests tenen un ressò mediàtic). No existeix cap mena de política ni planificació. És a dir, no existeix cap voluntat política.

Aquest és un àmbit primordial que cal abordar de manera conjunta amb el d'educació. S'ha de promoure (i creure's de debò) la importància que tenen la lectura i l'escriptura en el desenvolupament de la persona. Creure vol dir crear una vila lectora dintre d'una vila educadora. Creure vol dir reconèixer les iniciatives privades, els clubs de lectura, el potencial de les biblioteques i de les escoles d'escriptura. Creure vol dir col·laborar amb les entitats d'aquest àmbit (Institut d'Estudis Penedesencs, llibreries de referència, centres educatius, escriptors i lectors, etc.) i marcar una línia política clara que determini quina és l'aposta real. Creure vol dir també obrir convocatòries perquè tothom pugui presentar i editar els seus projectes. Creure vol dir convocar concursos literaris que incentivin la participació i promoguin la qualitat de la ciutadania.

Cal reflexionar entorn de la possibilitat de crear una Escola Municipal d'Espectura i proposar models d'autogestió o cogestió amb la ciutadania per tal que el pressupost no torni a ser una altra vegada l'obstacle insalvable amb què topem cada vegada que sorgeix una iniciativa innovadora. L'escola hauria de tenir una doble línia: adults i joves (en col·laboració amb els centres educatius).

A banda hi ha les edicions. L'Ajuntament ha de promoure els treballs d'autors vilafranquins siguin editats o no a través de presentacions de llibres d'investigació, novel·les, reculls de poesia, obres de teatre, etc. Cal una partida pressupostària per adquirir obres d'autors vilafranquins, lliurar-les a la biblioteca i promocionar-les a través dels mitjans de comunicació municipals per conèixer els nostres escriptors (existents i potencials) i incentivar la creació literària.

2.1.3.4 Audiovisuals

En els darrers anys, l'interès per les arts audiovisuals ha anat creixent entre la població de Vilafranca, no només com a consumidors o assistents a les programacions d'aquest tipus d'espectacles, sinó també com a creadors d'iniciatives d'alt nivell, com el Most o el Curtnaval. Tanmateix, a Vilafranca no hi ha un sol equipament que permeti desenvolupar aquest camp artístic a banda d'alguns espais privats. Les dependències de Ràdio i Televisió de Vilafranca no semblen prou resposta davant d'aquest buit.

Cal promoure acords amb SERCOM per destinar una part de les dependències de Ràdio i Televisió de Vilafranca, així com els de Vilafranca Virtual perquè entitats, professionals del sector o públic aficionat pugui crear les seves produccions i projectes. D'altra banda, també es podrien oferir cursos d'iniciació o monogràfics sobre la producció i edició de vídeo i àudio.

Apostarem per fomentar les produccions audiovisuals catalanes i, en especial, les del nostre municipi i comarca, impulsant les ajudes a produccions. Per això pensem que s'ha de destinar una partida del pressupost anual de l'Ajuntament de Vilafranca a ajudes en produccions audiovisuals.

2.1.4 Cicle festiu

El cicle festiu de Vilafranca està molt centralitzat a certes èpoques de l'any i amb certes festes (la Festa Major, la Festes d'Hivern, etc.). El desequilibri en el calendari festiu és evident i hi ha llargues temporades que queden pràcticament desertes.

No es pot negar que la Festa Major és el moment festiu àlgid a Vilafranca, però la població també ha de gaudir d'altres propostes durant la resta de l'any. S'ha d'equilibrar el calendari festiu durant tot l'any, potenciar-lo i intensificar-lo. A més, les entitats, els col·lectius i les associacions han de participar més activament en les nostres festes.

2.1.4.1 La Festa Major

La Festa Major de Vilafranca és una de les festes més importants dels Països Catalans i hem de valorar la seva història i tradició. Els seus gestors (els administradors), però, tenen cada vegada més

problemes per aconseguir el finançament que la festa es mereix i dediquen la seva atenció tant o més en aquest aspecte que en la gestió pròpia del que ha de ser la festa.

En els darrers anys s'ha creat una Fundació de la Festa Major que treballa per facilitar la tasca de recaptació de fons. Si bé aquesta tasca ha pogut assolir-se en part (exempcions fiscals per a mecenes, etc.), el seu funcionament s'ha vist entorpit per un equip de govern que gestiona de forma opaca certs afers, com el registre de la marca Festa Major. En alguns casos, els mateixos administradors han denunciat la manca de suport per part de la mateixa Fundació. Convé, doncs, establir unes línies de suport bàsiques per part de l'Ajuntament/Fundació per convertir-la en l'eina útil perquè es va crear.

Des de la CUP seguirem treballant per a que no acabem amb una Festa Major redirigida per empreses privades o entitats bancàries. Apostem fermament per un model popular i autogestionat on, si cal, les entitats prenguin la iniciativa i el protagonisme.

D'altra banda, s'han d'eliminar tots els privilegis que els regidors de l'Ajuntament tenen durant la Festa Major: seients reservats durant el pregó, gaudir de les actuacions folklòriques i castelleres al balcó de l'Ajuntament, zones exclusives d'aparcament, etc. Certes zones, en especial el balcó de l'Ajuntament, han d'estar destinades a persones amb dificultats de mobilitat (gent gran, discapacitats, etc.) o a entitats, col·lectius i associacions de la vila (fins i tot, a ciutadans).

Tampoc es pot mantenir el mètode d'elecció dels administradors. El Consell de la Festa Major ha de ser qui triï els administradors i no l'alcalde o el Regidor de Cultura.

A més, tal com demana el propi Consell de la Festa Major, és necessària la construcció d'un equipament on els balls puguin assajar, reunir-se i guardar el material i vestuari. La CUP treballarà perquè aquest espai sigui possible.

2.1.4.2 Festes d'Hivern o de Sant Raimon

Les Festes d'Hivern o de Sant Raimon s'estan convertint en el model de festa que proclamem: dinamitzades per les entitats. Durant aquests dies, les entitats exposen la feina realitzada durant l'any i aprofiten per obrir-se a la població i compartir amb la resta d'entitats. Tot i això, l'Ajuntament continua posant pals a les rodes al seu funcionament (una prova d'això la trobem en les queixes

constants de les coordinadores dels darrers anys). La CUP continuarà donant-hi suport i promocionant-les perquè any rere any s'enriqueixin encara més. Exigirem que l'Ajuntament hi doni el suport i la col·laboració que mereixen.

2.1.4.3 Diades nacionals: Sant Jordi, Sant Joan i Onze de Setembre

Els processos de globalització i estandardització cultural dificulten el manteniment de la identitat pròpia dels pobles. Per això la celebració d'aquestes festes i tradicions va més enllà d'un acte folklòric o lúdic i es converteix en un autèntic acte de resistència.

La Diada de Sant Jordi no pot ser un simple aparador comercial i l'Ajuntament l'ha de potenciar amb l'objectiu que esdevingui una festa cultural i literària, i amb la defensa de la identitat cultural catalana com a teló de fons.

S'ha de potenciar la revetlla de Sant Joan perquè en els darrers anys manquen iniciatives per tirar endavant celebracions populars durant aquesta festa a Vilafranca. A més, s'ha de secundar la iniciativa que el dia de Sant Joan esdevingui en diada nacional dels Països Catalans i que es converteixi en una diada de caràcter reivindicatiu reconeixent el sentit vertebrador que té per al conjunt de la nostra nació.

En la Diada de l'Onze de Setembre cal proposar més actes que remarquin la identitat catalana de la nostra vila, i s'ha de donar més suport a les iniciatives populars (com la marxa de torxes, entre d'altres).

Propostes

- Crear una comissió que treballi i equilibri el cicle festiu a la vila amb la participació de les entitats.
- Ampliar el calendari festiu, incorporant-hi apostes de caràcter d'oci participatiu al llarg de l'any.
- Fomentar les festes nadalenques amb tradició catalana com el tió i defugir de les altres tradicions imposades per la globalització cultural i la tendència al consumisme compulsiu.
- Insistir en tenir un Carnaval propi i diferenciat de la resta.
- Donar suport a les noves iniciatives festives impulsades per les entitats.

- Revitalitzar les festes de barri. 2.1.5 Cultura popular

2.1.5.1 Música tradicional

La música tradicional és molt viva a Vilafranca. La presència de grups de música tradicional i l'organització d'actes com el Dia del Graller en són una bona mostra. D'altra banda, també cal afegir la gran importància que la música tradicional té en les nostres festes (especialment durant la Festa Major).

En els darrers anys s'ha intensificat l'ensenyament de música popular i tradicional per part de l'Escola Municipal de Música, però la demanda és tant alta que l'oferta s'ha mostrat insuficient. Convindria millorar els horaris o augmentar la plantilla docent. Atès l'èxit dels cursos d'estiu d'instruments tradicionals es pot plantejar d'augmentar-ne la presència organitzant-ne també durant l'hivern, com ja s'havia fet anys enrere.

2.1.5.2 Danses populars

Hem de ser conscients del patrimoni cultural de les danses tradicionals catalanes, més enllà del valor artístic i musical. Tanmateix, hom les reconeix com una manifestació simbòlica d'obertura i col·lectivitat.

Tot i la seva peculiaritat, s'està perdent la seva popularitat i, de fet, la majoria de joves d'avui en dia no saben ballar cap tipus de dansa tradicional. Des de l'Ajuntament tampoc s'ha fomentat aquesta tradició ni s'han organitzat cursos adreçats a joves per aprendre'n en els darrers anys. Pensem, per tant, que cal fomentar les danses tradicionals catalanes a les nostres festes i organitzar-ne cursos periòdicament, especialment adreçats al jovent i als infants.

2.1.6 Biblioteques i sales d'estudi

Vilafranca, amb una població que gairebé quaranta mil habitants, només compta amb una biblioteca. No cal dir que és absolutament insuficient i simptomàtic i revelador quant a la voluntat i les prioritats polítiques dels últims equips de govern.

És un servei imprescindible per a la formació i l'educació i arreu s'ha configurat com el termòmetre de les prioritats dels governs: una biblioteca no és únicament un servei de préstec, sinó un

aglutinador potentíssim de dinàmiques culturals. L'actual situació de crisi econòmica (i de canvi de paradigma global), aboquen a les biblioteques a esdevenir equipaments de gran demanda gràcies a l'accés que ofereixen al coneixement i a la informació de forma lliure i gratuïta. Prova d'això són les estadístiques d'arreu del país que demostren que les consultes i els usuaris no deixen de créixer. Vilafranca no pot descuidar una necessitat bàsica com aquesta.

Segons el Mapa de Lectura Pública de Catalunya a una comarca com l'Alt Penedès li correspon una nova Biblioteca Central Comarcal i una altra de suport local. En canvi, Vilafranca no compta ni amb la meitat de la superfície amb que hauria de comptar segons els estàndards. La gravetat arriba fins el punt de situar Vilafranca entre les vuit capitals de comarca amb pitjor servei. El més greu és que no hi ha cap previsió per part de l'Ajuntament de revertir la situació.

Les biblioteques del segle XXI han d'avançar cap a un servei d'informació i alfabetització informacional, han de crear eines i cursos per a posar a l'abast de tothom les possibilitats de la societat de la informació. D'altra banda, els estudiants de Vilafranca han reclamat en diverses ocasions l'ampliació dels horaris de la Biblioteca Torras i Bages, així com de la Sala d'Estudi, ja que els actuals també són insuficients (en especial durant les èpoques d'exàmens). Tot i la demanda, les solucions són insuficients. Per això proposem revisar els horaris, tant de la Biblioteca Torras i Bages com de la Sala d'Estudi, i adaptar-los a les demandes reals dels usuaris i usuàries.

Respecte el tema de les sales d'estudi en concret, fa uns anys que l'Ajuntament va proposar establir-ne una a cada barri per donar servei a tota la població, però aquest desplegament no s'ha produït. La CUP farà possible aquest desplegament, ja que en la majoria dels casos no cal construir equipaments nous, sinó que es poden aprofitar els existents (com escoles, instituts o centres cívics). És una mera qüestió de voluntat.

2.1.7 Patrimoni històric i local

El patrimoni històric, arquitectònic, etnològic i cultural forma part de la història col·lectiva i és el que ens ajuda a reconstruir el nostre passat. Tot i això, aquest patrimoni està absolutament infravalorat a Vilafranca, sense cap mena de conscienciació ni política activa de recerca i revitalització.

L'Ajuntament mai no ha mostrat sensibilitat envers el patrimoni històric, arquitectònic, etnològic i cultural i per això des de la CUP veiem com a urgent escometre la revalorització i l'estudi d'aquest patrimoni. De fet, durant aquesta legislatura, hem engegat campanyes i propostes entre les que destaca la inclusió de tots els jaciments recollits en la Carta Arqueològica (elaborada a instàncies de la Generalitat els anys 1989-91) en el sistema de control urbanístic de l'Ajuntament. De moment, hem aconseguit que ja no es pugui al·legar un desconeixement oficial dels jaciments arqueològics del nostre municipi.

Tot i la obligació legal que determina la Llei de Patrimoni de la Generalitat, la preservació i l'estudi dels jaciments arqueològics del terme municipal de Vilafranca sovint ha estat ignorada per l'Ajuntament. Un exemple clar n'és el centre històric, on no s'han establert mesures específiques per protegir-lo i on s'ha permès enderrocar edificis amb restes d'origen medieval. Les actuacions municipals també han eludit prendre mesures de protecció i, en ocasions, s'ha actuat prescindint d'un treball arqueològic adequat (com en l'edifici de l'Ajuntament, el claustre del Monestir de Sant Francesc o l'edifici dels Serveis Tècnics). Continuarem treballant per defensar la revalorització del nostre patrimoni històric, arquitectònic, etnològic i cultural, per una actuació correcta en els jaciments arqueològics del nostre municipi i per donar impuls als estudis relacionats amb el patrimoni.

Propostes

- Contractar un tècnic en patrimoni que treballi dins del l'Àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament.
- Elaborar un protocol per protegir el patrimoni històric i arquitectònic de les finques catalogades a la Carta Arqueològica, fer una revisió de l'estat de conservació de les façanes dels mateixos i garantir que no es malmetin restes arqueològiques o patrimonials.
- Pressionar perquè l'Ajuntament sigui un exemple a seguir pel que fa a la protecció del patrimoni.
- Dotar d'una partida pressupostària per subvencionar, segons la renda, els propietaris amb finques afectades dins de l'àrea de protecció arqueològica. En el cas que propietari tingui renda alta o bé sigui una empresa amb voluntat de negoci basat en l'especulació, les intervencions patrimonials no seran subvencionades, ja que es considera que les rendes

altes i l'especulació pagarà un impost de redistribució social, invertit en les actuacions sobre el patrimoni.

- Realitzar un Pla de conservació de la muralla medieval de Vilafranca que inclogui un estudi exhaustiu del traçat i que controli les actuacions urbanístiques que s'hi fan als voltants.
- Realitzar un projecte amb la participació d'entitats i persones interessades sobre la conservació i l'ús de la Masia de Ca l'Alaio.
- Restaurar les zones malmeses de l'edifici i del claustre dels Trinitaris.
- Dotar a l'Ajuntament de la capacitat de gestionar restes arqueològiques catalogades com a BCIN en cas que la Llei de Patrimoni de la Generalitat no en garanteixi la seva òptima conservació.
- Potenciar la comissió de patrimoni creada recentment per garantir el coneixement i la conservació del patrimoni del nostre municipi.
- Donar un impuls al patrimoni etnològic (estudi de les tradicions i els oficis) a través d'estudis i investigacions.

2.1.7.1 Monuments i escultures

A Vilafranca hi ha molts monuments i escultures que es configuren com a elements importants per a la nostra vila a nivell històric, artístic, cultural i turístic. Vetllarem perquè a Vilafranca hi hagi una política d'actuació envers els mateixos amb sentit i planificació. Per això cal crear un Pla de Conservació Escultòrica de Vilafranca que fixi una normativa sobre les polítiques de conservació i actuació, juntament amb experts o entitats que treballin dins d'aquest àmbit.

2.1.7.2 Patrimoni festamajorenc

La nostra Festa Major és un patrimoni cultural de primer ordre: actua com a ambaixador del nostre poble i ens ha donat a conèixer arreu com a festa d'interès nacional. Actualment, Vilafranca disposa de la Casa de la Festa Major, un espai destinat a guardar les peces i el material dels balls de la Festa Major durant l'any i a exposar-ne unes quantes de significatives, juntament amb altres elements visuals o audiovisuals. Tot i això, hi manquen molts dels elements històrics del patrimoni de la Festa Major, tant perquè des de l'Ajuntament no hi ha hagut mai un gran interès per aconseguir aquests elements i conservar-los en condicions, com perquè estan emmagatzemats en altres espais de la vila, en unes condicions poc òptimes per a la seva conservació.

Tampoc disposem d'un inventari complet de tot el patrimoni de la Festa Major amb les corresponents dades i catalogacions, cosa que posa en perill la seva conservació i facilita la seva pèrdua o que fins i tot se'n llenci.

Propostes

- Crear un inventari complet de tot el patrimoni festamajorenc en el qual es recullin tots els elements històrics de la Festa Major (peces, goigs, vestuaris, instruments, partitures, fotografies, cartells, postals, danses, etc.) amb les seves dades corresponents.
- Garantir les condicions òptimes de conservació de tots aquests elements del patrimoni festamajorenc (tenint en compte la pols, la humitat, la temperatura, la seguretat, etc.).
- Promoure l'elaboració d'estudis de les peces i del patrimoni festamajorenc. Incloure-hi la vessant històrica i antropològica per ampliar i enriquir els coneixements que tenim sobre la nostra Festa Major

2.1.7.3 Equipaments per al patrimoni històric i cultural

2.1.7.3.1 Vinseum

A Vilafranca hi ha un equipament significatiu per a la conservació i difusió del patrimoni històric: el Vinseum. Aquest museu, després de molts anys en estat deplorable i després de perdre la categoria de museu sense que l'Ajuntament semblés preocupar-se'n gaire, ha iniciat un projecte de transformació a partir d'un projecte ambiciós elaborat per iniciativa del mateix Patronat del Vinseum. El projecte pretén convertir el Museu del Vi en un museu de primera línia sobre el vi i el seu context, i per això necessita una inversió molt forta. Tot i els ajuts econòmics de l'Ajuntament i d'entitats exteriors, el nou projecte del Vinseum dista molt de ser una realitat.

Treballarem perquè el nou projecte sigui una realitat, perquè el nou museu sigui accessible a tothom i perquè el Patronat del Vinseum i l'Ajuntament facin bones polítiques de conservació, potenciació i educació envers el patrimoni històric vilafranquí. Des de l'any 2004, la CUP ha realitzat diverses propostes encarades a garantir una eficàcia econòmica i de gestió, però han estat refusades persistentment pel Patronat del Vinseum: la contractació d'un gestor econòmic, la professionalització

de la Junta Directiva, la figura d'un tècnic d'activitats educatives, etc., proposades totes elles que no van ser aprovades per la resta del Patronat.

L'any 2010, el Vinseum es va transformar en fundació en base a una proposta de la CUP. Això suposa una major implicació de l'Ajuntament en el finançament del Vinseum i, per tant, és necessari seguir treballant per una millor gestió, ja que el compromís implica una responsabilitat amb els diners públics de tots els ciutadans i ciutadanes.

En qualsevol cas, no podem carregar en el propi museu l'èxit o el fracàs en base a l'assistència de públic (actualment, menys de l'esperada). Un museu és molt més que això, però cal reconèixer la importància dels visitants. A més de finançament i una millor gestió directiva, cal ser generós i teixir sinergies amb tots els actors implicats en les polítiques enoturístiques de la comarca. Quan aconseguim definir i protegir la identitat pròpia del territori i del producte com un fet cultural (no únicament econòmic) podrem ser un focus d'atracció on, en conseqüència, el Vinseum serà un dels grans al·licients. En cas contrari, voler carregar la responsabilitat sobre les seves esquenes seguirà sent un error resultat de la miopia política, a més d'una injustícia.

Així, doncs, continuarem treballant dins i fora del Patronat del Vinseum, establimos mecanismes de control i de gestió perquè el nou projecte del Vinseum tiri endavant i tornarem a reclamar la contractació d'un gestor econòmic i la professionalització de la Junta Directiva. Tanmateix, vetllarem per un problema que s'hi ha fet present: la defensa dels drets dels treballadors del Vinseum.

2.1.7.3.2 Casa de la Festa Major

Per fer difusió del patrimoni de la Festa Major de Vilafranca tenim la Casa de la Festa Major. Aquest equipament, però, no reuneix les condicions adequades per exposar els diferents elements del patrimoni festamajorenc: hi falta espai per encabir-hi tots els elements i un nou replantejament integral i renovador que estableixi quin model de Casa de la Festa Major volem, que engresqui a les entitats folklòriques i al poble de Vilafranca.

Per tot això, volem que des del Consell de la Festa Major s'elabori un projecte amb la participació de les entitats, els balls folklòrics i les persones de la vila sensibilitzades en el tema per reconvertir la Casa de la Festa Major en un espai digne per guardar el patrimoni i transformar-lo en un espai viu.

2.1.7.3.3 Cultura del vi

Fomentar la cultura del vi entre la població autòctona és una de les assignatures pendents de l'Ajuntament de Vilafranca. Cal iniciatives per apropar aquesta cultura als nostres ciutadans i aconseguir que ho sentin com un fet propi. Tanmateix, cal col·laborar amb les empreses del sector per obtenir presència més enllà de les nostres comarques.

Propostes

- Convertir la Fira del Gall en una fira professional del sector del vi i de l'aviram al llarg de tota una setmana, enfortint la vessant professional durant els dies laborables (tallers, xerrades, conferències, taules de treball, etc.). Les activitats del cap de setmana s'han de mantenir tal com s'estan fent actualment, dintre de la seva vessant més lúdica. És una oportunitat única per seguir aprofundint el coneixement del producte entre la població.
- Organitzar una festa de la verema original a Vilafranca.
- Promocionar els nostres vins a través dels bars i restaurants de la vila. S'han d'arribar a acords amb aquests perquè ofereixin una bona carta de vins de la comarca, amb vi de la casa de qualitat. Caldria contractar un assessor enològic per aconsellar sobre la carta de vins, i també oferir i subvencionar cursets als treballadors del ram de l'hostaleria de Vilafranca.
- Promocionar els nostres vins a les nostres festes i potenciar que a les barres s'hi pugui trobar vi de qualitat.
- Promocionar la cultura del vi dins una lògica de consum responsable i en el marc de la seva pertinença a la dieta mediterrània.

2.1.7.4 Llengua catalana

La llengua catalana és l'eina bàsica de cohesió social i l'instrument més important per seguir aspirant a la construcció nacional d'un únic poble. Liderar intervencions de normalització lingüística per part de l'administració local és la garantia per donar resposta a les deficiències d'intervenció de la Generalitat de Catalunya. Cal un programa d'acció ferm i ambiciós per poder encarar els reptes d'acollida lingüística i construcció nacional.

Pensem que no existeixen excuses pressupostàries en matèria de normalització lingüística i que, per tant, aquesta ha de ser una prioritat màxima en els pressupostos municipals i un factor determinant en el funcionament habitual del nostre Ajuntament.

Estem fermament convençuts de la necessitat d'unt Consell Municipal de la Llengua Catalana i, per tant, exigirem uns estatuts adequats a aquest nou organisme municipal. Vetllarem perquè aquest consell potenciï la nostra llengua en tots els nivells amb la participació de membres d'entitats socials que treballen pel reconeixement del català. També treballarem per defensar la llengua catalana dels atacs continuats que pateix des dels sectors espanyolistes més conservadors i ens mostrarem fermes davant de qualsevol sentència que rebaixi l'ús social del català en cap àmbit: escola, Llei de Política Lingüística, reglament per a l'ús de la llengua catalana a l'Ajuntament de Vilafranca, etc.

Cal millorar la retolació en català en els establiments de Vilafranca, tant els exteriors com els interiors. Aquests dos elements han de complir els requisits aprovats al Ple per obtenir la llicència d'obertura i s'han de realitzar les accions pertinents per fer complir aquests requisits als establiments que ja tenen la llicència d'obertura, no tant des de l'amonestació, com des de l'actitud constructiva.

S'ha de treballar per assolir un índex més alt en l'etiquetatge en català de productes creats a Vilafranca.

S'han d'ampliar i potenciar els cursos de català de tots els nivells i aquests han de ser gratuïts, adaptables als diferents horaris laborals dels alumnes i suficients per a la demanda existent. També s'ha d'impulsar l'activació de programes de sensibilització i formació sobre acollida lingüística en català, especialment adreçats als serveis d'atenció a la població nouvinguda i als serveis socials. Aquí no hem de rebaixar esforços quan es tracta de població menor que s'integra en el nostre sistema educatiu, incloent en aquesta política l'acompanyament personalitzat de monitors i/o vetlladors escolars.

S'ha de potenciar la normalització del català en el consum intern de l'Ajuntament i introduir el criteri de consumir productes etiquetats en català en les compres de l'Ajuntament i en els barems de contractació amb empreses amb les quals s'hagin signat concessions i contractes puntuals per a tot tipus de serveis que incloguin el consum de productes (serveis d'àpats, neteja, vestuari, informàtica, etc.).

2.2 Educació

Durant els darrers anys hem assistit a la consolidació de la societat del coneixement i la informació com a conseqüència d'un canvi estructural en el model de creixement dels països industrialitzats. La causa d'aquesta recomposició rau en els nous sistemes d'organització social i econòmic, així com en les noves concepcions del treball i de la producció que se'n deriven. Aquesta nova organització consolida una ideologia tecnocràtica i de consum, i posa en escena una mercantilització sense precedents del coneixement que es configura com una nova font de poder.

Com a conseqüència de l'anterior, les ciències socials (i en especial l'educació) s'estan convertint en instruments de control polític, efecte doblement pervers si entenem que el decisor polític es troba, alhora, al servei del mercat. A l'abast tenim multitud d'exemples que palesen que els criteris econòmics s'imposen als purament acadèmics en el disseny de les polítiques educatives. La implantació del Pla de Bolonya (per a la transició a l'Espai Europeu d'Educació Superior) és una prova clara d'aquesta lògica del mercat que empeny l'educació i l'adquisició de competències cap a la deriva d'haver de satisfer prioritàriament les demandes del mercat.

Paral·lelament, el model de societat és cada vegada més complex i la realitat es dibuixa a través d'unes xarxes d'informació que funcionen sense limitacions de temps, volum o distància, generant una nova economia de la informació (global i també en xarxa) que està provocant un canvi radical en les relacions de producció, consum, experiència i poder. S'ha de preveure que una de les principals problemàtiques del funcionament en xarxa serà que els tipus de relacions es veuran travessats pel binomi d'inclusió/exclusió al voltant de la desigualtat d'accés a la informació. Aquest escenari, que s'apropa més a un canvi d'època que als efectes conjunturals d'una crisi econòmica, ens planta davant d'uns reptes en matèria educativa d'una profunditat i una complexitat enormes que exigiran nous enfocaments.

Un tercer efecte és l'increment dels agents educatius. Que aquesta multiplicitat d'actors esdevingui en un element enriquidor que permeti superar l'escena d'incertesa passarà per encabir-los d'una manera constructiva en la implementació del principal instrument municipal de planificació en matèria educativa: el Projecte Educatiu de Vila (PEV).

2.2.1 Projecte Educatiu de Vila (PEV)

Qualsevol reflexió al voltant del tema cal que s'emmarqui en l'esquema global de "vila educadora", de manera que totes les polítiques educatives dissenyades des de l'àmbit municipal s'han d'integrar dins d'un Projecte Educatiu de Vila (PEV). El PEV és l'instrument estratègic i participatiu que té l'Ajuntament per desenvolupar el concepte de vila educadora. El seu potencial rau en el compromís del ciutadà amb l'educació. Es tracta d'un projecte de tanta magnitud i recorregut que exigeix que sigui el propi Ajuntament el garant de la seva continuïtat, independentment de l'equip de govern de la vila i de la conjuntura econòmica.

El PEV ha d'estar en l'origen dels programes integrals d'educació en xarxa, tot integrant les famílies, les escoles, les entitats i/o associacions culturals, educatives i esportives, així com els agents del món del treball i els mitjans de comunicació. Els governs locals han de fer valer la seva proximitat a la realitat per definir i dur a la pràctica les polítiques educatives. És per això que cal promoure que els Ajuntaments vagin engrandint la seva carpeta de competències en l'àmbit de la gestió educativa seguint el principi de subsidiarietat (les actuacions públiques es decidiran en l'esfera més pròxima als ciutadans: allò que pot fer un Ajuntament, que no ho faci una administració superior).

De fet, sembla difícil que pugui ser d'una altra manera. Si entenem l'educació com el resultat d'una xarxa d'agents diversos (públics, privats, associatius, formals, no formals i informals) que de manera conjunta ha de transformar l'entorn local i global, cal crear l'escenari idoni. Cal assegurar la implicació de totes les instàncies i la seva corresponsabilització, de manera que l'educació impregni totes les esferes de la vida local i es conformi en l'eix transversal de les actuacions de professionals, educadors i voluntaris.

La quantitat de competències que assumeix l'escola i la multiplicitat de problemàtiques a què ha de respondre (havent d'incorporar la visió de l'infant i el jove dintre dels nous models familiars i de socialització) ha d'abordar-se des d'una gestió comuna dels recursos i les competències de l'entorn. El funcionament, però, ha de ser coordinat, flexible i participatiu.

A l'hora de dissenyar les polítiques educatives municipals cal tenir present les necessitats específiques de les diferents tipologies de població. A banda de l'educació formal (el sistema educatiu reglat: escoles, instituts, etc.), cal destinar esforços en l'educació no formal (institucions,

mitjans o accions que, sense ser pròpiament escolars, satisfan necessitats educatives: espais/ agrupaments, acadèmies d'idiomes, etc.) perquè aporten elements diferents i fonamentals per a la cohesió social.

Així doncs, els principals reptes de l'educació per als propers anys són, d'una banda, la necessària concepció de l'educació com un espai de ciutadania on tots els actors (ciutadans inclosos) hi tinguin cabuda i es plantegi sota criteris de diversitat, democràcia i cohesió social. D'altra banda, hi ha la necessitat de reforçar el lligam inequívoc entre educació i emancipació, entenent aquesta com la capacitat de la persona de créixer d'una manera autònoma, lliure de dogmes i prejudicis, i amb la necessària capacitat de trobar una feina digna.

El PEV haurà de regir-se pels següents criteris:

- Crear sinergies de col·laboració entre el conjunt d'agents socials.
- Situar-se en el marc de les polítiques proactives que possibilitin canvis estructurals.
- Promoure la democràcia de base: que la presa de decisions sigui de tendència horitzontal.
- Detectar les carències en què calgui una intervenció socioeducativa i garantir la igualtat d'oportunitats.
- Fer una previsió de les situacions potencials de conflicte que es puguin desencadenar i marcar les línies d'actuació.

El PEV haurà d'incloure dues etapes diferenciades en la seva elaboració:

ANÀLISI

- Elaborar un mapa educatiu de vila que dibuixi la situació socioeconòmica dels alumnes de cadascun dels centres educatius de Vilafranca. No hi ha excuses per determinar de manera clara el perfil de cada centre.
- Servir-se de les reunions periòdiques amb els diferents agents educatius (AMPA, centres i Departament d'Ensenyament) per a mantenir un perfil d'anàlisi constant.

ACTUACIÓ

- Atribuir tasques i funcions als serveis municipals destinats a la comunitat en un sentit global.
- Tendir cap a un model de compactació de serveis, tot incorporant les actuacions de diverses àrees municipals i emparant-se en un òrgan integrador que les inclogui en el marc d'aquest projecte.
- Tendir progressivament de projectes concrets i amplis a d'altres més transversals i integradors.
- Elaborar un llistat de criteris pedagògics.
- Dissenyar voluntats educatives específiques per a cadascuna de les dimensions de la vila educadora.
- Assegurar que en l'elaboració del PEV hi participin professionals de diferents àmbits (educadors, biòlegs, arquitectes, artistes, comerciants, etc.).
- Valorar les conclusions del mapa educatiu i actuar en conseqüència. Si s'escau, demanar assessorament a agents externs.

El PEV ha d'incloure, a més, propostes concretes:

- Rutes escolars.
- Consistori infantil.
- Escoles de mares i pares.
- Cursos de formació permanent per a mestres.
- Activitats relacionades amb el coneixement de la ciutat.
- Activitats per conèixer les diferents cultures de la ciutat.
- Casals d'estiu municipals.
- Casals d'hivern municipals.
- Extraescolars municipals.
- Patis oberts més enllà de l'horari lectiu.
- Horaris de consergeria adaptats a les necessitats dels centres.
- Pla educatiu de l'entorn.
- Projecte de famílies guia.
- Jornades de bones pràctiques educatives.
- Projectes d'innovació educativa en escoles públiques. Aquests projectes haurien de tenir dos objectius principals:

- a) Fer les escoles públiques més atractives i influir de manera positiva sobre la demanda escolar.

- b) Augmentar el nombre d'hores per equiparar l'horari al de les escoles concertades.

2.2.2 Llars d'infants, escoles i instituts

No es pot obviar que la gestió de la diversitat de les polítiques educatives és un dels mitjans més efectius per fomentar la cohesió social a les llars d'infants, les escoles i els instituts.

Aquests centres són la representació de la societat i es fa indispensable aconseguir de manera immediata una diversitat similar a la que es dona en el si de la societat. Les polítiques educatives de la CUP estaran sempre encaminades a la consecució de l'equilibri social.

El punt de partida de la nostra proposta és l'educació pública, universal i de qualitat. Garantir aquesta qualitat requereix que tots els centres educatius de la vila s'impliquin de veritat en la confecció del PEV per aconseguir un equilibri educatiu real. L'aposta ferma de la CUP per l'ensenyament públic és irrenunciable, de manera que no es donarà suport a cap decisió política que impliqui la creació de centres privats, l'ampliació de línies privades i el transvasament de fons públics a aquests centres. En el cas que la demanda sigui superior a l'oferta escolar, es prioritzarà l'obertura d'una altra línia en un centre públic o la creació d'un de nou.

2.2.2.1 Llars d'infants

Els experts valoren l'etapa de 0 a 3 anys com a part fonamental en la formació de la persona. A més, hi ha la vessant de servei bàsic per a la conciliació familiar i laboral. Així doncs, és necessària una xarxa de llars d'infants públiques que cobreixi les necessitats de la vila i que aposti per una pedagogia activa en la que els alumnes aprenguin de la vivència del dia a dia i experimentin amb el seu entorn.

La CUP aposta pel desenvolupament de polítiques proactives que incideixin de manera positiva en el creixement dels infants:

- Exigint a la Generalitat que mantingui l'aportació econòmica existent per a les llars d'infants i que amplii l'oferta per a infants de 0-1.
- Estenent el sistema d'ajuts fins a cobrir totes les necessitats existents a Vilafranca. La importància de l'etapa 0-3 en la formació de la persona s'estén a la possibilitat gens menyspreable de detectar precoçment els alumnes amb necessitats educatives específiques.
- Promovent una coordinació efectiva entre les llars i les escoles o creant enllaços pedagògics i projectes compartits entre les línies 0-3 i 3-6 (grups de treball o altres escenaris de coordinació) que assegurï una continuïtat educativa complementada i acumulativa.

2.2.2.2 Escoles i instituts

Reiterem que en el centre del sistema situem l'escola pública. En general, cal garantir l'equilibri social incorporant les escoles privades sostingudes amb fons públics (escoles concertades) en el sistema educatiu municipal.

2.2.3 La zonificació escolar

La diversitat a les aules ha de reflectir la realitat social, així que el model de zonificació ha de basar-se en un mapa amb àrees d'influència escolar que incloguin diverses escoles (tant públiques com concertades) i que consideri paràmetres com el nivell d'instrucció de la població resident. Una zonificació adequada consistiria en grans àrees d'influència que actuïn com a zones úniques en sí mateixes i amb composicions socials similars entre totes elles. Això possibilitaria equilibrar la demanda, incrementar l'heterogeneïtat a les aules i possibilitar un mapa escolar més equitatiu.

Actualment, Vilafranca compta amb una zona única. Entenem (i així també ho fan els teòrics i els experts educatius) que aquest tipus de sistema amaga dinàmiques de desigualtat sota el paraigua de la llibertat d'elecció de centre. Hom sap que en la base de l'elecció per part de les famílies no sempre hi ha una comparació objectiva de projectes pedagògics, sinó que sovint influeixen altres

percepcions subjectives que acaben provocant la concentració d'un tipus d'alumnat homogeni en cada centre amb el consegüent risc de segregació escolar.

La nostra proposta passa per establir un procés de reflexió al voltant de la zonificació actual sota una idea bàsica: la distribució de l'alumnat s'ha de respondre a criteris de ciutat (necessitats col·lectives) i no particulars. Mentrestant, i com a mesura temporal, caldrà assegurar que els mecanismes de distribució de l'alumnat compensin la desigualtat provocada pel sistema i les diferències entre centres: reserva de places per a alumnes amb necessitats específiques de suport, l'assoliment de la gratuïtat real en les matrícules, el material escolar o les excursions, l'acompanyament i suport efectiu a les famílies menys informades durant el procés de matriculació, la supressió de les pràctiques de selecció encobertes d'alguns centres, etc.

2.2.4 Ajuts de material escolar

Cal reactivar de manera immediata el sistema d'ajuts per a la reutilització de llibres a totes les escoles pels seus efectes beneficiosos i immediats: reducció de les despeses familiars i sostenibilitat ambiental. Tanmateix, cal facilitar els tràmits i gestió de documents amb els col·laboradors dels ajuts en general, ja siguin les escoles o les AMPAS.

2.2.5 Oficina Municipal d'Escolarització (OME)

S'ha de potenciar l'OME com a una eina complementària per afavorir l'equitat del sistema educatiu, a través de la informació i l'orientació global i imparcial a les famílies. Tot i no tractar-se d'un òrgan de decisió, és un servei que recull les sol·licituds de places (preinscripcions) i les canalitza cap als centres educatius que en tenen de lliures o directament cap a la comissió de garanties, que serà qui l'adjudicaria definitivament.

L'OME també pot assumir tasques de recollida de dades sobre l'absentisme escolar que complementi el programa de detecció, prevenció i intervenció de l'absentisme, així com la desescolarització del municipi. Aquest tema, donada la seva gravetat, ha d'estar consensuat i implementat per la regidoria d'Educació i els diferents agents educatius (centres i EAP) i socials (educadors).

2.2.6 Transparència

Cal fer públiques totes les dades estadístiques que l'Ajuntament té a l'abast, en especial les relacionades amb la distribució de l'alumnat. D'aquesta manera es poden dissenyar polítiques efectives i fonamentades, alhora que es facilita que tots els actors tinguin coneixement de la realitat. En especial, les dades relacionades amb el nombre de NEE per escoles, el percentatge de beques i ajuts o el d'alumnes estrangers.

2.2.7 Oferta educativa

L'Ajuntament ha de gestionar l'oferta educativa de la ciutat, incloent l'Escola Municipal d'Art Arsenal, l'Escola Municipal de Música Maria Dolors Calvet, l'Escola d'adults, l'Escola taller, l'Escola oficial d'idiomes, les aules d'autoaprenentatge, l'àrea de normalització lingüística i l'Escola d'adults de formació continuada.

2.2.8 Ús social dels centres públics

Cal aprofitar els equipaments educatius més enllà de l'horari lectiu. Patis, equipaments esportius, biblioteques, sales d'estudi o aules d'informàtica han de permetre desenvolupar activitats per part de la resta de la població i mostrar-se porosos a la vida dels barris i la ciutat.

2.2.9 L'educació inclusiva (l'educació per a tothom)

El sistema educatiu ha d'oferir-se i promocionar-se sense discriminació. Les escoles han d'estar capacitades per incloure i integrar tot tipus d'alumnat i, per tant, han de disposar dels recursos materials, econòmics i humans necessaris per donar resposta a les diferents necessitats. Tant la integració com la inclusió permeten reconèixer com un fet habitual aspectes com la diversitat cultural, religiosa, física i intel·lectual.

L'educació inclusiva s'ha d'estendre a l'àmbit de l'educació no formal (esplais, agrupaments, etc.), no només permetent-la, sinó promovent-la. Cal recordar que és des de la diversitat des d'on millor es poden treballar els valors pedagògics d'una manera directa i positiva: els infants i els joves aprenen

a conèixer i a respectar les seves limitacions i les dels altres, i sobretot aprenen a desenvolupar les seves potencialitats. La transformació social cap a una societat més justa, inclusiva, participativa i compromesa amb les llibertats i drets de les persones, sens dubte, passa per aquí.

2.2.10 Taules de treball a tres bandes: Ajuntament-AMPA-Centres

Sense ser gaire conscients, les AMPAS sovint participen de la dinàmica privatitzadora de l'ensenyament, atès que la major part de la seva feina gira al voltant de la subcontractació de serveis o realitzant tasques de voluntariat que no fan més que cobrir els forats que deixen les administracions públiques. Això, a més de fer perdre el sentit últim de la seva existència com a associació, provoca l'ocultació del fet que les administracions no assumeixen les seves responsabilitats (des de fora sembla que els serveis s'estan duent a terme sense tenir molt clar qui ho està fent). Les AMPA gestionen l'escola, però no la transformen. Sovint, ni tan sols hi reflexionen.

A aquestes dinàmiques s'afegeix el fet que les pròpies administracions carreguen sobre les esquenes de les AMPA alguns serveis. Així, caldria aclarir les titularitats d'aquests serveis. A nivell municipal, l'Ajuntament ha de recuperar la titularitat dels que es consideren bàsics o obligatoris com les biblioteques escolars, els serveis d'acollida, les activitats extraescolars, els vetlladors, etc.

Seria desitjable, a més, establir una relació d'igualtat entre AMPA, administració local i centres per superar la relació jeràrquica actual. En aquest sentit, la CUP promourà l'establiment de taules de diàleg singulars a tres bandes que servirien per a mantenir un alt nivell d'informació i col·laboració.

2.2.11 Ampliació i modificació del Consell Escolar Municipal (CEM)

El Consell Escolar Municipal (CEM) ha d'integrar totes les AMPA, les associacions d'estudiants, el professorat, el personal laboral i l'administració. Des d'aquest òrgan s'han de prendre les decisions i intervenir en els aspectes que afecten la vila de manera democràtica i participativa, fent coneixedora a la regidoria d'Educació de la realitat que es viu dins de la comunitat educativa, i aportant al Ple de l'Ajuntament totes aquelles qüestions i propostes de millora. El CEM, doncs, ha de convertir-se en un ens vinculant tant a nivell de gestió com de planificació.

2.2.12 Immersió lingüística

La voluntat d'un tribunal no pot xocar amb la voluntat de la població. Per aquest motiu, hem de garantir la defensa del català i del model bàsic de convivència que és la immersió lingüística davant de qualsevol tipus d'atac que contra la seva integritat i supervivència. El model actual va néixer del fruit del consens polític i social, i ha estat una de les grans fites de l'autogovern català. Els resultats han estat reconeguts per tothom (incloent la Comissió Europea, que ho recull en la Carta Europea de Llengües Minoritàries) i han incidit abastament en la cohesió social i la lluita contra la disgregació de l'alumnat per raons de llengua.

Considerem que l'aplicació de la *Ley Orgánica de Mejora de la Calidad Educativa* (LOMCE) representa un una agressió a la llengua catalana i al sistema educatiu català en general, així com també un atac a tot un poble, la seva sobirania i, per extensió, a la definició més pura i *rousseauniana* de democràcia. Rebutjarem sempre qualsevol llei que vagi en contra de la immersió lingüística a Catalunya i desacatarem, doncs, totes les lleis espanyoles que afectin els drets col·lectius i la dignitat del poble català, tot impulsant l'aprenentatge i l'ús del català en tots els àmbits.

2.2.13 Educació ambiental i presa de consciència de l'entorn a les escoles

Apostem fermament per una gestió del territori sostenible i crítica amb les exigències del mercat. Darrere de qualsevol política pública hi ha d'haver una feina de conscienciació respecte de l'entorn més proper i de les problemàtiques ambientals a què s'enfronta. Només des de la coneixença i l'estima serem capaços de decidir col·lectivament quines són les polítiques que volem per ordenar el nostre territori, sempre des de l'òptica de la conservació i de la millora ambiental i social.

Opinem, a més, que aquesta tasca ha de començar a les escoles. Les assignatures de coneixement del medi natural i social estan enfocades seguint una progressió que va de l'àmbit local al general i que no pot tenir en compte les característiques concretes de cada territori. Així, cal que l'Ajuntament ofereixi un programa complementari sobre l'entorn més proper, tant natural com social, posant especial èmfasi en les problemàtiques ambientals. Aquest programa hauria de comptar amb material didàctic per a les escoles i amb personal especialitzat que en faci l'acompanyament.

3. Una vila al servei de les persones

3.1 Drets socials

3.2 Desenvolupament local

3.3 Salut i esport

3.4 Dona

3.5 LGTBI

3.6 Joventut

3.7 Gent gran

3.8 Migracions

3.9 Infància

3.10 Convivència i espais públics

3.1 Drets socials

Els drets socials són un enfocament clau per pensar i executar les polítiques públiques en general i les socials en particular dintre de l'àmbit municipal. Cal recordar que els drets socials són universals i inalienables, de manera que les retallades en aquests àmbits són injustificables. Al mateix temps, les persones som diverses però no desiguals, per tant, els drets socials han de garantir la igualtat d'oportunitats i evitar qualsevol forma de discriminació o exclusió social.

Des d'una perspectiva més social, és hora que els Ajuntaments siguin una peça activa per a la transformació de l'actual sistema neoliberal basat en el màxim benefici d'uns pocs per sobre dels drets de la majoria. Apostem per la transformació de l'actual ordre socioeconòmic com a única via per posar fi a les desigualtats generades per un capitalisme cada cop més agressiu que necessita que la major part del món continuï immers en la pobresa per tal de mantenir grans acumulacions de capital en mans de les classes benestants. En el municipi, aquesta desigualtat es tradueix en la coexistència de bosses d'autèntica pobresa o rendes per càpita molt baixes (serveis de caritat desbordats, cues per aconseguir béns bàsics, recursos pels sense sostre Plens, etc.), al costat d'un petit nucli de població que concentra grans propietats i una capacitat de consum molt elevada i supèrflua.

Cal remarcar que tothom ha de contribuir a la proposta i recerca de solucions, tant en la diagnosi com en les eines de treball, per a enfortir els drets socials. Ens cal un canvi per deixar de banda l'orientació assistencialista i caritativa que només lluita contra les conseqüències, per enfocar cap a les causes que provoquen les desigualtats. Al Penedès, la celebració de la Marxa pels Drets Socials de l'octubre de 2013 s'ha convertit en referència per a assumir que la construcció col·lectiva d'una vila solidària, justa i apoderada no només és possible, sinó també necessària.

Per això, ens comprometem a iniciar accions a nivell municipal per superar el model actual:

- Optar per un nou model de gestió i participació a nivell institucional que sigui autònom i no estigui sotmès a imposicions supramunicipals que no desconeixen la realitat local.
- Potenciar el cooperativisme de distribució i consum com a alternativa al capitalisme especulatiu.
- Implicar directament la ciutadania en la planificació i gestió del manteniment i creixement dels serveis de titularitat pública (sobretot serveis educatius, sanitaris, laborals, d'habitatges, etc.) davant de l'ofensiva neoliberal i demagògica que promou les privatitzacions i la limitació de recursos que atempten contra uns serveis públics i de qualitat.
- Generar polítiques per a promoure la participació, el debat i la mobilització de cara als conflictes socials que puguin afectar a la vila i fer front a la 'criminalització' dels sectors més pobres de la vila.

Propostes

- Regidoria pels Drets Socials

Volem reorientar i reestructurar l'actual Regidoria de Serveis Socials cap a una Regidoria basada en els drets socials de les persones, entesos com a drets irrenunciables per a tothom, universals i personals, i que siguin realment accessibles a totes les persones.

El primer pas és modificar-ne el nom: Regidoria pels Drets Socials. L'objectiu principal és el d'assegurar l'exercici efectiu dels drets bàsics de les persones (entesos com el pilar bàsic de la democràcia) i no només donar respostes *in extremis* a situacions límit. S'ha de superar la dinàmica de mer assistencialisme i promoure una transformació de

l'actual sistema socioeconòmic. Aquesta nova Regidoria haurà de modificar substancialment els seus objectius i passar de l'alleugeriment reactiu de les situacions difícils de necessitat econòmica o d'exclusió social a un estadi on es treballi de manera proactiva sobre les causes que provoquen les problemàtiques.

Per això és bàsic situar la Regidoria pels Drets Socials en una posició central dintre de l'estructura organitzativa municipal. Ha de ser un dels motors de la transversalitat de les polítiques públiques (culturals, esportives, educatives, ambientals, urbanístiques, laborals, econòmiques, de gent gran, de joves, de dones, etc.). Aquesta és la correlació lògica quan es creu fermament en la defensa dels drets socials com a pilar estructurador de la vila.

Per no burocratitzar i poder descongestionar l'administració local, així com per garantir una gestió àgil dels problemes dels ciutadans, cal que la Regidoria pels Drets Socials disposi d'una finestreta única.

Tal com hem dit, cal redefinir i reorganitzar l'actual Regidoria de Serveis Socials i totes les altres per promoure aquesta finestreta única que faciliti una informació no difusa a la població i a la vegada una accessibilitat als recursos existents en un temps raonablement breu. Per això, entenem que aquesta Regidoria pels Drets Socials hauria de dependre directament d'Alcaldia i d'ella la resta de regidories i serveis.

Aquesta regidoria s'ha d'acompanyar de l'Observatori pels Drets Socials, una eina d'assessorament, amb dades reals i actualitzades de tots els serveis públics de la vila, que permeti comptar amb fonts de coneixement d'altres administracions supramunicipals (comarcals, autonòmiques i estatals). Una informació pública, transparent i comparable de tots els recursos de la vila permetrà detectar les

necessitats i proposar més acuradament les millores, alhora que realitzar un treball tècnic transversal d'avaluació de les polítiques públiques.

- Carta pels Drets Socials

Per tal d'avançar en aquest sentit caldrà elaborar un pla d'actuació per tal d'abordar les situacions de pobresa i/o exclusió social a Vilafranca, així com orientar i determinar les accions per corregir aquestes situacions. Una vila plenament inclusiva requereix una carta de drets irrenunciables, l'exercici dels quals estigui assegurat per l'acció del govern municipal.

- Pla Local d'Inclusió i Cohesió Social

Volem caminar perquè Vilafranca sigui una vila inclusiva, i és per això que treballem per una societat més justa i igualitària, on tothom pugui gaudir de drets bàsics irrenunciables, universals (i contributius, no únicament subjectes al treball productiu) i personals (no familiars) per aprofundir el camí cap a la democràcia en les relacions socials i en la vida econòmica que regeix la nostra societat.

A més a més, els pressupostos municipals hauran de prioritzar l'aplicació de les partides necessàries per a fer efectius aquests drets socials universals.

- Desenvolupar els drets socials de manera participativa i transversal

Aquest pla s'ha de plantejar des d'una òptica global de Vilafranca i ha de ser dissenyat amb la participació ciutadana i amb l'esperit transversal que requereix l'assumpte. La redacció d'aquest pla ha d'incorporar el conjunt d'actors associatius i comunitaris que operen en el terreny de la inclusió i la defensa dels drets socials, tot integrant els programes que

des de diferents sectors i regidories de l'Ajuntament s'impulsen per a la inclusió.

S'hauran d'incorporar en el procés els àmbits municipals de Benestar Social, Cultura, Educació, Salut, Ocupació, Habitatge, Urbanisme, Joventut, Dona, Immigració i Gent Gran. Com a primer pas, s'han de definir i reconèixer participativament quins són els drets socials de les persones que viuen a Vilafranca, per poder treballar des de totes les regidories de forma transversal l'efectiva garantia del seu exercici. A tall d'exemple, tot el que s'identifiqui com a dret a l'habitatge, s'haurà de portar conjuntament entre la Regidoria de Drets Socials i la Regidoria d'Urbanisme.

Caldrà crear una comissió de seguiment formada pels grups municipals i els agents socials per fer efectiu aquest pla, que vetlli per la seva execució i avaluï anualment el seu compliment.

Cal ser curosos i preveure un esforç sostingut en la disponibilitat de recursos econòmics i humans dedicats a una política municipal decidida a lluitar en favor de la plena igualtat d'oportunitats.

3.2 Desenvolupament local

Hom compartirà la reflexió que el sistema capitalista ens ha abocat a una situació límit de precarietat laboral, de deslocalitzacions dels processos productius, de pèrdua del capital autòcton, de dependència respecte a les inversions estrangeres i la centralització de sectors industrials de l'automoció i la construcció, d'implementació d'un model productiu que ha obviat des dels anys 80 la planificació sobre el territori i de beneficiar reiteradament els interessos particulars.

Es fa més urgent que mai la necessitat de generar noves dinàmiques econòmiques i socials pròpies del territori que responguin a un model de desenvolupament local i comunitari, a un model de desenvolupament integral, econòmic i social; i mediambientalment, a un model cooperatiu, comunitari,

endogen i de proximitat. Necessitem la sobirania i l'autonomia de les persones a través de la potenciació de l'acció comunitària i l'empoderament de l'individu dintre de la comunitat: crear xarxes de suport mutu, comunitats d'aprenentatge, promoure l'autogestió, la coordinació entre actors, crear complicitats, sinèrgies, tendir ponts, etc. Cal prendre consciència que es poden satisfer les necessitats socials més enllà de les dinàmiques mercantilistes i assistencialistes. L'economia solidària i l'intercanvi o l'economia col·laborativa en són exemples. L'administració local ha de formar part d'aquests processos de canvi facilitant l'accés a la informació i al coneixement sobre el deute municipal i l'estat de comptes de l'Ajuntament d'una forma entenedora i transparent.

És completament impossible fer front a les problemàtiques sorgides d'aquest sistema apostant pel mateix sistema que les ha provocat. Cal trencar les dinàmiques del model econòmic imperant i apostar per un de nou model on el desenvolupament local es construeixi de forma col·lectiva i comunitària, des del poble i per al poble.

L'economia és el gran cavall de Troia. És concebuda com el tòtem que condiona i centrifuga la vida de les persones. L'economia és percebuda com un fenomen global impossible d'abordar, sobretot quan ens centrem en el món municipal. La CUP ha proposat sempre vies i mecanismes alternatius que posen de manifest la capacitat de transformació que té el món local i ha defensat un model econòmic que satisfaci les necessitats socials i col·lectives. Totes les fases de l'economia (la producció, la distribució i el consum) s'han de regir per criteris ètics, democràtics, conscients, participatius, transparents, socialment responsables, ecològics i solidaris. Cal crear espais de regeneració econòmica amb compromís social (entenent els centres de producció com a espais de distribució i consum responsable).

Propostes

- Establir unes bases ètiques de contractació que hauran de regir l'actuació de l'Ajuntament en els concursos públics. Els criteris ètics, socials i solidaris han de prevaldre per sobre dels estrictament econòmics i de pressupost final. També s'ha de valorar l'origen de l'empresa contractada (territori), els seus valors i el tipus de condicions laborals en què es troben els treballadors. S'inclouran clàusules socials en totes les contractacions i concessions, i es valorarà la revocació de concessions en base a aquests criteris.
- Generar polítiques d'ocupació pròpies (no dependre de les subvencions supramunicipals) i apostar per polítiques pròpies d'ocupació.
- Impulsar el Segell de Qualitat destinat a empreses orientades a l'economia del bé comú i a la millora de les condicions de treball, al respecte dels drets dels treballadors, al respecte al medi ambient i a les actuacions d'igualtat de gènere. L'Ajuntament ha de ser el primer en obtenir el segell i realitzarà les accions necessàries per garantir que es compleixin les condicions pertinents. El segell comportaria l'atorgament de punts en la contractació pública, així com beneficis i bonificacions a les empreses que l'obtinguessin.
- Crear una Oficina Municipal d'Ocupació que amplii les seves competències a les necessitats de les persones en situació d'atur, que centralitzi tota l'oferta formativa del municipi i la comarca i que coordini tota l'oferta de formació ocupacional que s'ofereix des de les diferents institucions i resta d'agents, i que tingui la capacitat de realitzar diagnòstics sobre les necessitats reals de la població que busca feina.
- Participar i democratitzar les dinàmiques que deixen en mans dels consorcis la gestió econòmica de les diferents àrees de gestió municipal.
- Promoure un model propi de desenvolupament que prioritzi l'agricultura de qualitat, ecològica, respectuosa amb el medi ambient, el turisme de qualitat, les cooperatives i el petit comerç. El Penedès ha d'esdevenir en una comarca rural, produir els propis aliments, ha de saber viure del seu camp, i recuperar la

pagesia com a element de coneixement, vinculació i respecte per la terra i els aliments, amb models d'agricultura no industrial. Cal defensar una comarca rural com un valor propi i no la part perifèrica de la zona urbana: recuperar el cultiu de terres abandonades o que se'ls dóna un altre ús (banc de terres) en seria un primer pas.

- Crear un Mercat Social. El consum és estratègic pel sector agrari, així que cal un espai permanent on s'eduqui en el consum responsable, on es vengui i es trobin productes agroecològics i artesans de manera exclusiva, que respongui a una xarxa de productors ecològics del territori i es faciliti la venda directa i permanent i on es puguin trobar els productors i els consumidors. Caldrà establir una xarxa de producció, distribució i consum de béns i serveis amb criteris ètics, democràtics i solidaris. D'aquesta manera, es potenciaria la visibilitat, viabilitat i sostenibilitat de les experiències, iniciatives i projectes d'agroecologia local i comarcal, així com el foment dels circuits alternatius al comerç convencional des de la perspectiva del consum responsable.
- Crear una horticultura comunitària. L'aliment no pot ser un negoci sinó un dret universal. Per això, l'autoproducció i la revitalització d'espais urbans abandonats (solars) amb horts urbans, socials i comunitaris és bàsica. Cal preveure una formació, un seguiment i acompanyament en el procés.
- Apropiació comunitària d'espais buits: aprofitament d'espais (equipaments, solars, infraestructures, etc.).

3.3 Salut i esport. Qualitat de vida

Els conceptes i les paraules ens marquen no només les accions posteriors sinó també la nostra manera d'entendre el món. En aquest sentit, des de la CUP pensem que cal evolucionar del concepte *sanitat* cap al concepte de *salut*, tot incloent-hi les vessants de benestar físic, mental i social. L'objectiu d'una bona salut no depèn només de la medicina, sinó també dels polítics, de la societat i

del propi individu. Inclou l'assistència, lògicament, però també la promoció i la protecció de la salut en general.

La salut comença en la satisfacció de les necessitats d'alimentació, habitatge i ocupació de la població i continua en la prevenció de l'obesitat, l'absència d'exercici físic, els accidents (de qualsevol tipus: de trànsit, laborals o domèstics), el tabaquisme, la depressió o la contaminació.

D'altra banda, l'esport va més enllà de la seva vessant lúdica i es converteix en l'element central d'aquest àmbit. El fet que s'hagi convertit en una de les activitats més esteses, és indispensable invertir en espais idonis per a la seva pràctica esportiva perquè, en definitiva, implica un estil de vida més saludable.

Gran part de la població practica alguna activitat mitjançant entitats esportives. Cal entendre aquestes entitats com el motor de l'esport (i la cultura i la socialització), per tant, cal comptar amb elles i satisfer les necessitats d'instal·lacions i equipaments per tal de fomentar la pràctica esportiva en les millors condicions. En aquest sentit cal fer caure totes les barreres arquitectòniques possibles, a més de treballar per la incorporació de personal o equipaments que ajudin tothom amb necessitats especials a poder realitzar l'esport amb normalitat.

Entenem la pràctica de l'esport com un element de cohesió social de primer ordre. És necessari treballar per a la promoció de l'esport com a espai de convivència i d'enriquiment social i cultural. Com a força d'esquerres defensem l'associacionisme esportiu on l'autoorganització hi sigui un element cabdal, així com l'accés de totes les persones de la vila sense discriminació a la pràctica d'aquestes activitats.

El Penedès, i Vilafranca especialment, ha estat des de fa molt temps un pulmó per l'esport de base, on han proliferat i s'hi han desenvolupat molts clubs i equips des de la iniciativa de persones concretes i sobre la seva permanència

en aquests projectes s'ha mantingut la vida dels mateixos. Cal revitalitzar a diari totes les expressions esportives de base que tenim i promoure els seus valors de treball comú, d'equip, de complicitat, d'esforç i de col·lectivitat.

3.3.1 Salut

3.3.1.1 La participació en les polítiques de salut: els Governos Territorials de Salut (GTS)

Fins el passat 2010, la participació dels Ajuntaments i de la ciutadania en la definició de les polítiques de salut del territori es limitaven a l'àmbit de la promoció i la protecció de la salut, però no en tot el seu ampli ventall d'actuació. La creació dels Governos Territorials de Salut va obrir la porta als ens municipals, a les associacions, a les entitats de salut i a la ciutadania, provocant una descentralització del poder fins ara limitat al Departament de Salut.

Tot i estar ja creat, el GTS de l'Alt Penedès encara no ha iniciat aquesta descentralització, ni ha facilitat la participació en les decisions a l'hora de planificar la salut al territori. Aquest ha de ser un dels objectius màxims perquè el territori ha de tenir la possibilitat d'influir (no només de participar) en la definició de les polítiques de salut.

L'altre gran repte rau en la gestió. La tendència dels últims anys dels successius governs de CiU i del tripartit (PSC, ICV, ERC) en la privatització dels serveis ens obliga a recuperar la implicació dels Ajuntaments en la millora de la gestió dels serveis municipals. Cal apostar per la gestió directa i no per la persistent subcontractació d'empreses per realitzar els serveis.

Caldrà vetllar per un correcte ús dels recursos per donar resposta a demandes creixents, sobretot pel que fa als aspectes socio-sanitaris (atenció a persones

malaltes, gent gran, persones amb mobilitat reduïda...), i caldrà vetllar per suplir amb recursos propis aquelles necessitats que no restin cobertes (transport adaptat, algunes de les especialitzacions mèdiques no presents al CAP, campanyes sanitàries, etc.). Per tant, és molt important des de la CUP mantenir el vincle directe amb les AMPA, les associacions de veïns, els sindicats, les associacions de professionals de la salut, les associacions de pacients i la resta d'entitats que treballen en l'àmbit de la salut.

3.3.1.2 Promoció de la salut i reducció de riscos

La promoció de la salut sempre ha estat la germana petita dins l'àmbit de la salut. Les tasques assistencials i de protecció de la salut amb les urgències del seu dia a dia i amb la manca de planificació de l'administració actual han provocat que tot allò que signifiqués pensar a llarg termini quedés sempre arraconat i orfe de recursos.

Cal prendre consciència dels beneficis de la planificació a llarg termini i l'estalvi econòmic i humà que se'n pot extreure. En aquest sentit, la promoció de la salut ha de ser una aposta real i creïble que defugui de les estratègies de la por. Temes com la sexualitat, les drogues o la SIDA, entre d'altres, han estat tractats des de les polítiques de la prohibició i l'aterroriment. En aquests sentit, la CUP aposta per un discurs on la llibertat d'elecció ha d'estar en consonància amb el coneixement dels riscos que suposa les accions. En definitiva, informació real i objectiva.

Propostes

- Garantir el dret bàsic d'accés als sistemes de salut i assegurar-ne l'eficàcia.
- Potenciar l'ampliació de l'hospital i del CAP, i acompanyar-la amb una ampliació del personal sociosanitari necessari per a atendre tota la població.
- Defensar fermament el caràcter públic de la sanitat, ja que aquesta no ha de ser rendible sinó un servei per a les persones. Perquè aquest servei sigui de

qualitat, cal potenciar una política sanitària participativa des del Consell de Salut municipal del Govern Territorial de Salut que avaluï i formuli propostes d'actuació per millorar la sanitat pública, tant a nivell local com comarcal i assegurar que els professionals sanitaris duguin a terme polítiques eficients.

- Dinamitzar el servei d'urgències dels hospitals i els Centres d'Atenció Primària i disminuir les llistes d'espera de les intervencions quirúrgiques, dels serveis de rehabilitació i d'altres tractaments.
- Activar el desenvolupament i l'acció del Govern Territorial de Salut de l'Alt Penedès i sobretot augmentar les capacitats de gestió i control del Consell Municipal de Salut, òrgan del GTS on la presència municipal i associativa és ben present. El Consell Municipal ha d'intervenir de forma més participativa i directa i ha d'estar integrat per totes les associacions de salut i per les persones treballadores de la salut, que és l'espai on s'ha de copsar i treballar la problemàtica local en l'àmbit de salut.
- Impulsar que la delegació de l'Agència Catalana de Salut Pública de la zona del Penedès es reubiqui a Vilafranca (actualment és a Sant Sadurní perquè en el seu moment el govern local del PSC li va negar l'espai), facilitant la seva coordinació amb els Serveis de Salut ja existents.
- Realització d'un Pla Estratègic de Salut en l'àmbit municipal que tingui continuïtat i coherència en les accions, abandonant campanyes puntuals sense sentit ni objectiu concret.
- Potenciar la promoció de la medicina preventiva i la potenciació d'hàbits de vida saludables, aplicant els diferents plans de prevenció proposats pel Departament i creant-ne de propis més adequats al territori, formant als professionals sanitaris sobre aquests temes.
- Fomentar la reducció d'hàbits en la automedicació i la sobremedicació.
- Millorar la gestió i la comunicació per evitar reingressos hospitalaris i visites a urgències, així com la gestió de la despesa farmacèutica.
- Fomentar l'educació sanitària a la comunitat i els hàbits educacionals: trobada de gent gran per fer caminades conjuntes, controlar els espais municipals pel que fa a una adequada temperatura medioambiental, etc.

- Potenciar la tasca comunitària dels serveis de salut i apropar-los a la població a través de tallers, xerrades, cursos o desplaçament de professional a diferents espais (casals d'avis, professionals que treballen amb col·lectius específics, etc.).
- Proporcionar informació, formació i assessorament a la població adulta amb programes de salut i altres activitats organitzades i promogudes des de l'Ajuntament.
- Potenciar l'educació per la salut en la infància i l'adolescència, tot millorant les iniciatives ja existents als centres educatius des del mateix Ajuntament (higiene postural, alimentació, drogues, sexualitat...).
- Promoure menjadors escolars amb productes ecològics i de proximitat, i fomentar una alimentació més sana a les escoles.
- Augmentar i millorar els serveis d'assistència psicopedagògica als centres educatius.
- Treballar per millorar l'educació sexual, sobretot en els joves, incidint en la prevenció dels embarassos no desitjats i en les malalties de transmissió sexual i el VIH. S'ha d'oferir un servei d'assessorament i informació sobre sexualitat des de les institucions sanitàries, la dispensació gratuïta de preservatius en espais juvenils i els serveis de salut, etc.
- Impulsar enquestes de satisfacció en relació la xarxa d'equipaments de salut presents a Vilafranca per tal d'avaluar-ne la qualitat del servei i poder dotar-se d'elements de pressió davant l'administració autonòmica.
- Impulsar les assemblees i plataformes d'usuaris i treballadors de la sanitat pública com a eina de control i promoció del treball autoorganitzat i popular capaç de reivindicar i mobilitzar-se per l'obtenció de millores en el servei.
- Donar suport a les associacions de familiars i malalts (Alzheimer, càncer, fibromiàlgia, reumatològic, etc.), facilitant-los l'accés a llocs de reunió, formació específica, col·laboració de professionals especialistes, etc.
- Treballar per la millora de l'assistència sanitària domiciliària per pal·liar els possibles dèficits que puguin derivar-se de la lenta aplicació de la nova *Llei de promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de Dependència*.

- Promoure la participació ciutadana i el voluntariat per la cura de la gent gran i per la diversitat funcional, així com l'intercanvi dels serveis no econòmics i intergeneracionals.
- Promoure l'intercanvi d'habitatges per adequar-los a les necessitats de la gent gran.
- Impulsar i donar suport a centres de dia i a pisos tutelats per a col·lectius amb dificultats d'autonomia personal o social: gent gran, malalts mentals, diversitat funcional, etc.
- Informar sobre els efectes de la vacunació massiva en centres escolars donant lliure elecció de decisió als progenitors.
- Apostar per la inclusió i normalització de la figura del psicòleg en el serveis de salut, especialment en el Centres d'Atenció Primària, on ara la presència és ínfima. Cal tenir en compte que la presència de visites de caràcter psicosomàtic o psicològic són molt altes i les llargues llistes d'espera obliguen sovint a recórrer a un especialista privat.
- Implementar la figura del mediador sociocultural als serveis de salut. L'afluència de persones nouvingudes provoca dificultats de comunicació. La figura d'aquest mediador sociocultural facilitaria l'accés i el seguiment dels tractaments i la integració d'aquestes persones nouvingudes.

3.3.2 Esports

3.3.2.1 Consell Municipal d'Esports

Actualment, a Vilafranca comptem amb un elevat nombre d'entitats esportives que cobreixen un ampli espectre d'esports i que, a més, ofereixen l'opció d'escola esportiva. Esdevenen així en els garants d'una activitat esportiva regular i saludable per als infants. Aquestes entitats són el motor esportiu de Vilafranca i la seva veu i opinió ha de ser indispensables per definir les actuacions i els usos de les instal·lacions esportives municipals. Això passa per potenciar el Consell Municipal d'Esports i la seva representativitat entre les

entitats locals perquè puguin col·laborar en la presa de decisions que afecten a la seva activitat diària.

3.3.2.2 Gestió de les instal·lacions esportives

En els darrers anys s'ha estès la pràctica esportiva tant en nombre d'usuaris com en grups de població, arribant al límit de la capacitat de les instal·lacions esportives municipals. La solució final seria la construcció d'un pavelló nou, però actualment és poc viable econòmicament. Per això cal gestionar de manera òptima els recursos disponibles per tal d'obtenir el màxim redimint de les instal·lacions actuals.

En aquest punt, la implicació de les entitats esportives en la gestió d'aquestes instal·lacions és imprescindible. Per això cal potenciar el paper del Consell Esportiu Municipal com a marc de diàleg i presa de decisions. D'aquesta forma, el teixit d'entitats esportives podria prendre part, tant en la gestió diària de les instal·lacions, com en la decisió de les inversions de millora de les instal·lacions actuals.

D'altra banda, com que continuen havent-hi moltes mancances, apostem per la creació d'un pla de treball que adequi els equipaments esportius existents per optimitzar la seva utilització. En aquest àmbit, cal reflexionar sobre actuacions més possibilistes a curt termini: la climatització dels pavellons de la Gamba i del FIRAVÍ (a la tardor i a l'hivern la temperatura a l'interior és molt baixa), l'obertura de les instal·lacions esportives de les escoles fora de l'horari lectiu, etc.

3.3.2.3 Els espais a l'aire lliure per a la pràctica esportiva

A banda dels equipaments esportius tradicionals, creiem que s'ha de fomentar l'esport a l'aire lliure. Per això cal adequar els espais públics.

D'una banda, és necessari potenciar la creació d'una xarxa de comunicacions que permeti la interconnexió entre els municipis de la comarca de forma segregada al transit rodat per garantir la seguretat dels usuaris (caminants, corredors o ciclistes) i fomentar la relació de la vila amb la comarca. Fomentant el seu ús s'ajuda a la rehabilitació de molts camins i vies rurals.

Estudiar la manera d'incloure equipaments esportius (cistelles, porteries de futbol, tennis taula, etc.) a les places i parcs de la vila. Aquests haurien de fomentar la pràctica esportiva lúdica i garantir la convivència entre tots els usuaris de l'espai públic. En aquest sentit, un dels grans espais que permetrà la pràctica esportiva a l'aire lliure i la convivència serà l'aprofitament de la llosa que cobreix les vies. Aquesta pràctica esportiva hauria d'estar pensada per a gent de totes les edats i, més concretament, per a millorar la mobilitat i fomentar l'exercici físic per a la gent de la tercera edat.

Propostes

- Crear una borsa local de monitors i dinamitzadors esportius per donar cobertura a les activitats promogudes des del Consell Esportiu Municipal.
- Donar un impuls als esports nacionals reconeguts internacionalment, aquells en que poden pot participar la selecció de catalana (corfbol, les bitlles catalanes, etc.) i organitzar jornades esportives internacionals.
- Estudiar la viabilitat de crear un equip de corfbol vilafranquí i algun altre esport nacional reconegut internacionalment.
- Iniciar converses amb la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat per poder ser ciutat organitzadora d'esdeveniments esportius reconeguts internacionalment.
- Afavorir la integració i la cohesió social de la població mitjançant pràctiques esportives que afavoreixin la relació interpersonal i la comunicació entre diferents grups socials de la vila.
- Crear una borsa d'ajuts esportius que asseguri que els motius econòmics no siguin cap impediment per realitzar una pràctica esportiva.

- Impulsar polítiques actives per dinamitzar l'esport entre la gent gran.
- Crear unes jornades esportives per a gent gran en les que es prioritzi la participació i la relació social.

3.4. Dona

3.4.1 La lluita del feminisme

La tradicional organització social entre les dones i els homes percep *la dona* com quelcom homogeni (és a dir, tota *dona* es trobava en la mateixa condició que qualsevol altra, afectades totes per igual, independentment de la classe, l'origen, l'edat, etc.). Dins d'una estructura familiar tradicional, les dones s'ocupaven de la cura i la reproducció sense remuneració econòmica i els homes els portadors dels ingressos econòmics. Aquesta tradició patriarcal sotmet les dones i les invisibilitza, relegant les seves tasques tradicionalment assignades (la cura, el treball domèstic i la reproducció) sense reconeixement social (són tractades com a quelcom 'natural' i 'genètic'). De totes maneres, les dones de les classes populars, han treballat sempre de manera remunerada des dels inicis dels processos d'industrialització a les fàbriques (en economia submergida o amb contractes a temps parcial) aportant ingressos a la família. Sempre considerats complementaris, això sí.

A partir dels anys 60 i 70, les dones es van organitzar en el que es va anomenar la segona onada del moviment feminista i van començar a reivindicar drets individuals com a persones, i no drets derivats dels seus homes i de la seva pertinença a una família.

D'aquesta manera, el feminisme es va establir com un moviment social de referència (conjuntament amb l'ecologisme o el moviment obrer). Es van fer campanyes de sensibilització sobre la incorporació de les dones al mercat de treball (algunes anàlisis volen demostrar que aquesta sensibilització no es va fer per reivindicar un paper visible de les dones en la societat, sinó per un interès del mercat que, de retruc, beneficiava les dones per la seva autonomia

econòmica) i es va reivindicar la igualtat de condicions entre homes i dones. Arribat un punt, es va arribar a considerar que les dones 'd'èxit' ho eren perquè adquirien perfils *masculins*, obviant valors de la feminitat.

Va ser aleshores quan es va començar a parlar de la incorporació de les dones al mercat de treball. Cal emfatitzar que es tractava d'una incorporació en massa perquè les dones ja treballaven de manera assalariada al principi de la industrialització: des de la revolució industrial, en el cas del sector tèxtil, i molt abans, en el cas de la feina al camp, tot i que aquesta no es considera un treball assalariat. També fou aleshores quan es deixà de parlar de *dona* com a ens homogeni i es començà a parlar de dones i a tractar-les de manera diferenciada entrecreuant altres factors de desigualtat com ara la discriminació per classe, origen o edat. Començà llavors una lluita per fer-se un lloc en la societat, en els moviments socials, en els sindicats, en els partits polítics i en altres espais hegemònicament masculins. Es començà a reivindicar allò que es coneix com a feminisme de la diferència i els valors de la feminitat per tal d'assolir una societat més justa i igualitària, incidint en l'educació i en el paper de les dones en la construcció social.

Un fet en el que encara no s'ha avançat és en la incorporació dels homes al feminisme que permeti canviar el model de masculinitat que també els oprimeix a ells. Tot just comencen a sorgir grups d'homes que reflexionen sobre ells mateixos com opressors i oprimits en diverses situacions de la vida quotidiana.

El feminisme clàssic reclamava gaudir dels mateixos drets i deures que els homes en l'àmbit públic, tant drets civils com polítics i socials. La Constitució del 78 va posar fi a les discriminacions jurídiques per raó de sexe, de manera que només fa 30 anys que es va reconèixer la pàtria potestat a les dones, la disposició lliure dels béns i el dret al divorci. Aquesta igualtat formal suposa que, davant la llei, homes i dones tenen els mateixos drets i deures. Però la realitat és una altra. La fórmula de subordinació femenina s'aconsegueix no tant per la força (que també, a través de la violència de gènere) sinó sobretot a través de la socialització de gènere i en la transmissió d'unes actituds,

expectatives i pulsions diferents a uns i altres encaminades a possibilitar aquesta desigualtat de poder.

A nivell social, es va començar a qüestionar el patriarcat en què l'home blanc, adult, heterosexual i cap de família era la màxima autoritat social i política. A nivell econòmic, es qüestionava un model basat en les relacions de dominació, per les quals es controlaven les persones segons una jerarquia de sexe, classe, edat i opció sexual. Als anys 90 es va fer necessari parlar de gènere per analitzar les desigualtats socials provocades per la construcció d'allò que es considerava ser home o ser dona, és a dir, que es qüestionaven els trets, actituds i rols atorgats a un sexe i s'analitzava la cultura 'patriarcal' i 'capitalista' que condicionava fortament la construcció social dels gèneres home/dona.

El sistema sexe-gènere suposa una alienació per a homes i dones basada en l'assignació d'un conjunt de rols i actituds, i una manera concreta d'encarar la vida a partir d'un estereotip. Això deriva en contradiccions i frustracions constants fruit d'una projecció en un ideal impossible i polaritzat.

En definitiva, el gènere és el conjunt de normes socials a través de les quals s'atribueix una etiqueta (entès com a construcció històrica social que defineix un conjunt d'actituds, atributs i rols) a cada sexe (definit en sentit biològic). No és, per tant, només una relació entre homes i dones sinó un element polític (en el sentit de l'àmbit públic i privat) constitutiu de les relacions socials que expressa normes.

Si la sexualitat és una construcció cultural, caldria preguntar-se el motiu pel qual cal separar-la del gènere i a què respon a la necessitat de trencar amb el maniqueisme entre sexe-biològic i gènere-cultural. És el que es coneix com a lluita antipatriarcal. No podem negar la funcionalitat política que el terme gènere va tenir en les lluites feministes. Aquestes van fer visible l'argumentació biologicista que justificava l'opressió de les dones en naturalitzar el seu lloc en la socialització diferenciada i discriminatòria.

Encara que pugui assenyalar-se que el conjunt de les dones pateix discriminacions legals, educatives, culturals, polítiques i econòmiques, la veritat

és que existeixen diferències evidents de classe entre elles mateixes que modelen les vivències subjectives i objectives de l'opressió, així com les seves possibilitats objectives d'enfrontament, resistència i superació d'aquestes condicions socioculturals de discriminació.

És important tenir en compte que a partir dels avenços en matèria de drets aconseguits per la lluita feminista, i en comparació amb les condicions de les dones en altres moments històrics, es podria pensar que l'opressió ha desaparegut. Tanmateix, l'opressió i les formes de desigualtat es reproduïxen i s'intensifiquen, latentment i explícita, sobretot en l'àmbit laboral, però també en el relacional. Per exemple, als anys 90 es parlava de la síndrome de la *superwoman* (voler la perfecció i treure el 'màxim rendiment' del treball i la llar), un trastorn que afectà a milers de dones occidentals.

Actualment, doncs, caldria que els homes fessin seva aquesta lluita que també els afecta i s'incorporessin d'una manera massiva a la defensa del feminisme, decidint d'una manera conscient la no reproducció del rol d'opressors i reconeixent que el sistema patriarcal també els oprimeix com a homes.

3.4.2 La crisi i les seves causes econòmiques són estructurals

El cúmul de crisis acumulades (financera, bancària, immobiliària, industrial, energètica, alimentària i de sobreexplotació de recursos naturals) porta a una crisi social, a l'augment de les desigualtats i la proliferació de situacions de pobresa sense que hi hagi cap de planificació per part del mercat, que no té en compte les necessitats reals de la població ni les possibilitats del planeta per determinar què es produeix i en quina quantitat.

Aquests moments de crisi, lluny de fer perillar el sistema, són utilitzats per purgar i concentrar la riquesa en menys mans per incrementar les desigualtats.

La crisi actual ha comportat l'augment de la pobresa i les situacions d'exclusió social i ha suposat una agudització de les contradiccions del sistema i, per tant, un increment de les desigualtats socials i econòmiques. Els efectes de les crisis

són més nefastos sobre aquells col·lectius que es troben en pitjors condicions de partida. L'empitjorament de la situació social i econòmica de les dones es mostra de forma específica en àmbits com el treball. També a nivell local.

Fer-ho visible i denunciar els efectes sobre les dones ha de ser denunciat a partir d'eines al nostre abast. L'Observatori de les Desigualtats, per exemple. Moltes dones veuen condicionades les seves vides, el seu entorn i elles mateixes a causa dels interessos econòmics del capital i de la burgesia. Socialment es projecten sobre elles de manera premeditada i natural tasques com la cura i l'atenció a les persones, la cura de la infància, de la vellesa i de persones malaltes i dependents, com també es projecta i condiona socialment la sexualitat. Es fomenta la doble o triple jornada de treball, l'augment del consum de psicofàrmacs, l'alcohol i altres drogues, sense oblidar l'increment del terror i de la por davant la violència patriarcal i de gènere.

El treball reproductiu s'atorga naturalment i exclusiva a les dones, un treball que no es considera socialment important i que, per tant, no és remunerat. D'altra banda, en els casos que es creen llocs de treball en el sector de la cura de les persones i la reproducció, aquest treball no es valora socialment i es troba en unes condicions molt precàries a nivell de condicions laborals.

3.4.3 Per una nova organització social del treball i dels temps

La divisió sexual del treball respon a les necessitats d'organització social dels temps i dels treballs del mercat i a la supeditació a aquest de totes les altres esferes, com l'estat, la família o la societat. Per això, l'economia capitalista es coneix com a economia de mercat. La nostra socialització amb aquest sistema econòmic de mercat ha fet que es naturalitzi l'organització social dels temps i dels treballs d'una manera desigual i que la divisió social i sexual jerarquitzada sigui percebuda com l'única possible.

El mercat del treball sempre ha discriminat les dones, ja sigui en el seu accés, en la difícil inserció sociolaboral, en la seva exclusió en edats reproductives, en

relegar-la a posicions més baixes (discriminació horitzontal o sostre de vidre), en atorgar-li sous més baixos pel mateix treball, en considerar el seu treball com a secundari dintre de les economies familiars, etc. Deixar la gestió del treball al lliure albir del mercat és sinònim de desigualtat i discriminació, per això cal que siguin les institucions públiques i representatives les que ho regulin i n'estableixin les condicions bàsiques. L'administració local no s'hi pot inhibir i ha de regular el treball per aconseguir unes condicions dignes. Hi ha mecanismes possibles per fer-ho i n'hem de ser conscients.

L'atur ha deixat de ser una amenaça potencial per a les dones i ha esdevingut, altra vegada, en una realitat. Segons les dades actuals, a Vilafranca hi ha 19.607 dones que representen el 50,27% de la població. Les dades ens mostren que l'atur femení al nostre municipi és superior al masculí (la taxa d'atur femení a febrer de 2011 és de 17,51% segons Hermes). De fet, és un dels índex més elevats de Catalunya, segons la Diagnosi pel Pla per a la Igualtat de Vilafranca 2010-2015. D'altra banda, és necessari recordar el gran nombre de dones que treballen en l'economia submergida del sector de serveis de l'higiene, del d'atenció a les persones, etc. Aquests sectors no són socialment reconeguts i queden en la invisibilitat social, a banda de no tenir cap dret laboral i social. També cal esmentar la quantitat de dones treballadores estrangeres en l'economia submergida, on és molt més difícil fer el seguiment de les dades sobre la pèrdua de treball i les precàries condicions.

Cal tenir coneixement de les condicions de treball de les dones vilafranquines dins del mercat laboral. Aquest és un altre objectiu de l'Observatori de les desigualtats perquè ha de permetre dur a terme accions i polítiques necessàries per garantir unes condicions de treball dignes. Cal conèixer la realitat de la doble escala salarial, el tipus de contractació, els treballs mal qualificats de mitja jornada, els acomiadaments, la no renovació de contracte laboral a causa de la maternitat, l'atur femení, la discriminació a en posicions laborals de direcció, les categories professionals amb menor poder i autoritat, etc. Cal realitzar campanyes de conscienciació social i empresarial per una igualtat real en el mercat de treball, que es deixi de percebre com una

‘discriminació positiva’, i que es vegi com un reconeixement de drets. D’aquesta manera cal que es creï un mecanisme municipal de detecció de casos de precarietat laboral a la vila i que tinguin incidència en les empreses per a garantir llocs de treball dignes (a través del reconeixement social, de la bonificació a empreses que fan contractes indefinits a les dones o altres mecanismes de foment del treball de qualitat).

L’objectiu és aconseguir una nova organització social dels treballs i dels temps, i la conciliació de la vida laboral i amb la social i familiar. Per això calen unes polítiques de temps que redistribueixin la càrrega total de treball entre homes i dones, que revisi l’organització social del temps vigent, que repensi les pautes, els valors i els prestigis predominants, que reguli de nou el temps de la jornada laboral, clau per la reorganització social, que revisi el *contracte social* entre homes i dones per una conciliació laboral i social i una corresponsabilitat real. El temps ha esdevingut una de les peces clau de les desigualtats socials i cal tenir capacitat de regular el cicle de vida, la jornada laboral diària i el temps de la ciutat.

Cal generar polítiques de responsabilitat familiar on les persones tinguin temps per a la cura de familiars, amics i veïns perquè a través del temps de cura, les relacions no es generen en el ritme de l’economia de mercat, sinó en el *tempo natural* de les relacions humanes.

3.4.4 Violència de gènere

També cal realitzar polítiques d’intervenció a les llars. Fins ara, la llar es concep com un espai privat, no un espai social on es donen les desigualtats, discriminacions, explotacions i situacions de violència de gènere més directa. Hem de superar aquesta concepció perquè la llar és l’eina bàsica de socialització, allà on s’aprenen, es transmeten i es reproduïxen els valors i les relacions patriarcals i capitalistes. La llar es continua percebent com una responsabilitat exclusiva de les dones i en moltes ocasions es continua portant

tot el pes de la llar, de l'organització i de la conciliació dels temps i els treballs. I ho patim, perquè la majoria de dones vilafranquines tenen presència en el món laboral. Físicament i psicològicament això comporta un esgotament total, malalties de tipus nerviós o depressiu, a les quals, irònicament, sovint se'ls resta importància o credibilitat.

La política de privatitzacions, la reducció de la despesa pública i social i de prestacions bàsiques o les característiques dels temps de crisi obliguen que la dona hagi de carregar amb aquestes tasques, deixant-se elles mateixes en un segon pla. La CUP ha d'anar més enllà i es mostrarà inflexible davant de qualsevol acció o política que no respecti curosament la conciliació de la vida laboral i familiar. S'ha de conscienciar la societat (i les empreses del nostre entorn) perquè siguin flexibles i permissives amb els horaris en funció de les necessitats reals de la societat.

A això, a més, hi hem de sumar els casos de violència de gènere que pateixen moltes persones. És important tenir en compte que, malgrat la mediatització d'aquesta problemàtica, la seva realitat és molt més greu. És necessari advertir que la violència en els àmbits sexoafectius no només consisteix en els cops físics, sinó que engloba els insults, el menyspreu o la ignorància, el control econòmic, l'aïllament, i tot d'actituds i maniobres anomenades micromasclismes que sovint travessen els filtres de la violència física i es fan indetectables.

L'estratègia de l'Ajuntament ha estat tradicionalment la de desenvolupar polítiques assistencials. Hi ha un servei d'assessorament per casos de violència de gènere, per tant, només s'intervé un cop l'agressió s'ha produït. És una mesura necessària, però no suficient, per això nosaltres defensem les polítiques de prevenció a través de la conscienciació, formació i coeducació. És convenient que hi hagi un equip d'atenció d'emergències format per psicòlegs i educadors, i que des de la Regidoria pels Drets Socials es doni sortida a situacions d'extrema gravetat com la fugida ràpida del nucli familiar en una situació de conflicte i maltractament. La Regidoria ha de disposar d'un pis tutelat per encabir les dones immerses en una situació de violència familiar i

comptar amb equips d'emergència social per respondre a aquestes situacions de manera immediata.

Propostes

- Crear un Observatori de les Desigualtats per diagnosticar les desigualtats existents a la nostra vila: problemes urgents, detecció dels mecanismes d'opressió, etc. No ens podem limitar a fer polítiques socials i públiques que van a remolc dels canvis econòmics i de les noves realitats econòmiques de la nostra població. L'economia ha d'anar subordinada a la política i per això és necessari i imprescindible que es faci una anàlisi social de les noves realitats i necessitats i, a partir d'aquí, obtenir indicadors per a dissenyar les noves polítiques socials de prevenció com a mètode d'anticipació als problemes.
- Revisar el Pla per la Igualtat que lidera la Regidoria d'Igualtat. El Pla no respon a les necessitats esmentades ni a les demandes explícites de moltes dones. Un anàlisi a fons de la seva tasca ens fa veure que els cursos i tallers que s'ofereixen potencien les desigualtats de gènere i no s'enfoquen per la globalitat i diversitat de dones vilafranquines. Entenem que el Casal per la Igualtat és l'equipament que ha de respondre a les necessitats de les dones i homes de la vila, i que totes les activitats que proposa haurien de ser totalment gratuïtes i ampliar-ne el seu ventall.

D'altra banda, el nou Pla Municipal no inclou l'opinió de totes les dones de la vila i la seva poca representativitat el fa ineficaç. Cal repensar el Casal per la Igualtat i potenciar-lo d'acord amb fòrums socials d'anàlisi de la realitat com a espai de trobada entre dones.

- Treballar de manera permanent les polítiques de sensibilització, prevenció i atenció amb les dones que han patit violència masclista i amb la resta de la població.
- Crear una infraestructura municipal per a què es garanteixin els recursos bàsics, com per exemple un servei municipal que ofereixi ajuda per a les

tasques domèstiques, la cura de gent gran, d'infants i malalts, etc. La CUP proposa la creació d'una Oficina Municipal d'Ocupació en la Cura.

- Potenciar els grups i associacions de dones, tot facilitant espais de trobada i ajuts econòmics i socials que permetin fer front amb garanties a la pressió social. Aquests espais de trobada permeten estendre la consciència feminista des dels moviments socials de base, fet indispensable per combatre les desigualtats i fomentar l'organització i lluita de les dones per a l'emancipació real i definitiva.
- Crear mètodes de formació, conscienciació i sensibilització. L'àmbit local és ideal per impulsar mesures preventives, com ara seminaris, xerrades als instituts, debats, cinefòrum, etc. i potenciar la coeducació com a filosofia pedagògica. Cal que s'utilitzi i es potenciï un ús del llenguatge no sexista ni discriminatori i cal no reproduir rols tradicionals.
- Promoure els canvis en el repartiment de tasques i usos del temps. Cal treballar per una corresponsabilitat pública i social a través d'estratègies i mesures que transformin les formes de producció actuals i aportin noves maneres d'entendre la ciutadania. Les polítiques del temps han d'aconseguir que el temps personal de les dones emergeixi i permetin la construcció de societats més justes.
- Incorporar d'una manera massiva als homes en la corresponsabilitat privada i pública, a través de la promoció i el foment de grups d'homes conscients que s'incorporin a la lluita feminista.
- Establir una corresponsabilitat en la gestió pública, assignant un 50% de llocs de treball a dones i homes per categoria laboral dintre de l'Ajuntament.
- Potenciar la visibilitat política de les dones, establint quotes de participació femenina fins a assolir una equitat pública entre dones i homes.
- Assolir una organització territorial i una política ambiental sostenible i favorable a la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, això es tradueix en:

- Impulsar la participació de la població, i en concret de les dones, en el plantejament i disseny de la vila, acompanyada de les polítiques de corresponsabilitat, per no sobrecarregar més les dones.
- Fomentar una organització territorial i urbanística que prevegi les diferents situacions i necessitats de les persones en l'ús i vivència de l'espai.
- Desenvolupar conjuntament amb les administracions corresponsables una política d'habitatge adaptada a les necessitats de totes les persones.
- Promoure una política de transports sostenible que s'adapti a les necessitats laborals, familiars i personals de dones i homes.
- Incorporar la mirada de les dones en el disseny i desenvolupament de les polítiques ambientals per aconseguir una gestió més sostenible.
- Aplicar la perspectiva de gènere transversalment en totes les àrees de les tasques municipals i en polítiques públiques; urbanisme, medi ambient, ocupació, salut, educació, cultura i participació ciutadana. No solament s'ha de treballar aquest tema adreçat específicament a les dones. Crear la Comissió Interdepartamental de transversalitat de gènere amb l'objectiu d'aplicar la perspectiva de gènere en l'agenda política.
- Garantir el control de la sexualitat de les dones: l'avortament lliure i gratuït.
- Conèixer la salut de les dones i els homes i de tota la comunitat des d'una perspectiva integral (benestar psicològic, biològic i social). Conèixer i visualitzar la situació de les dones i homes en relació amb la salut, difondre la influència que exerceixen els estereotips de gènere en la salut de les persones: Observatori de les Desigualtats.

3.5 LGTBI

Des de la CUP defensem fermament el dret a escollir la pròpia sexualitat, és a dir, el dret a ser subjectes actius i autònoms de la mateixa i del propi concepte de gènere, del dret a poder viure en una societat on es practiqui realment el ple reconeixement de totes les persones sigui quina sigui la seva opció sexual i de la seva opció de gènere.

Per tant, cal lluitar contra l'homofòbia i la transfòbia anant a l'arrel del problema: la destrucció de patriarcat. El sistema patriarcal ens imposa un sistema heteronormatiu que minimitza la nostra pluralitat sexual.

Hem de saber aprofitar el gran potencial que encara tenen les sexualitats al marge de l'heteronorma a l'hora de qüestionar el sistema patriarcal-capitalista i construir alternatives no només per a gais, lesbianes i transsexuals, sinó per tot el nostre poble.

Gais, lesbianes i transsexuals patim d'una forma directa i aclaparadora l'opressió, homogeneïtzació i control de l'adreçador patriarcal, però hem de ser conscients que aquesta forma de dominació ens afecta a totes les persones independentment de la nostra opció i identitat sexual.

En els darrers anys, els moviments socials hem incorporat la lluita per l'alliberament gai, lèsbic i transsexual com el que és: una lluita d'alliberament primordial.

Des de la CUP apostem pel treball unitari entre l'Esquerra Independentista i els col·lectius d'alliberament gai, lèsbic i transsexual. L'alliberament LGT que podríem anomenar històric i les estratègies anomenades *queer* (alliberament sexual que trenca amb totes les categories imposades) són moviments que des de la CUP no veiem com lluites antagòniques sinó complementàries. Igual que succeeix amb el feminisme, l'alliberament LGT històric ha estat imprescindible al llarg dels darrers 30 anys, per tant cal seguir apostant per aquesta lluita i

alhora incorporar les dinàmiques *queer* que plantegen noves formes subversives d'alliberament sexual.

Recentment, s'ha aprovat al Parlament de Catalunya la Llei contra la LGTBIfòbia, una llei pionera que ha de permetre acabar amb la impunitat homòfoba i transfòbica. Aquesta i altres conquestes de drets són molt importants però encara queda molta feina per fer en el terreny social per tal que l'homofòbia i la transfòbia siguin eliminades.

A Vilafranca, com arreu, l'homofòbia i la transfòbia hi continuen presents: als centres educatius, a la feina, al carrer, als espais d'oci, etc. Cal, doncs, exigir una educació no heterosexista, defensar noves formes de relació que desmuntin el sistema heteropatriarcal, visibilitzar el desig gai i lèsbic, que les persones trans puguin apoderar-se, fer-se visibles i desenvolupar-se en plena llibertat. En definitiva, cal lluitar cada dia per la consecució d'una societat on el sexisme, l'homofòbia i la transfòbia no hi tinguin cabuda.

El 2004, la CUP ja va presentar una moció a partir de la qual es va declarar Vilafranca com una Vila per la Diversitat Sexual i contra l'homofòbia i la transfòbia. Ara bé, molts dels punts que es van aprovar no s'han dut a terme per falta de conscienciació i voluntat, per tant, la CUP seguirà exigint que s'apliqui aquesta acció de govern i noves propostes per tal d'eradicar l'homofòbia i la transfòbia.

Propostes

- Realitzar campanyes públiques de sensibilització sobre el fet LGBTI. Televisió de Vilafranca i Ràdio Vilafranca han d'emetre campanyes, documentals i entrevistes contra l'homofòbia i la transfòbia, visibilitzant el fet lèsbic, gai, trans i intersex.
- Programar xerrades i tallers per l'eradicació de l'homofòbia i la transfòbia adreçats a les entitats de la vila i als ciutadans en general.

- Instar els centres educatius a l'aplicació de plans d'estudi, cursos i tallers sobre la diversitat sexual on s'expliqui el fet lèsbic, gai , bisexual, trans i intersexual de forma objectiva, clara i sense prejudicis.
- Garantir el recolzament al moviment d'alliberament LGBTI des d'una posició de no ingerència, respecte i col·laboració amb les organitzacions d'alliberament LGBTI.
- Elaborar un tríptic informatiu sobre les reivindicacions del col·lectiu LGBTI que incorpori informació sobre les organitzacions d'alliberament LGBTI del país.
- Coordinar-se amb l'Oficina Contra l'Homofòbia (OCH) i la Comissió Unitària 28 de juny (CU28J) per tal de demanar-los material informatiu sobre la nova Llei contra la LGTBIfòbia i altres materials legals i de denúncia d'agressions per tal d'informar als ciutadans de l'existència d'uns recursos importants per tal de defensar-se davant qualsevol tipus d'atac homòfob o transfòbic. També s'han de promoure xerrades o parlaments en actes institucionals commemoratius del 28J.
- Potenciar que les biblioteques del municipi ampliïn el fons bibliogràfic i de revistes sobre la lluita LGBTI.
- Garantir que als diversos espais municipals per a joves es treballi per a la visibilització del fet LGBTI.
- Garantir que en els espais municipals per a gent gran hi hagi protocols d'acollida a persones grans lesbianes, gais i transsexuals. Fer el mateix en els centres de salut mental que depenguin de l'Ajuntament.
- Buscar mecanismes de discriminació positiva d'accés a l'habitatge i a les borses municipals de treball per a persones que hagin tingut dificultats en aquest sentit per raó de la seva opció sexual, incrementant la sensibilitat en casos de triple o quàdruple discriminació (dones lesbianes, trans, etc.).

- Garantir que els cossos municipals de Policia tinguin i compleixin protocols per a atendre casos d'homofòbia i de transfòbia que assegurin una bona i justa atenció de les persones afectades per atacs homòfobs o transfòbics.
- Posar noms relacionats amb la lluita LGBTI a un carrer o plaça del municipi.
- Que cada 28J, dia per l'alliberament lèsbic, gai, bisexual, trans i intersex, es pengi al balcó de l'Ajuntament una gran bandera amb els colors de l'Arc de sant Martí, símbol de la lluita LGBTI i es facin actes institucionals commemoratiu al voltant d'aquesta data.

La CUP doncs, té dos fronts de lluita en aquesta àrea. Un és el de la lluita institucional amb propostes com les esmentades. L'altre, el carrer. No oblidem la importància de la lluita diària en forma de moviment social per l'alliberament sexual. Per això, seguirem participant activament en les mobilitzacions del 28J, organitzant amb la resta de l'Esquerra Independentista xerrades i tallers per la diversitat sexual.

3.6 Joventut

Actualment hi ha 1.263 persones joves aturades a Vilafranca i la precarització del treball juvenil va a l'alça. En general, és un sector que treballa en situacions precàries i sotmès a la pluriocupació, fet desgastador en l'àmbit psicològic. Ens trobem que hi ha una clara desvalorització de les persones joves (han de fer feines mal pagades i per sota dels estudis que tenen), que el 91% de contractes són temporals, que hi ha una mancança de formació i experiència laboral, i que no poden accedir a feines relacionades amb llur formació per falta d'experiència.

Es constata, doncs, que els joves són un dels col·lectius més afectats per l'atur i els llocs de treball, quan els ocupen, sovint es caracteritzen per tenir unes condicions laborals precàries (salaris baixos, alta temporalitat, flexibilitat dels supòsits d'acomiadament, etc.). En un context de pèrdua progressiva del caràcter tuïtiu que el dret laboral havia tingut per als treballadors, el dels joves

apareix com un dels col·lectius que ha vist més restringit el contingut dels seus drets en aquest àmbit, a causa sobretot de la flexibilització dels sistemes de contractació.

S'observa que les ofertes de treball disponibles per a joves són les pitjor retribuïdes i les que ofereixen menys possibilitats de permanència, amb la consegüent inestabilitat que això suposa en els altres ordres de la vida, de la qual se'n deriva una dificultat manifesta per elaborar projectes de futur a mig i llarg termini. Per exemple, a ningú escapa la dificultat que una parella pugui mantenir un fill abans dels trenta.

La mitjana salarial dels joves no permet accedir a unes mínimes condicions de vida material, i això dificulta la seva emancipació i impedeix que s'integrin plenament al món adult. No hi ha una correlació suficient entre el nivell formatiu d'alguns joves i els llocs de treball que ocupen. Això genera desencís i frustració perquè el mercat laboral exigeix als joves que adquireixin una alta capacitat professional, però després no genera ofertes per a aquesta classe de treballadors i, per tant, no recompensa l'esforç personal realitzat. Aquestes circumstàncies fan que molts joves no tinguin cap estímul per formar-se ni per incorporar-se al mercat laboral. L'anomenat fenomen dels ni-ni (ni estudio, ni trabajo) és indicatiu de la impressió social dominant de la manca de perspectives de futur engrescadores, dimanant d'això una sensació generalitzada de desconcert, preocupació i, sobretot, de fracàs generacional.

Cap sistema social pot permetre que les condicions socioeconòmiques vigents generin la sensació d'escepticisme entre els joves. Una societat en la qual passa això pot ser considerada una societat afectada per una greu patologia sistèmica, ja que correspon al jovent la funció de garantir la continuïtat, la conservació i, sobretot, la millora del sistema social.

Els joves, com la resta de col·lectius que conformen la comunitat, tenen uns drets materials que han de ser garantits per l'Administració, entre els quals s'ha d'incloure la possibilitat d'incorporar-se al mercat laboral i disposar d'un sistema de contractació laboral que vetlli pels seus interessos.

La regressió que s'està produint en el contingut dels drets dels treballadors afecta especialment els joves, perquè aquests sovint encara no han tingut l'oportunitat d'accedir a unes condicions de vida independents respecte dels seus progenitors.

3.6.1 Accés a l'habitatge

Deixant al marge les circumstàncies relatades en el punt anterior, el preu prohibitiu dels habitatges dificulta encara més l'emancipació completa dels joves respecte dels seus progenitors. Existeix una evident dificultat d'emancipació i accés a l'habitatge, així que cal polítiques d'habitatge que vagin més enllà de la crisi econòmica actual, així com més oferta de pisos socials i més ajuts locals per a pagar els lloguers. Ara per ara només poden demanar-se un cop en signar el contracte i no són anuals ni mensuals com abans.

Els deutes meritats per la compra d'un habitatge sovint no s'acaben de pagar completament fins que ha transcorregut un termini de temps tan alt que fa que el deutor, durant el període en què resta vinculat a l'entitat financera, no pugui emprendre cap altre projecte vital.

L'actuació de les entitats financeres només està inspirada per l'ànim de lucre i l'onerositat, sense tenir en compte que la matèria relativa a l'accés a l'habitatge constitueix un interès general i públic.

Les diferents administracions públiques no fomenten les condicions que permetin als joves accedir a un habitatge propi, ja sigui en règim de propietat o de lloguer. El règim del dret de propietat ha d'estar sotmès a certes limitacions, com ara les que deriven de la necessitat que tothom pugui disposar d'un habitatge. No obstant això, els municipis no tenen competència en la regulació dels drets sobre les coses.

Les administracions han d'intervenir en el sector immobiliari i han de planificar-lo, ja que es tracta d'un sector estratègic i d'interès general. L'objectiu ha de ser

que tota l'activitat d'aquest àmbit estigui inspirada en el dret a gaudir d'un habitatge digne.

3.6.2 Educació

És evident que el sistema educatiu actual no funciona, fet que modifica el sentit públic de la vessant educativa. Molts joves no poden accedir a les universitats públiques perquè el preu de la matrícula és desorbitat i no respon a les necessitats econòmiques de la conjuntura actual. D'altres joves estan sobreformats i treballen en feines precàries a nivell econòmic desvaloritzant la seva formació. I, mentrestant, a Vilafranca es prioritza l'ensenyament privat i elitista (cas ESCAVI), on no hi pot accedir cap dels joves amb qui compartim realitat. L'ensenyament és cada cop més car i els programes de beques són clarament insuficients tant a nivell estatal com a nivell local, on només hi ha convocatòries anuals de l'OTB i no arriben a totes les persones que ho necessiten a la vila. Així doncs, els preus de l'ensenyament públic no són accessibles per a tothom i això ataca directament la igualtat d'oportunitats i reproduïx les dinàmiques de segregació social.

3.6.3 Salut

Un dels grans temes és el de l'avortament. La llei actual nega el dret a decidir de les joves en un context en què la taxa d'interrupcions d'embaràs va a l'alça segons les estadístiques. A més, si el col·lectiu juvenil en general ja té certes dificultats d'autonomia personal en aquesta conjuntura social actual, els que a més tenen problemes de salut mental es troben encara més deseparats.

3.6.4 Vida comunitària

Veiem que hi ha un model d'oci merament capitalista, sense cap alternativa per als que no compartim el model imposat. Hi ha una necessitat compartida per tot

el jovent de la vila i és la manca d'un equipament juvenil de trobada, demanda reivindicada des de fa més de deu anys. Més enllà de l'oci, l'espai de trobada és la plataforma per crear altres sinergies, socialització i resolució de necessitats varies. Aquest podria ser també un espai cogestionat.

Preocupa l'ordenança de civisme perquè no s'adapta a la realitat juvenil i no s'ha pogut participar en el seu redactat, per això no compartim el que s'hi exposa en no respondre a les necessitats reals del jovent de la vila (afecta el lleure educatiu, el lleure de les joves, etc).

D'altra banda, preocupen els preus del transport públic que van a l'alça i no deixa de ser una necessitat bàsica.

En un context de crisi econòmica i social, on moltes joves no tenen feina i d'altres no poden accedir als estudis que voldrien, una part molt important en el si de la vida comunitària és l'esport. Una bona manera d'evadir-se de les preocupacions és fent esport i creiem que la vila no s'adapta a aquesta necessitat juvenil. Hi ha moltes possibilitats de treball: descomptes reals en espais municipals com el Complex Aquàtic o l'adaptació de les places de la vila amb materials per a fer esport de manera gratuïta (com en el cas de la gent gran al parc de Sant Julià). Aquests exemples sí serien una alternativa al concepte d'oci imperant.

En l'àmbit sociològic, s'observa que amplis grups de joves mostren desinterès envers el coneixement i la interpretació de la realitat social, i que, per tant, la seva voluntat de participació política és escassa. Això provoca que aquests es desvinculin de la comunitat i no s'atribueixin a si mateixos funcions o obligacions relacionades amb l'impuls de transformacions sociopolítiques, tal com havia estat habitual en períodes anteriors. La precarietat econòmica contribueix a generar sensacions d'escepticisme entre els joves, i aquest fet incideix en la seva despolitització i desmobilització.

En general, els joves consumeixen pocs serveis relacionats amb la cultura. Per altra banda, la cultura dirigida de forma específica als joves no contribueix al desenvolupament d'aptituds i habilitats relacionades amb el raonament crític,

sinó que més aviat fomenta l'acceptació i l'adhesió a determinades valoracions socialment reconegudes. Es tracta, per tant, d'una cultura inofensiva i poc agosarada. Les manifestacions culturals alternatives que no poden conciliar-se amb les majoritàries passen desapercibudes perquè els seus canals de difusió són molt reduïts.

El sistema econòmic incentiva un model d'oci consumista entre els joves, sense que aquest estímul influent trobi cap contramotivació en altres valors, com ara els continguts en els discursos alternatius o en el pensament crític amb el sistema cultural dominant. L'oci juvenil es caracteritza pel materialisme i l'asèpsia política.

L'Ajuntament no facilita l'expressió de cultures i idees diferents de les dominants, ni fomenta la creació i el manteniment d'associacions juvenils que tinguin per objectiu la reivindicació política.

El món cultural, sobretot quan està dinamitzat pel jovent, sempre ha estat una font de crítica i de contrapoder. A aquest món pertoca la funció de remoure les estructures de pensament tradicionals i impulsar canvis en el sistema social, a través de les seves innovacions i propostes, sense condicionants ni límits.

Garantirem que els joves puguin disposar de serveis culturals amplis, plurals i heterogenis (obres de teatre, concerts de música, etc.) i promourem una cultura autònoma i desvinculada del control de les administracions.

Vetllarem perquè els joves, com a col·lectiu vulnerable, puguin gaudir d'una socialització integral i lliure, sense que aquesta sigui pertorbada pels interessos del sistema econòmic. Per tant, crearem les condicions més adequades perquè els joves puguin accedir a un oci de qualitat, no mediatitzat ni regit per les lògiques del consumisme.

Incentivarem la participació social dels joves i transmetrem una sèrie de valors que permetin eradicar l'individualisme imperant, per així contribuir a la valoració positiva dels interessos i béns col·lectius.

Propostes

- Vetllar per l'existència d'un equipament juvenil per a joves com a resposta a l'oci alternatiu actual, alliberant un espai municipal en desús per donar-li un altre sentit, com per exemple l'antic edifici de l'INCAVI, el Mercat de la Pelegrina, Cal Berger, l'Associació de Veïns de Les Clotes o el claustre de Sant Francesc, entre d'altres.
- Repensar el Servei d'Informació i Assessorament Juvenil (SIAJ), procurant l'ajuda activa i l'acompanyament real als joves.
- Facilitar l'emancipació juvenil mitjançant el lloguer social i els ajuts municipals per a joves, no de manera puntual, sinó permanent. Ampliarem l'oferta de pisos de lloguer social, dels quals un tant per cent hauria d'estar destinat als joves.
 - Fomentar l'ocupació dels joves, d'acord amb les necessitats i expectatives d'aquests.
 - Oferir contractació pública per a joves amb unes condicions contractuals més favorables que les del sector privat.
 - Ajudar econòmicament (en forma d'avalis o pagament de fiances) i donar assessorament econòmic i jurídic als joves que decideixen autoocupar-se (autònoms) o constituir cooperatives de treballadors, fomentant així l'establiment d'un sistema laboral autoorganitzat i no dependent de les mitjanes i grans empreses.
 - Reforçar la cooperació entre els centres docents de la vila i el mercat laboral als efectes que aquest últim absorbeixi la totalitat de les diferents promocions de titulats.
 - Garantir la mobilitat dels joves per poder accedir en transport públic als centres docents radicats fora de la vila, en especial a les universitats situades a Barcelona, Bellaterra, Tarragona i Vilanova i la Geltrú.
 - Habilitar espais d'estudi per a universitaris, garantir que els que ja existeixen prestin un servei de qualitat i evitar que totes aquestes

instal·lacions es concentrin al centre de la vila. Per exemple, els diferents col·legis poden ser utilitzats com a centres d'estudi en horari extraescolar.

- Fomentar activitats culturals per a joves de contingut divers, sense neutralitzar les expressions artístiques o ideològiques discrepants amb el sistema social establert.
- Incrementar la participació social dels joves perquè això permet inculcar valors de caràcter supraindividual. Per portar-ho a terme, promourem l'associacionisme juvenil, aportant recursos materials perquè les organitzacions de joves puguin desenvolupar les seves activitats. En concret, cal millorar la disponibilitat dels equipaments municipals i establir preus inferiors als de mercat (Teatre Cal Bolet, Auditori i altres espais de titularitat municipal).

3.7 Gent gran

A Vilafranca, com a vila inclusiva, tots hi tenim cabuda i la gent gran no ha de quedar exclosa pel simple fet de deixar de ser subjecte actiu laboral i ser considerats des de molts sectors com un grup de persones dependents del sistema. S'ha de vetllar pels seus drets socials en tots els serveis de l'Ajuntament (habitatge, Regidoria pels Drets Socials, salut...), ja que sovint són els més vulnerabilitzats pel sistema neoliberal, fet accentuat amb la crisi econòmica.

Hem de trencar tòpics quan parlem de la gent gran. S'acostuma a incloure dins la mateixa categoria a aquelles persones que gaudeixen de bona salut i estan en plenes capacitats cognitives i físiques, amb aquells que pateixen una pèrdua progressiva de la seva autonomia i de les seves capacitats o que inclús poden patir malalties comunes pròpies de l'envelliment.

L'Ajuntament ha de ser capaç d'oferir una atenció a la diversitat, desglossant i buscant alternatives, recursos i solucions diferents segons les necessitats i peculiaritats de cadascuna d'aquestes persones.

Dividim la línia d'actuació política en aquest apartat en dos grans grups: persones autònomes i persones dependents.

3.7.1 Persones grans autònomes

El Consell Municipal de la Gent Gran ha de tenir capacitat suficient per assessorar a l'Ajuntament en les qüestions relacionades amb gent gran i la seva vida quotidianes. Caldria valorar fórmules que incorporessin a representants d'associacions, col·lectius, etc. on la gent gran hi participi activament, o inclús generar un espai de participació a la gent gran on puguin exposar les seves propostes.

Cal donar una resposta davant la situació actual de moltes famílies en les que la pensió de la gent gran és un dels sous bàsics de les mateixes. O els pisos tutelats, un altre recurs existent que cal considerar. L'Ajuntament ha de vetllar per la seva accessibilitat econòmica.

A més, cal crear vivendes amb espais comuns (rentadores, socialització, opció de cuina i/o càtering) totalment accessibles per a persones que volen mantenir la seva autonomia personal.

3.7.2 Atenció a la dependència

Cal fer un gir en el plantejament assistencialista de les persones amb diversitat funcional i superar l'actual concepció que redueix la ciutadania i els seus drets a simples usuaris de serveis. Cal basar l'acció municipal en garantir la igualtat efectiva de cura entre tots els ciutadans, amb la voluntat de transformació social, i deixar de banda l'actitud merament assistencialista.

L'Ajuntament ha de tenir la voluntat d'acollir equipaments socials. En el cas de les residències per gent gran, la manca de places és flagrant i cal abordar de

manera urgent la creació d'una residència municipal pública amb pagament segons la renda.

D'altra banda, l'Ajuntament ha de garantir els espais i recursos apropiats per a aquest sector de la població que arriba a patir una malaltia irreversible, amb una evolució (freqüentment llarga) i un pronòstic desfavorable, ajudant també a les famílies en aquest procés de desgast i de càrrega física i psíquica.

Tanmateix, el que és innegable és que els Ajuntaments reben les demandes i són el primer esglaó d'accés al sistema, però també ho és cert que el municipi és qui viu de primera mà la realitat concreta i els efectes de les desigualtats en els propis carrers i veïns.

Cal fomentar la participació de la gent gran (i, per extensió, de tots els col·lectius) en tots els àmbits de la Vila. Demanar que la gent gran participi també en tots els consells i patronats per aconseguir una visió global de les qüestions a abordar.

Ara per ara, els Serveis Socials consten de l'equip de família i del de gent gran. Donada la implantació de la Llei de Dependència, és imprescindible l'ampliació específica de professionals que puguin atendre les demandes de la gent gran i dels familiars interessats a saber com els pot afectar i beneficiar aquesta llei.

Propostes

- Ampliar l'oferta de pisos tutelats i pisos de baix cost, ja que moltes persones grans cobren tant sols la pensió no contributiva i queden totalment fora de l'oferta i la demanda dels pisos no protegits. Actualment, existeix Cal Mencia com a recurs d'allotjament per a persones grans, però és un recurs amb poques places.
- Fer un seguiment des de Serveis Socials cap a les persones grans en risc d'exclusió social i visitar-los a la seva llar amb la regularitat necessària per tal de preveure possibles actuacions i situacions de negligència. S'ha d'evitar que la gent gran amb problemes d'autonomia es quedi tancada a casa i, mitjançant persones usuàries de serveis socials (o voluntaris),

gestionar intercanvis de serveis en l'atenció i cura de les persones grans ja sigui per fer-los companyia, fer la compra, per acompanyaments, etc.

- Convertir els casals d'avis, que han de passar a ser municipals, en veritables instruments d'espai públic i de trobada, de participació i d'intercanvi intergeneracional (persones grans que volen donar un cop de mà a infants: tardes de cangur, hora dels deures, etc.). Per tant, hi ha molt de camí per recórrer en la dinamització social d'aquests espais.
- Consolidar els equips multidisciplinars d'atenció social primària amb professionals qualificats i que entenguin el treball comunitari en equip com la única forma d'abordar les problemàtiques socials, especialment per l'execució de la Llei de Dependència, i garantir que mai hi hagi una llista d'espera superior als 10 dies.
- Fer que els treballadors socials, els educadors de carrer i els treballadors familiars coneguin les dinàmiques socials amb prou profunditat com per esdevenir agents de transformació social.
- Establir un punt d'informació i participació permanent per a la gent gran ubicat preferentment al centre de la Vilafranca i que per les tardes es situï als casals d'avis. Hi ha d'haver una coordinació constant i continuada entre els professionals de serveis socials, el referent del punt d'informació i els casals d'avis de la vila.
- Organitzar serveis d'atenció domiciliària amb prou dotació horària per donar una bona atenció a gent gran i famílies en la quotidianitat de les seves llars. Caldria crear un Servei d'Ocupació de la Cura.
- Vetllar per una política d'ajuts econòmics que s'ajusti a la realitat econòmica de cada usuari o del nucli familiar de convivència, i que a la vegada eviti el clientelisme i la perpetuació de la precarietat.
- Promoure els edificis compartits adaptats amb habitacles individuals o per parelles i espais comuns (per rentadores, espais lúdics, televisió, sales, o menjador, prioritzant l'autonomia i la intimitat de les persones i on no sigui indispensable formar part del col·lectiu de gent gran, afavorint d'aquesta manera, l'intercanvi intergeneracional).
- Reorganitzar els habitatges en funció de les seves necessitats i dotar-los

d'adaptacions necessàries. En el cas d'habitatges amb barreres arquitectòniques que dificultin el desenvolupament quotidià, s'ha de facilitar un pis tutelat, fent una concessió temporal del pis per a un ús social, de manera que milloraríem la qualitat de vida i la mobilitat de les persones afectades.

- Fer que quan la gent gran disposi d'un habitatge gran, tingui l'opció de compartir-lo i constar en una borsa municipal d'habitatge compartit, si així ho desitgen
- Promoure la rehabilitació de pisos de la gent gran amb cooperatives municipals o empreses petites locals.
- Difondre activitats amb diferents formats i oferir espais d'interrelació intergeneracional i amb altres col·lectius, no únicament planificar activitats específiques per a gent gran. Caldria crear una Borsa d'intercanvi intergeneracional (per exemple, on la gent gran pugui ajudar a infants mentre els pares d'aquest fan la compra per la persona gran).
- Fomentar intercanvis de serveis sense compensació monetària a través d'un Banc de Gestió del Temps i de voluntariat. Augmentarà tant la qualitat de vida com l'autoestima de les persones grans que gaudiran del bescanvi.

3.8 Fet migratori

No és gens enriquidor el debat maniqueu sobre si la immigració és bona o no *per se*. Cal cercar-ne les arrels i assenyalar bé les causes i els efectes per poder enfrontar un repte d'enormes dimensions amb la valentia necessària, i donar-hi respostes a l'alçada de la complexitat del procés.

Cap fenomen migratori forçat és bo perquè acostuma a ser conseqüència d'un procés traumàtic relacionat amb causes econòmiques, socials o situacions de conflicte mai desitjades. És més, la majoria de migracions internacionals són conseqüència d'un desenvolupament desequilibrat que té com a causa les forces macroeconòmiques, provocades en el seu origen per la colonització i el domini dels països industrialitzats sobre la resta de països.

Els col·lectius de nouvinguts provenen de diversitats culturals molt diferents i llunyanes. Aquest fet comporta una sèrie d'actituds entre nosaltres, expressades en forma de simpaties o rebuig davant aquestes noves persones que s'incorporen a la nostra societat. També hi pot haver una resposta assertiva i empàtica vers els nouvinguts quan es vol comprendre la complexitat de les situacions socials, polítiques i culturals de la seva cultura d'origen.

Actualment, el problema del racisme genètic no és justament dels mes estesos (queda reduït a grups feixistes de caire residual), però sí que s'ha incorporat en el nostre discurs i imaginari de l'inconscient una certa reticència cap a l'immigrant. Aquesta remor de fons, instaurada a la societat catalana, respon al que en diríem xenofòbia integrista, d'identitat o cultural. És un tipus de xenofòbia que fa inferiors a certs grups revestint la seva ètnia amb qualificatius negatius, al mateix temps que exalta les virtuts del propi temperament nacional o ètnic. Tot es vesteix en mirar de preservar una puresa cultural, assenyalant al nouvingut com impur. Es vol fer creure que es troba en perill la idiosincràsia del país per l'entrada de nous valors culturals forans.

Per un altre costat, els espais culturals guanyats a les antigues formes de pensament, ja des de el segle XVIII, han permès que conceptes com el respecte a l'individu en tant que persona autònoma amb capacitat de raonar, la igualtat de gènere, la seva lluita per fer de la cultura un espai sense prejudicis i la reconsideració sobre el territori i el medi ambient formin part de la nostra pròpia vida en origen i en destí.

La manca actual de projectes populars i aglutinadors, la crisi sistèmica a la qual estem abocats i l'absència d'un discurs propi de la socialdemocràcia que ha imperat i minimitzat el discurs de l'esquerra vers les noves realitats socials, ha estat un fet aprofitat pel populisme i el feixisme de tota la vida per refer el seu discurs ideològic. Això ha permès modernitzar les formes de racisme clàssic (el racisme genètic), que havia quedat en un pla residual després de la II Guerra Mundial, en favor d'una xenofòbia cultural i/o identitària que ha tornat a calar entre les classes populars.

Aquesta xenofòbia d'identitat genera molt debat entre aquells que pateixen les conseqüències d'unes polítiques assistencialistes mancades de recursos i és aquí on el discurs fàcil del feixisme troba l'esclatxa per assenyalar el més dèbil, l'estranger, i convertir-lo en competència ferotge en l'accés a uns recursos escassos. Els discursos polítics esbiaixats se n'aprofiten i amenacen amb una fractura social molt perillosa.

La població nouvinguda als Països Catalans manté una forta identificació amb la seva llengua d'origen, independentment de les seves característiques sociodemogràfiques, posició social i, fins i tot, temps d'estada als Països Catalans. La llengua pròpia és també la que predomina en les relacions familiars. Sovint el castellà és adquirit com a llengua vehicular i el català queda com el gran desconegut. És en aquest sentit que l'Ajuntament té un treball molt important a fer: donar a conèixer a la població nouvinguda la importància d'entendre i parlar el català com a element de cohesió social.

Cal que cerquem una proposta en positiu, ja que Catalunya té una experiència històrica plena de mestissatges de tota mena. Cal ser conseqüents amb el nostre passat i generar moviments i idees que el mantinguin com un territori capdavanter en la lluita social per un món millor.

L'augment dels fluxos migratoris és inherent a la millora socioeconòmica del nostre país en les darreres dècades. El procés és irreversible i té com a resultat un societat més diversa i heterogènia. És fonamental evitar la creació de *guetos*, tot i que en molts casos ja arribem tard a Vilafranca. Cal esmenar aquesta deixadesa i minimitzar els riscos d'exclusió social que acabin provocant situacions com les de les *banlieues* franceses, en especial a causa de les anomenades actituds de rebot protagonitzades per les segones generacions, és a dir, persones que ja han nascut aquí i que continuen sentint-se com a ciutadans de segona categoria.

L'actual crisi sistèmica del capitalisme ha fet palès que el sistema públic de benestar ha fet aigües i que una major pressió sobre els serveis públics els acaba convertint en insuficients, ja que no s'hi ha apostat d'una manera ferma.

La Candidatura d'Unitat Popular ha de treballar molt en una línia pedagògica per eliminar el fantasma de la competència de la població migrada en l'accés als recursos públics. Cal assenyalar sense titubejos qui són els veritables responsables de la manca de recursos públics, aquells qui no han apostat mai per les polítiques socials, el repartiment de la riquesa i, sobretot, la generació d'unes condicions estructurals d'igualtat d'oportunitats.

Propostes

- Establir una oficina d'acollida per tothom que arribi a la vila (informació sobre equipaments, serveis municipals, benvinguda, facilitar gestions, llengua, padró, etc.). La tasca principal de l'oficina és fer l'acollida bàsica d'informar, orientar, assessorar i formar sobre els serveis, recursos i entitats de la ciutat, així com dels seus drets i deures, normatives, costums del país i la ciutat i, en els casos que sigui necessari, derivar cap als diferents serveis i entitats especialitzats.
- Treballar amb els diferents col·lectius de població nouvinguda, i fer entendre la importància de conèixer el català, com a vehicle cohesionador i per tant facilitar matricular-se a un curs de català.
- Vetllar per l'empadronament de les persones nouvingudes des de la gestió municipal. És fonamental que les persones nouvingudes puguin regularitzar la seva situació administrativa per tal d'aconseguir el permís de residència i treball. Cal tenir en compte que les persones immigrants han de renovar el padró cada 2 anys. El padró també és necessari per obtenir la targeta sanitària, per l'escolarització i per accedir als Serveis Socials.
- Incentivar a les associacions a treballar el fet migratori des de les seves activitats quotidianes. És a través del teixit associatiu com millor es pot trencar el prejudici xenòfob i l'efecte *gueto* que sovint impedeix el procés d'integració.
- Proposar la relació directa entre les associacions d'estrangers i els serveis públics, rebutjar als intermediaris lligats a les antigues formes de mediació

social, ja siguin mossens, bisbes, imams o d'altres que pertorben la relació entre iguals i la creació d'un sentit civil de la vida pública.

- Enfortir el paper de l'escola pública per fer participar els infants i les seves famílies en l'apropiació de la construcció del país entre tots i fer pedagogia de la responsabilitat que aquesta té per al desenvolupament de la seva vida social.
- Fomentar la incorporació dels més joves en diferents pràctiques esportives, tant dins l'àmbit escolar com fora d'aquest, creant interrelacions mútues.
- Promoure la pràctica d'esports populars aquí o als mateixos països d'origen.
 - Engregar un programa d'integració amb el concurs dels fills de la migració assentada, fent-los partícips i conscients del seu rol de peça clau entre les arrels i el futur del seu país, procurant formar-los com a activistes de la democràcia i el respecte als altres.

3.9 Infància

Durant els últims anys el sistema capitalista ens ha abocat a una situació de crisi general. Una crisi que ha afectat en tots els àmbits de la vida de les persones i a les necessitats més bàsiques de la nostra vida quotidiana.

L'augment de l'atur i de les situacions de precarietat han afectat a tota la població en general. Tot i això, en moments com aquests, sempre hi ha alguns segments de població que en surten més malparats. Entre ells, els infants.

Quan ens referim a infants o infància, parlem de totes aquelles persones d'entre 0 i 16 anys, que depenen d'altres per tenir cobertes les seves necessitats més bàsiques. Depenen d'altres per tenir alimentació i aigua, roba, una llar confortable i amb els subministres adients i tenir coberts els seus drets més bàsics i essencials (com estima, atenció, salut i educació).

La precarització de les famílies i de la seva situació ha portat, directament, els infants a trobar-se en situacions en les quals no són alimentats de forma

correcta, no disposen de la roba necessària, pateixen desnonaments, no poden escalfar-se o menjar calent pels talls de subministraments, no tenen dret a la sanitat afectats per les restriccions de les lleis d'estrangeria, tenen dificultats d'accés a l'educació per manca de recursos i no reben estima, atenció i cura suficient perquè les preocupacions de les persones adultes que conviuen amb ells i elles són altres.

Els infants de Vilafranca són el futur d'aquesta Vila. Són la generació que hi viurà, que la gestionarà, que hi treballarà i que la farà créixer. Els infants són el pilar principal pel futur de qualsevol societat. Però, a la vegada, mentre no arriben a l'edat de poder treballar, els infants són dependents, són altres els que han de vetllar per ells. I si aquests altres no ho poden fer en condicions, tots i cadascuna de nosaltres som responsables de no permetre aquesta situació.

A la vegada, i com a persones que en el futur hauran de crear i gestionar el que passi a Vilafranca, els infants han de ser tinguts en compte a l'hora de fer qualsevol proposta i actuació. S'ha de permetre que participin, progressivament i en base a les seves possibilitats, en les decisions i en la construcció d'espais i de propostes. No podem pretendre que infants passius es converteixin en adults actius, crítics i participatius.

Normalment els infants són exclosos dels programes polítics o relegats a un segon pla perquè no tenen dret a vot, i tampoc se'ls dona veu. Però nosaltres no ens plantejem un programa polític que busqui més vots sinó un programa que millori el benestar de la població en general. És per això que no podem entendre una proposta política i de govern de Vilafranca que no els tingui en compte i en la qual no s'hi puguin sentir representats.

Actualment, les polítiques municipals que es realitzen en aquest àmbit van en la direcció de la cobertura de les de les necessitats més bàsiques i enteses bàsicament des de l'assistencialisme més pur.

El Programa Municipal d'Atenció a la Infància està format per diferents serveis adreçats als i les menors de Vilafranca del Penedès. És un servei que atén a

les famílies i, en especial, tracta als infants. Es treballa des de Serveis Socials. Així, bàsicament, es gestionen les beques i els ajuts relacionats amb educació (llars d'infants, menjador i llibres) i espais d'atenció com la Casa Petita o el Centre Obert.

La cobertura de les necessitats més bàsiques és necessària i imprescindible però s'ha d'ampliar. Des de la CUP entenem que l'atenció ha de ser més global, amb una intervenció des de tots els àmbits, i més concreta, centrar-se en les necessitats reals dels i les menors.

Propostes

- Creació d'una Oficina o espai d'Atenció a la Infància: en ella s'han de detectar les necessitats dels infants de Vilafranca. Conèixer quina és la seva realitat i generar polítiques reals i idees encaminades a canviar la situació. A la vegada, aquest hauria de relacionar-se amb diferents regidories i àmbits per fer un treball global:

- Amb la Regidoria de Participació per fomentar la participació dels infants i a recollir totes les seves propostes. Si volem adults participatius hem de permetre que participin, progressivament, des del principi. A més, els infants han de deixar de ser objectes de les decisions que els afecten per passar a ser subjectes actius. Així, s'han de crear dinàmiques de participació i espais on puguin donar la seva veu en totes les decisions que els poden afectar.

- Amb la Regidoria d'Urbanisme per fer una Vilafranca més adaptada a les necessitats i demandes dels infants. Tenir unes vies més segures pels infants, uns espais públics i parcs més adients i variats, adients per les diferents edats i amb possibilitat d'autonomia i joc. Crear una Vilafranca "amiga dels nens i les nenes".

- Amb la Regidoria o Àrea de Serveis a les Persones per vetllar per l'educació, salut i benestar dels infants. En especial atenció a la cobertura de les necessitats més bàsiques. A la vegada, que també és imprescindible vetllar per

la seva salut evitant els casos que s'han donat de l'anul·lació de les cites de seguiment de pediatria, entre d'altres, a menors residents a Vilafranca.

○Amb la Regidoria de Cultura perquè els infants puguin participar en la creació dels espais d'oci i cultura dels que ells han de gaudir.

○Amb la resta de Regidories quan un tema pugui implicar directament o indirecta als infants.

- Crear un espai de participació dels infants. Valorar com es pot dur a terme aquesta participació i crear dinàmiques que la fomentin, de forma progressiva i en la mesura de les seves possibilitats. Fer-los ens actius de les decisions que es prenguin a Vilafranca. A la vegada, que generi una dinàmica amb la qual ells puguin conèixer i entendre les decisions i actuacions polítiques.

- En relació amb una altra part del programa en la que no es permet cap desnonament d'habitatge habitual ni tall de subministrament a Vilafranca per manca de recursos econòmics, es prestarà especial atenció a tots aquelles famílies que estiguin en aquesta situació i tinguin infants.

3.10 Convivència, cohabitació i espai públic

Des d'una profunda crítica al model actual de *seguretat ciutadana*, però essent conscients que cal establir mecanismes que vetllin per una convivència pacífica entre tots els habitants de la vila, la CUP proposa un nou concepte i un nou model de gestió dels diferents agents que intervenen en la convivència, la prevenció i la resolució de conflictes entre veïns. Cal donar la volta als conceptes i parlar de la promoció d'actituds responsables i respectuoses amb l'altre, amb l'espai públic i amb el territori. Tanmateix, es preferible fomentar els mecanismes que prioritzen la prevenció i la mediació abans que la sanció.

A nivell local, la classe política que ha governat Vilafranca en els darrers anys ha reproduït els esquemes reduccionistes orientats al manteniment de l'*statu quo*- mitjançant l'estigmatització i el control dels sectors socials més

desafavorits i d'aquells que són més actius en la crítica i denúncia. La seva manera d'afrontar els problemes socials ha estat senzillament la negació de les causes i l'ofegament de les seves expressions. Això només serveix per agreujar els conflictes existents i en genera de nous. Cal crear les condicions perquè la convivència entre les persones no sigui un problema, i això s'allunya totalment dels plantejaments caducs i autoritaris dels partits governants.

Entenem que la societat actual és complexa, diversa i amb diferents necessitats, i això comporta que sempre existeixin situacions no desitjades i contra les quals cal actuar. Ara bé, hi ha moltes maneres de fer-ho, i des de la CUP pensem que l'actual és una via estèril, que no aporta res, més enllà d'enquistar els problemes i agreujar-los. Ens mostrem crítics amb el poder, les seves injustícies i els mecanismes que utilitza per assegurar la seva pervivència (que considerem contrària als interessos de la gent i favorable als interessos del mercat i dels poderosos) i pensem que cal canviar la concepció de les polítiques que s'estan fent.

Des de l'Ajuntament s'ha de promoure la convivència pacífica i treballar per la supressió dels conflictes socials des d'una òptica interdisciplinària que respongui exclusivament a les necessitats de la gent, essent conscients que la societat sempre és dinàmica i canviant i que, per tant, cal desenvolupar polítiques obertes i en constant revisió. Aquestes polítiques han d'estar orientades cap a prevenir i resoldre l'arrel dels problemes, amb mesures concretes i de manera col·lectiva, i que no es recreï ni es posi més llenya al foc a la difícil situació actual. S'han d'integrar diferents regidories municipals i els sectors i actors implicats, per tal de donar respostes integrals als problemes que puguin sorgir. Donar respostes col·lectives i integradores a problemes sovint nascuts de l'exclusió, la falta d'oportunitats i l'aïllament.

Qüestionem tant el sistema penal vigent com certes pràctiques que porten a terme els cossos i forces de seguretat de l'Estat en els seus diferents nivells, i pensem que cal replantejar el seu paper en la societat d'avui dia. Des de l'àmbit local es poden engegar mesures per superar aquest model encaminades a gestionar de manera eficient i útil els recursos dels que disposa el municipi.

Entenem l'espai públic, el lloc on es relacionen les persones, com un espai d'enriquiment mutu, d'intercanvi d'opinions, d'idees, de sensacions, que genera coneixement i crítica, i un àmbit que, per definició, ha de ser lliure. Cadascú se l'ha de poder fer seu, és a dir, estimar-se'l, que l'importi. I d'aquí en surten actituds responsables amb l'entorn i amb les persones. Aquesta visió contrasta de ple amb la lògica amb què es mouen actualment les institucions que porta cap a un tancament de l'espai públic pretén allunyar la ciutadania del seu paper de protagonista i de titular. Les ordenances de civisme, les càmeres de vigilància o l'exagerada presència policial són alguns dels mecanismes que fa servir el poder per augmentar el seu control sobre la població, amb una clara voluntat de tallar les relacions col·lectives, els espais de llibertat i d'anonimat que sempre han tingut els pobles. Volen regular-ho tot per tenir-ho controlat i des de la CUP pensem que s'ha de prendre el camí contrari. Cal confiar en la ciutadania, valorar la seva capacitat i convertir-la en el nucli de la convivència i la cohabitació pacífica, donant mecanismes per al desenvolupament correcte de les seves relacions, però desfent la legislació perversa que els diferents governs han estat imposant els últims anys.

Propostes

- Promoure la gestió comunitària de l'espai públic. Formalitzarem processos de gestió dels carrers i les places entre els agents actius i implicats, de caràcter transversal i obert, i que tingui com a finalitat un ús responsable i respectuós amb el patrimoni i les necessitats dels veïns. Les associacions de veïns, les entitats, els professionals de diferents disciplines i els agents cívics tindran veu i vot en la gestió del seu entorn més immediat a través de les Assemblees de Barri.
- Provocar el replegament de la legislació vigent que exclou a la ciutadania del seu protagonisme.
- Suprimir l'actual ordenança de civisme perquè suposa una retallada a les llibertats individuals i col·lectives. La polítiques de l'Ajuntament deixaran d'estar

orientades a l'aprovació de legislació de contingut sancionador en qüestions relatives a l'espai públic.

- Accentuar el control ciutadà de les actuacions de l'administració, aprofundint en la transparència i la informació públiques. Tant les actuacions de l'Ajuntament com els de la Policia Local en matèria d'intervenció en l'espai públic o en esdeveniments concrets seran registrades i posades a la disposició de la ciutadania, de manera que es puguin consultar, conèixer i revisar de manera permanent.
- Participació de tots els agents socials en la resolució de conflictes. Ús de la mediació com a mecanisme principal en la resolució de conflictes entre veïns, vehiculada a través de les Assemblees de Barri o les taules de participació sectorials o específiques.
- Tractar les problemàtiques existents amb polítiques que integrin accions de diferents àrees de l'Ajuntament. L'exclusió social, la pobresa, la marginació o la manca d'oportunitats són situacions que generen conflictivitat i que cal afrontar d'una manera global, utilitzant els mecanismes necessaris per atendre-les. Unes polítiques socials fortes, el foment de l'educació, la cooperació i la solidaritat, la participació en iniciatives locals i comunitàries, la dinamització a nivell cultural i la sensibilització respecte a temes concrets són accions que poden permetre capgirar escenaris difícils i convertir-los en oportunitats.
- Promoure la igualtat de condicions en l'atenció ciutadana. Encara avui, des de les institucions públiques, s'actua en base a prejudicis i hi ha una part de la població que és estigmatitzada. Cal trencar aquesta dinàmica i vetllar per una actuació equitativa i respectuosa amb les persones, siguin com siguin i vinguin d'on vinguin.
- Prohibir la instal·lació de càmeres de videovigilància a l'espai públic.
- Potenciar la figura dels agents cívics i dels educadors de carrer, i fer que desenvolupin funcions de prevenció de conflictes i atenció immediata en casos d'emergència. Els agents cívics seran els elements més propers de

l'administració amb la ciutadania, i actuaran de manera proactiva, preventiva i formativa, donant atenció a les necessitats de la gent i fomentant els valors i les campanyes concretes que es realitzin en favor de la convivència i la cohabitació pacífica. N'incrementarem el nombre i hi destinarem més recursos per a la seva formació.

- Instaurar la policia de proximitat, comunitària i de barri. Tota aquesta nova concepció dels pilars de la convivència ciutadana implica un replantejament de les funcions de la Policia Local. Prioritzarem la tasca dels agents en l'atenció immediata a les persones, l'assessorament tècnic en situacions de conflicte i el seu paper de mediadors. Participaran en les Assemblees de Barri i els municipals, com a experts en la gestió de conflictes.
- Potenciar la formació dels membres de la Policia Local en qüestions relacionades amb la convivència, la resolució de conflictes, l'atenció a la diversitat, etc.
- Sensibilitzar i treballar amb les realitats socials concretes. L'Ajuntament ha d'atendre amb condicions aquells sectors i aquelles persones que estiguin en situacions econòmiques o familiars complicades, integrant diferents àrees municipals per evitar l'exclusió social i afavorir la creació d'oportunitats laborals i afectives. Així mateix, promourà campanyes educatives i de sensibilització que fomentin la solidaritat entre el veïnat, l'ajuda mútua i el respecte a la diversitat.
- Ampliar la xarxa de cartelleres municipals per tal de facilitar la difusió de les activitats de les entitats.
- Obrir nous espais (patis oberts de les escoles, per exemple) per a facilitar la pràctica esportiva no professional.
- Potenciar i reforçar el servei de mediació i convivència de l'Ajuntament de Vilafranca.
- Habilitar un espai per a dones sense llar (actualment aquest servei només s'ofereix als homes a través de l'alberg de Càritas).

4. Una vila integrada a l'entorn

4.1 Urbanisme

4.2 Habitatge

4.3 Mobilitat

4.4 Medi ambient i territoris

4.1 Urbanisme

Urbanísticament, els canvis produïts al nostre municipi en els últims 4 anys han estat mínims. Per tant, les problemàtiques i els reptes a afrontar segueixen sent, de forma majoritària, els mateixos que en la legislatura anterior. L'actual estat de crisi econòmica ha deixat en pausa els projectes en matèria d'urbanisme.

Aquest fet ha provocat que el planejament general de Vilafranca, provinent del POUM aprovat el 2003, hagi quedat estancat i hagi deixat aturada l'expansió completa prevista. Els perills d'expansió urbanística no planificada, de destrucció del sòl no urbanitzat i de malmetre el nostre entorn natural continuen amenaçant-nos. Tampoc s'ha actuat en les àrees degradades o amb perill de degradació dintre del nucli urbà.

Ja en el seu moment, la CUP va ser crítica amb el model de planejament urbanístic que promovia el POUM perquè implicava un model de creixement accelerat, desproporcionat i subjecte als interessos especulatius, no als interessos socials de la vila. El POUM podria provocar un creixement desmesurat i, en conseqüència, una pèrdua significativa de paisatge natural i agrícola, juntament amb una saturació dels equipaments i serveis del municipi.

Ara a Vilafranca una gran part de les noves àrees projectades pel POUM ja s'han desenvolupat, però moltes han quedat convertides en àrees desèrtiques amb edificis buits i amb un alt potencial de degradació. Tenim barris residencials amb nivells d'ocupació baixíssims, i zones industrials que, més enllà de construir carrers i voreres, únicament han servit per destruir el nostre entorn natural i el paisatge vitivinícola que ens rodeja.

Ens trobem en un moment en el qual la situació econòmica i la demanda d'edificacions de tipus residencial i industrial ha baixat a mínims històrics. Aquesta situació, que es manté des de l'arribada de la crisi, encara fa més necessari preveure i planificar quin ha de ser el futur desenvolupament de la vila i, sobretot, detectar quines són les necessitats de Vilafranca i dels seus habitants en temes d'urbanisme i habitatge.

Hem perdut una oportunitat molt gran en aquests últims quatre anys, ja que el fet que no s'executin nous plans urbanístics no impedeix planificar de forma global les necessitats existents. Caldria haver repensat els planejaments existents, detectant els errors comesos en època de vaques grasses i adaptant-los a una nova realitat per tal de donar-los un enfocament social. I és que els governs municipals han substituït el concepte d'urbanisme, limitant-lo a la seva vessant recaptatòria i concebant l'urbanisme com una eina de reurbanització de tot el terme municipal per ingressar plusvàlues i llicències urbanístiques.

És des d'aquest punt de vista econòmic que només es pot entendre el creixement antinatural que provocava el POUM de 2003, que únicament es justificava per pagar grans inversions que no atendien a les necessitats prioritàries de la població com un nou auditori i una pseudo-universitat. La realitat és que, més de 10 anys després, el POUM ha provocat una destrucció brutal de superfície no edificada, ha destruït vinyes, boscos, camins i tot tipus d'entorn natural en nom del creixement econòmic. A canvi, hem obtingut una llosa de formigó que cobreix les vies i divideix les barris, un tren d'Alta Velocitat pel creua el centre de la vila i que provoca molèsties als veïns, un auditori que ningú sap com ni quan s'acabarà, i una equipament públic que volia ser universitat però que servirà per a cursos de formació a treballadors. Això, acompanyat de milers de pisos buits que ningú sap si s'ocuparan mai i de polígons industrials sense naus, fan que el balanç del POUM sigui desastrós.

Potser si s'hagués planificat de forma mesurada, combinant el sòl edificable amb la protecció del seu entorn natural i tenint en compte les problemàtiques existents a l'interior del nucli urbà, ara gaudiríem d'un municipi més controlat en la seva mida, on els desplaçaments a peu i en bicicleta serien una realitat, on les zones degradades s'haurien regenerat i on les eines urbanístiques haurien servit per millorar el centre i els diferents barris, aportant nous equipaments i noves zones verdes.

Propostes

- Desenvolupar un urbanisme social i sostenible que elimini qualsevol pla urbanístic que només tingui un objectiu recaptatori.
- Dissenyar una planificació urbanística a llarg termini que repensi els plantejaments existents i en creï de nous, i repensi globalment tots els àmbits d'evolució de Vilafranca.
- Solucionar les problemàtiques existents amb eines concretes: zones puntuals a millorar, falta d'equipaments, recuperació de zones verdes, etc. Tanmateix, cal reflexionar entorn a un pla d'equipaments municipals d'acord a les necessitats de la vila.
- Generar un planejament urbanístic l'objectiu prioritari del qual sigui essencialment social i sostenible.

Com ja hem dit, l'urbanisme ha estat una eina merament recaptatòria. La idea era generar nous sectors d'urbanització per obtenir els recursos necessaris per finançar els capricis de final de mandat de cada equipo de govern. Aquesta manera d'actuar té molts problemes i, més enllà de ser una manera de fer política personalista i distorsionada, provocava la construcció poc planificada de nous barris residencials i polígons industrials i la consegüent destrucció de grans quantitats de superfície natural.

Un altre efecte negatiu és el d'haver desenvolupat una cultura de gestió dependent d'aquest desenvolupament urbanístic i els seus rèdits en forma d'impostos. Acabada l'època de vaques grasses, ens trobem en un escenari on el nivell d'ingressos no permet mantenir el ritme de despeses anterior, sent greument perjudicats alguns dels serveis prioritaris de la vila.

Per tant, aplicant únicament el sentit comú, i fent polítiques que garanteixin el nostre futur i el de les següents generacions, el criteri general i irrenunciable en qualsevol de les actuacions urbanístiques que es desenvolupin a la nostra Vila hauran de seguir indefectiblement dos objectius: ser un urbanisme sostenible i social.

4.1.1 Urbanisme sostenible

Qualsevol nova actuació urbanística prevista en el nostre municipi, així com l'activació de sectors ja previstos en el POUM pendents de desenvolupar, es basaran en criteris de sostenibilitat.

Així doncs, es prioritzaran les actuacions sobre el sòl ja construït, tota vegada que l'expansió del terreny urbà és menys necessària que mai i únicament genera el malbaratament del sòl agrari i forestal. Cal deixar de parlar de *construir, enderrocar, eliminar o destruir* i fer-ho en altres termes: *reconstruir, restaurar, millorar o reforçar*. Volem actuar sobre la zona urbana de Vilafranca i que es desenvolupin aquelles actuacions del POUM previstes per l'interior del casc urbà. Són actuacions que han de permetre resoldre punts foscos, eliminar la indústria del centre de la Vila i actuar per la regeneració d'espais en perill de degradació. Les actuacions han de tenir un punt de mira ampli per tal de potenciar l'àrea on es circumscriu, el barri que l'envolta i, per extensió, el municipi.

L'urbanisme dels pròxims anys a Vilafranca de cenyir-se al desenvolupament dels diferents PAU (Plans d'Actuació Urbana), PMU (Plans de Millora Urbana) i els Plans Especials (tots ells inclosos al POUM) per les seves repercussions de millora de les àrees afectades.

Cal entendre l'urbanisme com a transformador, que millori l'actual sense destruir ni degradar l'entorn, i que protegeixi el nostre terreny agrícola i forestal. A partir d'aquest canvi de mentalitat, també serem capaços d'analitzar el planejament actual i redefinir-lo per tal d'acomplir aquest objectiu sostenible. La redefinició ha d'arribar a plantejar la catalogació de les zones urbanitzables que no han estat desenvolupades. Hi ha molts terrenys no desenvolupats urbanísticament i que podrien ser requalificats novament com a no urbanitzables, fet que permetria recuperar part del terreny agrícola i forestal.

4.1.2 Urbanisme social

Cal insistir que la planificació urbanística ha de perseguir, en essència, la millora dels entorns i nuclis on es circumscriu una població concreta. Això ens apropa a la idea de l'urbanisme social, una eina al servei de les persones i no de la recaptació. Cal que el ciutadà se senti orgullós de viure en la seva població (un orgull "urbanístic", si se'ns permet). Això requereix una perspectiva per part dels poders públics que englobin el nucli urbà dintre del seu entorn. En aquest punt, costa poc de veure la correlació quasi natural entre la sostenibilitat i el criteri social.

Cal tenir prou personalitat per desenvolupar projectes pensats per a les persones, més enllà de la seva rendibilitat econòmica. Aquí és on hem de prioritzar les actuacions que permetin la creació de nous equipaments, de noves zones verdes i d'habitatges i edificacions de tipus social.

Les actuacions que s'han de desenvolupar són aquelles que per la seva dificultat, poden tenir un cost o una tramitació complicada, però que són justament les que beneficiaran a tota una globalitat, solucionant problemes crònics.

En definitiva, hem d'apostar per un nou model que repensi el nostre municipi de forma global, que marqui prioritats de desenvolupament i que aquestes prioritats, aquest cop sí, siguin en benefici dels veïns de Vilafranca, millorant la seva qualitat de vida, protegint el seu entorn natural i evitant la degradació de les zones més castigades.

Eines

La CUP proposa per aquesta legislatura fer un estudi de tot el planejament actual, en el qual s'estudiaran totes les àrees previstes en el POUM que restin per executar. S'estudiaran individualment per tal d'analitzar la necessitat o no del seu desenvolupament, marcant un ordre de prioritats per la seva execució i, en el cas que sigui necessari, arribar a tramitar un expedient per tal de desqualificar zones que el POUM marcava com a urbanitzables perquè tornin a ser no urbanitzables. D'altra banda també s'estudiarà la possibilitat d'incorporar

noves actuacions que permetin resoldre problemàtiques existents i donar solució a àrees amb perill de degradació.

En un segon moment, s'elaborarà una planificació en forma d'agenda urbanística que permeti el correcte desenvolupament de totes les actuacions previstes. Aquesta agenda tindrà un caràcter vinculant i vetllarà que els interessos generals estiguin sempre per sobre dels particulars.

Les prioritats que marcaran l'ordre de desenvolupament d'aquesta agenda són el caràcter sostenible i social i es prioritzaran les actuacions a l'interior del casc urbà ja consolidat, les millores contra la degradació dels àmbits marcats i la protecció de l'entorn natural.

En aquesta agenda s'inclouran també els sectors previstos en el POUM que necessiten ser desenvolupats i les noves figures urbanístiques (plans especials, PAU, PMU, etc.) que permetin millorar la trama urbana, compaginant-se amb les figures ja establertes en el planejament i actuant amb un criteri global per a tot el municipi. Serà a través d'aquesta agenda que farem factible la posada en marxa de la nova mentalitat i ens com a població marcar uns criteris que perdurin en el temps i no es limitin a una legislatura. El sentit social i sostenible com a nova manera d'actuar i assegurar el futur del nostre territori per les generacions futures ha de ser el principi indiscutible.

4.1.3 Pla d'equipaments públics i de millora de l'espai públic de Vilafranca

Una gran mancança a nivell del desenvolupament del planejament actual ha estat el desenvolupament de noves zones residencials sense l'acompanyament de serveis requerit. Més enllà de petits equipaments de barri (més decoratius que fets per convicció) no s'ha actuat de manera que Vilafranca pugui assumir les demandes de la població en aquesta matèria. Només cal pensar en l'existència d'una única biblioteca o la manca de locals de joventut.

Un objectiu prioritari és l'elaboració d'un Pla d'Equipaments Municipal. Cal evitar l'organització dels equipaments en base a la voluntat partidista dels governs que no fa més que amagar l'ombra del rèdit electoral.

L'organització dels equipaments ha de venir reglada a partir d'un pla que determini les mancances i necessitats, que organitzi la seva execució i que la planifiqui en el temps. No cal dir que tot això ha d'anar acompanyat d'un procés de participació ciutadana que permeti una elaboració compartida per polítics, tècnics i ciutadans per garantir el consens i el seu èxit.

4.1.3.1 Pla d'Equipaments Municipal

El Pla d'Equipaments Municipal s'ha d'elaborar a partir d'un anàlisi tècnic que detecti les mancances i necessitats. A partir d'aquesta anàlisi s'elaborarà un pla que determini quines són les prioritats a executar, determini una planificació a llarg termini que permeti que equipaments de primera necessitat no es vegin encallats durant dècades i planifiqui les necessitat econòmiques d'inversió al llarg de cada legislatura.

D'aquesta manera s'assoliran els següents objectius:

- l'execució dels equipaments realment necessaris.
- la previsió de la inversió a llarg termini i, per tant, la seva inclusió en la planificació de pressupostos. Així s'evitaria que equipaments com la urbanització de la via o l'auditori municipal es vegin parats en les primeres fases per falta de previsió econòmica.
- evitar malbaratar solars que haurien de destinar-se a equipaments i que es destinen a usos poc necessaris (com la creació d'una escola de formació privada destinada a una elit minoritària).
- evitar destinar la majoria de les inversions anuals a un equipament poc desitjat per la ciutadania o directament innecessari.

Amb la participació de tots els agents (tècnics, polítics i ciutadania) es garanteix que el pla resultant sigui un èxit i tothom camini en la mateixa direcció a l'hora d'executar les diferents actuacions previstes. I, un cop organitzada la planificació i assegurada el seu finançament, s'aconseguirà que a llarg termini l'estructura i el teixit d'equipaments de Vilafranca mantingui una coherència que permeti haver resolt les necessitats bàsiques.

D'altra banda, el Pla d'Equipaments Municipal ha de proposar alternatives que permetin posar a disposició de la gent de Vilafranca nous espais d'equipaments que no hagin de ser creats des de zero, evitant que la falta de finançament torni a ser la gran excusa per no desenvolupar-los. No cal anar gaire lluny. Com ja es comenta a l'apartat d'educació, l'ocupació dels patis escolars fora de l'horari escolar, per exemple, permetria guanyar l'ús d'uns espais ja existents sense cap mena d'inversió. Amb propostes innovadores com aquesta s'aconseguiria elaborar un pla que, amb inversions no tan elevades, combinaria la creació de noves edificacions i l'aprofitament d'espais existents.

4.2 Habitatge

La situació actual de l'habitatge a Vilafranca és molt similar a la resta de municipis de Catalunya: «Gent sense casa i cases sense gent». Tota política en matèria d'habitatge s'ha d'enfocar a solucionar aquesta situació i a garantir el dret bàsic d'accés a un habitatge digne.

La situació actual és absolutament dramàtica. Vilafranca és un municipi amb més de 3000 habitatges desocupats, però l'accés a l'habitatge segueix sent molt complicat perquè la inestabilitat laboral provocada (i aprofitada) per la crisi econòmica fa difícil adquirir o llogar una propietat. A més, les actuacions de l'administració han estat mínimes i en cap moment s'ha aconseguit frenar aquesta dinàmica.

El panorama actual es caracteritza per vàries premisses:

- L'accés a l'habitatge és quelcom impossible per gran part de la població que ha quedat fora d'aquest mercat.
- El manteniment de l'habitatge d'aquelles persones que ja en posseïen un abans de la crisi també s'ha convertit en quelcom molt difícil en molts casos.
- Els bancs i caixes, així com els promotors, acumulen grans quantitats d'habitatges buits a causa dels desnonaments i de la impossibilitat de vendre'ls.
- Les polítiques públiques de les diferents administracions no han servit en cap moment per cobrir les demandes d'habitatge digne i a bon preu, ni per solucionar el problema de deixar a molt gent al carrer.
- Les polítiques públiques d'habitatge sempre s'han realitzat com a reacció a situacions concretes, mai no han estat proactives, de manera que han anat al darrera d'una realitat canviant a la que no han sabut donar resposta.
- El problema no és només el preu de l'habitatge sinó que la població que ha estat expulsada del mercat de treball no té cap mena de possibilitat d'accedir-hi.
- Aquesta necessitat de poder accedir i mantenir un habitatge contrasta amb la immoral quantitat d'habitatges buits existents i la nul·la capacitat de les administracions per evitar els desnonaments i forçar a bancs i caixes a la seva.

Totes aquestes premisses es poden sintetitzar en quatre punts bàsics que entenem que representen un retrat de la situació actual i que han de ser rectificats:

1) La legislació actual actua en contra del dret a l'habitatge.

La situació actual és fruit d'un marc legislatiu que ha afavorit l'especulació immobiliària i el tracte de l'habitatge com un bé de consum i no pas com una necessitat humana bàsica. Les lleis actuals estan definides per defensar les classes benestants i en cap moment permetre que tot aquell que no pugui accedir a un habitatge, o es vegi incapaç de mantenir el seu habitatge actual, tingui un espai o unes lleis que el defensin davant la pèrdua d'aquest dret. Estan fetes perquè els grans propietaris de patrimoni no es vegin forçats a donar sortida als pisos buits, i per contra no donen solució a aquells que es veuen desemparats.

2) El parc d'habitatge social és de molt baixa quantitat i qualitat.

Durant molts anys l'única política d'habitatge ha estat la de construir habitatge social o habitatge protegit d'una manera molt pobre. Avui en dia és més fàcil i econòmic trobar un habitatge al mercat lliure que al mercat protegit.

D'altra banda l'autèntic habitatge social és aquell que permet donar solució a una situació d'emergència, com pot ser un desnonament. Aquest habitatge social és gairebé inexistent.

Finalment, la qualitat d'aquest habitatge social no compleix els nivells mínims exigibles perquè siguin habitables, ja que provenen de bosses immobiliàries sense sortida, i, d'altra banda, el manteniment o reforma d'aquests ha estat nefasta.

3) La tinença segura del propi habitatge s'ha convertit en una nova dificultat. Com ja hem dit, la situació actual no dóna possibilitats d'accés a l'habitatge a un alt nombre de persones i dificulta a les que ja el tenen la possibilitat de

mantenir-lo. Es segueixen produint desnonaments dia rere dia, sense que el nou propietari de l'habitatge tingui un destí clar. A la vegada, aquests que es veuen expulsats del seu habitatge passen a formar part d'aquells que es veuen impossibilitats a accedir-ne a un de nou.

4) La resposta de l'administració municipal és absolutament ineficient

El marc de gestió municipal és un laberint de burocràcia. El problema de l'habitatge és de dimensions socials i una oficina de l'habitatge és avui en dia una eina insuficient i parcial per donar solucions.

Propostes

- La legislació actual actua en contra del dret a l'habitatge

Pel que fa a allò que depèn de les altres administracions, l'única solució lògica en aquest aspecte és canviar les lleis, perquè aquestes defensin als més desfavorits. Actualment, el camí ha de ser trobar les esquerdes legals per tal d'aprofitar-se del propi sistema per lluitar-hi en contra. Evidentment, l'altra solució és la desobediència i el fet de no acatar aquestes lleis quan el sentit comú així ens ho indiqui.

- El parc d'habitatge social és de molt baixa quantitat i qualitat

Les polítiques d'habitatge social han d'anar encaminades a incrementar el nombre d'habitatges socials per donar solució immediata a les situacions d'emergència que es donen actualment.

- La tinença segura del propi habitatge s'ha convertit en una nova dificultat

Les polítiques actuals sempre han anat encaminades a intentar ajudar econòmicament l'accés a l'habitatge, ja sigui de compra o lloguer, a través de pagaments de fiances, desgravacions, etc. Aquest sistema que

arribava a molt poca gent, és mínim i l'ajuda és simplement inicial i quantitativament ridícula.

Les ajudes i polítiques públiques han d'anar encaminades a ajudar a la gent a accedir a un habitatge i mantenir-lo. Les ajudes han de servir per capacitar a la gent. S'ha de treballar perquè tota aquesta gent que vol mantenir el seu pis o que vol accedir-ne a un sigui capaç de fer-ho, no amb ajudes econòmiques directes, sinó a través de l'accés a un lloc de treball remunerat, que els capaci i els ajudi en matèria d'habitatge i de la resta d'aspectes de la seva vida.

- La resposta de l'administració municipal és absolutament ineficient

L'administració municipal com a primer receptor de les problemàtiques de cada municipi ha de ser capaç de donar solució immediata en cada cas. Les problemàtiques existents són personals i diferenciades, per tant, l'administració ha de ser suficientment sensible per poder atendre de forma personalitzada cada cas. Aquesta sensibilització ara per ara és inexistent i qualsevol expedient entra dins d'aquest laberint burocràtic sigui quin sigui el seu nivell d'urgència o prioritat.

- Estudiar i promoure noves formes de tinença d'habitatge

Sent conscients dels cost econòmic que implica augmentar el parc d'habitatge, per obtenir habitatge social i protegit, les polítiques municipals no es poden reduir únicament a invertir diners en l'obtenció d'habitatges. S'han de promoure noves modalitats de tinença d'habitatge que permeti que l'accés i el manteniment de l'habitatge sigui quelcom més fàcil i còmode.

Existeixen diferents modalitats com la masoveria urbana o la creació de cooperatives d'habitatge. Per tal de fomentar i incentivar que aquests tipus d'instruments puguin ser desenvolupats al nostre municipi, des de

l'Ajuntament s'haurà de facilitar la seva execució amb mesures com l'exempció en matèria de taxes, en el cas de necessitar obres de reforma o rehabilitació.

Propostes temporalitzades

La necessitat de buscar fórmules que es mantinguin en el temps, exposem una sèrie de propostes concretes degudament planificades.

1) Reformular l'Oficina Municipal de l'Habitatge: *Proposta a desenvolupar durant tota la legislatura*

Fer un cens d'habitatges buits, a mig construir, i d'empreses i particulars, així com establir com a obligatòria la cessió pública i l'expropiació d'ús. Tot aquest parc aniria a lloguer i no a compra.

L'oficina municipal passaria a funcionar com un cercador d'habitatges buits de llarga durada acabats, per acabar, a mig construir, o amb necessitat de rehabilitació. Es proposaria una càrrega impositiva mitjançant l'IBI o l'alternativa de la cessió a l'Ajuntament per a habitatge social. En cas de negativa, es podria arribar a proposar l'expropiació temporal de l'ús de l'habitatge (no de la propietat). Tot aquest parc resultant seria per a lloguer.

2) Prohibir el llançament en habitatge habitual i prohibir talls de subministrament previ pas per els serveis socials. *Proposta a desenvolupar durant el primer any*

Aquella família que sàpiga que el mes següent no podrà pagar els subministraments d'aigua, llum o gas haurà d'informar a l'Oficina de Serveis Socials (o la que l'Ajuntament designi). S'obrirà un procés per notificar-ho a la companyia afectada que, a partir d'aquell moment no podrà tallar el subministrament a la família. Les factures se seguiran enviant i quedaran com a deute del titular fins a que ho pugui pagar.

3)Oficina d'afectats provisional. *Proposta d'efecte immediat.*

Creació per part de l'Ajuntament d'una oficina per a l'atenció de tots els casos de impagaments d'habitatges.

En aquesta oficina es farà el cens i el seguiment de totes les famílies que es trobin en situació de perill en relació a l'habitatge, ja siguin pendents de desnonament, desnonats pendents de llançament, gent a la que ja han fet fora de casa o similars.

A partir d'aquesta oficina es coordinarien les polítiques de serveis socials, d'habitatge i altres relacionades amb els casos. Aquesta oficina treballaria en estreta col·laboració amb les entitats i moviments socials, especialment amb la PAH.

4.3 Mobilitat

Per aconseguir una vila sostenible i respectuosa amb el medi ambient és primordial potenciar un tipus de mobilitat per l'interior del municipi que sigui coherent amb aquests principis.

El criteri fonamental és el de prioritzar qualsevol tipus de desplaçament que eviti la utilització dels vehicles a motor. Primer, perquè s'han apoderat de les ciutats i provoquen que la resta vehicles o vianants estiguin discriminats tant funcionalment com físicament i, segon, per promoure un tipus de desplaçament més respectuós amb l'entorn, que no contamina i que no agredeixi a la resta de la població.

Vilafranca està saturada de cotxes, especialment en les hores punta, i així es reconeix en l'anàlisi del Pla de Mobilitat aprovat aquesta legislatura. La proporció de vehicles per habitant és superior a la de poblacions de característiques semblants a Vilafranca i els nivells de contaminació, tant atmosfèrica com acústica, estan per sobre del permès. Tot i així, sabem que

gran part d'aquest trànsit en vehicle privat és de pas o de connexió i són els desplaçaments interns els que es fan majoritàriament a peu. Aquest fet es deu a un altre mal endèmic: el dèficit en transport públic local, comarcal i intercomarcal.

Per tant, s'ha de fer una política per descongestionar la vila i afavorir la resta de transports, ja siguin transports motoritzats col·lectius (busos, taxis, etc.), bicicleta o desplaçaments a peu. Vilafranca té unes dimensions ideals per a ser recorreguda amb bicicleta o a peu i, per tant, s'ha d'incentivar el seu ús en els recorreguts curts i en els desplaçaments al centre de la vila.

Propostes

- Sistema d'aparcaments dissuasius i evitar els aparcaments centrals.

En els darrers anys s'han promogut diverses zones d'aparcament centrals que han tret efectivitat a la funció dissuasiva dels aparcaments perifèrics i han impedit la pacificació del trànsit al centre de la vila.

Per tant, cal intentar evitar que els automòbils que no necessitin arribar fins al centre de Vilafranca ho facin. La nostra opció, i la de la gran majoria de viles i ciutats, és situar els aparcaments dissuasius a la perifèria de la ciutat, o com a mínim als afores del centre. Aquesta opció és totalment viable situant diferents aparcaments en tots els barris de Vilafranca.

- Garantir espais adequats per als vianants i reconèixer els seus drets com a principals usuaris de la via pública: donar especial atenció a persones amb mobilitat reduïda i eliminar barreres arquitectòniques.
- Garantir els espais mínims d'aparcament propers al centre urbà i evitar que l'aparcament de vehicles en els vials del centre urbà esdevingui un obstacle per a la resta de modes de transport, especialment per a vianants i bicicletes.

- Aprofundir en les xarxes de zones de vianants i l'accessibilitat.

Caldrà incentivar que la resta de circulacions que s'hagin de fer per l'interior de la vila es facin a peu o amb bicicleta. La manera més òbvia perquè així sigui és facilitar al màxim aquests desplaçaments, donant preferència als vianants i posant traves als desplaçaments amb cotxe, primordialment en la zona del centre de la vila.

El primer pas és incrementar de manera notable les zones de vianants. D'aquesta manera es dissuadiria l'accés amb cotxe. Això comportaria una millor qualitat de vida, facilitaria els desplaçaments a peu i reduiria la contaminació acústica. Al mateix temps, caldria eliminar totes les barreres arquitectòniques de la vila, per no discriminar part de la població amb mobilitat reduïda.

Les zones i carrers de vianants han de partir de la xarxa de carrers existents en aquestes condicions, i anar creixent de manera que es formi una xarxa cada cop més extensa que connecti tots els barris, i aconseguir també una vila plenament accessible.

- Xarxa carrils bicicletes

Un dels eixos bàsics per aconseguir un model de mobilitat sostenible és tenir una xarxa de carrils bici adequada i funcional, que cobreixi la màxima superfície del territori. Una xarxa segura que permeti connectar els diferents barris amb el centre de la vila, les terminals de transport públic i els principals equipaments educatius i esportius.

Aquest mitjà de transport té un enorme potencial en una vila d'uns dos quilòmetres de diàmetre com Vilafranca. Cal potenciar l'ús de la bicicleta entre la població i donar seguretat als seus desplaçaments de manera que no es converteixi en un fet de risc. Perquè aquesta xarxa sigui una realitat caldrà estudiar la xarxa d'itineraris en bicicleta que connecti els diferents barris i equipaments, incloent aparcaments de bicicletes i

introduint els canvis necessaris en les normatives de circulació de la vila.
En concret, caldrà desenvolupar:

- La creació de carrils bici condicionats allà on sigui possible.
- Els desplaçaments amb bicicleta, garantint un espai segur, còmode i directe per al ciclista.
- L'opció més adequada integrar la circulació de bicicletes allà on no sigui possible la creació de carrils bici: compartir espai amb els vianants i, com a últim recurs, compartir espai amb cotxes, protegint sempre els ciclistes.
- Els pàrquings de bicicletes en llocs estratègics de la xarxa, com poden ser estacions de transport, escoles o altres equipaments.
- La construcció d'una xarxa verda a l'entorn rural de la vila que permeti crear una via segura i de passeig per als usuaris.

- Transport públic

El transport públic a la vila és clarament insuficient. Pel que fa als desplaçaments locals, el bus urbà no està donant els resultats desitjats. Bona part dels desplaçaments amb cotxe a la vila són de connexió i bona part d'aquests són per anar als polígons situats prop de la vila. Per això, cal ampliar la xarxa de bus urbà per arribar als polígons on hi ha un gran potencial d'usuaris. D'aquesta manera, podríem reduir bona part del trànsit a la vila.

Una altra part dels desplaçaments de connexió són a altres poblacions de la comarca i fora de la comarca. En aquests desplaçaments, el transport públic també és força deficient. Tot i que en aquest àmbit l'Ajuntament no té plenes competències per actuar, el que sí es pot fer és pressionar i arribar a acords amb altres administracions o municipis per trobar solucions. Les accions prioritàries haurien de ser les següents:

- Connectar les poblacions de la comarca d'una manera més eficient.
- Treballar i pressionar a les administracions superiors per millorar les

connexions ferroviàries amb Barcelona, Tarragona i la Universitat Autònoma de Barcelona, així com accelerar les connexions amb Vilanova i Igualada.

- Afavorir el transport alternatiu: proposar esquemes per recuperar espais de vehicles privats per al transport públic i per als vianants i bicicletes.
- Millorar la qualitat del servei a la població: fer especialment atractiu el transport públic urbà en termes de comoditat, accessibilitat, freqüència i fiabilitat horària.
- Promoure acords amb les empreses ubicades en espais perifèrics i els treballadors per fomentar l'ús del transport col·lectiu per als desplaçaments entre el lloc de residència i els centres de treball.
- Sensibilitzar la població per afavorir l'ús del transport públic i racionalitzar la utilització del cotxe.
- Recuperar els camins rurals i les carrerades per al foment del transport no contaminant (bicicletes, cavall, a peu, etc.) entre els diferents municipis de l'entorn de Vilafranca.
- Limitar l'accés de l'automòbil en les zones més sensibles de la vila, com el centre.

D'altra banda, existeix una clara mancança en el transport públic comarcal i intercomarcal. La gestió d'aquests mitjans de transport no és competència directa de l'Ajuntament de Vilafranca, però, com a administració responsable, ha de donar servei al poble, ha de vetllar pel bon funcionament d'aquest servei i, per tant, ha de portar a terme les gestions necessàries amb les administracions corresponents i ha de buscar fórmules i acords amb altres municipis de la comarca per millorar el transport públic comarcal.

Cal crear i constituir la Comissió del Transport Públic, la qual va ser aprovada pel Ple municipal gràcies a una moció de la CUP. Aquest espai ha de facilitar la participació dels usuaris per millorar el funcionament i denunciar públicament els dèficits existents, especialment en l'àmbit del ferrocarril.

4.4 Medi ambient i territori

Des de la CUP sempre hem fet especial èmfasi en la importància del medi ambient i en la defensa del nostre territori en el camí cap a la transformació social. S'han fet moltes campanyes institucionals en defensa de diversos aspectes del medi ambient i el “pensament verd” ha calat força en els diferents partits polítics, prova d'això és que tots l'incorporen en el seu discurs. Però hem de transformar el pensament amb propostes decidides i treballar per un model més sostenible i respectuós amb el nostre entorn.

Cal seguir treballant per tal d'introduir al debat públic la idea del decreixement i d'un consum i una explotació dels recursos naturals sostenibles. En aquest sentit, defensarem, per sobre de la globalització i del lliure mercat, un consum responsable i de proximitat, que estigui al costat de l'economia local, que eviti els grans desplaçaments de transport de productes i les consegüents grans infraestructures que els justifiquen. D'aquesta manera, podríem aturar l'esquarterament del territori i, en especial, dels entorns de la nostra Vila en forma de xarxes de carreteres i ferroviàries i de plataformes logístiques.

Seguirem caminant, doncs, cap un futur més digne i sostenible del nostre entorn vitivinícola, que sigui font d'un enriquiment cultural per la via de l'enoturisme, que reconegui la flora i fauna que ens envolta, i que gaudeixi d'un oci no consumista, amb la interconnexió de les diferents vies verdes que ens envolten, i habilitant espais lliures de transport motoritzat on poder gaudir de passejades a peu o en bicicleta.

Des de la CUP treballarem per garantir una vila acollidora i respectuosa amb el medi ambient per nosaltres i per les futures generacions. Actualment a Vilafranca, en matèria de medi ambient, segueix mancant-hi informació i transparència sobre les polítiques públiques. Cal agafar més pes en la presa de decisions que venen establertes des de la Mancomunitat. En els darrers mesos s'han realitzat canvis en el sistema de recollida i gestió de residus (seguint el model de contenidors) a la vila. Es desconeix quins han estat els criteris ambientals que s'han seguit per realitzar aquests canvis, ja que és molt poc

ambicions i no deriva a una reducció real dels residus, així com quin ha estat el cost total d'implantar aquest nou sistema.

Cal realitzar campanyes d'educació i sensibilització ambiental, ja sigui a mercats, escoles i instituts, associacions de veïns, instal·lacions municipals, comerços i restauració, etc. Cal fer més difusió i informar a la població dels diferents serveis que s'ofereixen: recollida de mobles, deixalleria, minideixalleria, etc. S'ha de facilitar l'accés a aquesta informació per tal de potenciar l'ús dels diversos serveis.

També cal informar a la població què se'n fan dels residus, com i qui ho gestiona o on van a parar (abocador, plantes de triatge, incineradora, etc.). Cal informar al màxim a la població per conscienciar-la de la importància d'implantar un sistema de gestió de residus que garanteixi la seva reducció real (com el porta a porta) i que ens faci caminar cap al residu zero.

Perquè Vilafranca sigui més sostenible mediambientalment s'ha de millorar la seva mobilitat. Cal potenciar els trajectes a peu o amb bicicleta, sobretot als carrers dels centre i els seus adjacents, limitant el pas de vehicles motoritzats. Vilafranca necessita un carril bici real que connecti els diferents punts d'interès de la vila, com la zona esportiva, l'estació de tren i bus, el centre, instituts, etc.

El govern actual ha realitzat actuacions de forma puntual als entorns naturals de la Vila, com per exemple a la riera de Llitrà. És necessari seguir treballant per mantenir aquests espais naturals i millorar-ne la seva qualitat ambiental mitjançant actuacions de neteja i restauració. S'ha de potenciar l'ús d'aquests espais per part de la població, així com la xarxa de camins que connecten amb els diferents pobles de la comarca. Serà necessari fer-ne campanyes de difusió i també d'educació ambiental per conscienciar als usuaris de la importància i la fragilitat d'aquests espais.

Apostem per la municipalització dels diferents serveis en aquest àmbit, com podria ser la recollida i gestió de residus, la neteja de la via pública o la gestió dels parcs i jardins, entre d'altres. Aquestes empreses locals s'han de regir per criteris ambientals i no purament econòmics.

4.4.1 Principis que han de regir les polítiques ambientals

- **Transparència:** fer pública tota aquella informació referent als diferents projectes que es porten a terme o que es preveu desenvolupar des de l'Ajuntament, així com els criteris i objectius del projecte, els costos detallats, el contrast de dades amb altres estudis o projectes similars, si s'han establert col·laboracions o s'han rebut subvencions, etc.

També s'hauria de difondre la informació i les dades reals en aquesta matèria, per exemple sobre la recollida selectiva de residus i el percentatge d'aquesta a la nostra vila, sobre l'aigua, què se'n fan dels residus que generem, etc.

- **Participació:** la ciutadania ha participar de les decisions importants. Cal fer campanyes de difusió i garantir que tothom pugui participar dels debats i prendre decisions en l'àmbit del medi ambient. També cal garantir que el Consell de Medi Ambient, format per partits polítics, col·lectius, entitats o associacions de veïns, tinguin veu i vot, i que s'informi i es convoqui al Consell amb més regularitat, i no tres cops l'any com passa a l'actualitat (de fet, com passa amb la majoria de Consells Municipals).
- **Divulgació:** cal fer pedagogia dels diferents àmbits mediambientals com la sostenibilitat, l'estalvi energètic i de l'aigua, la gestió dels residus, la reutilització dels recursos, etc.
- **Transversalitat:** el medi ambient és un àmbit que ha de ser transversal amb d'altres com l'urbanisme, l'habitatge, la mobilitat, la salut o l'esport, entre d'altres. És per això que s'han d'establir criteris i fer polítiques que permetin confluïr entre aquest àmbits per potenciar-se mútuament i evitar dinàmiques contradictòries o poc coordinades. Per exemple, que un equipament de nova construcció o rehabilitat compleixi els criteris d'ecoeficiència (lumínica, d'aïllament, de recollida d'aigua pluvial, etc) o que en les zones enjardinades o places es faci ús de plantes autòctones o bé adaptades al nostre clima.

Propostes

- Desenvolupar un servei recollida selectiva porta a porta i fomentar el residu zero.
- Millorar la gestió de residus.
- Promoure un model energètic de proximitat Km.0
- Fer auditories energètiques als equipaments públics que possibilitin abordar un estalvi energètic real.
- Promoure la instal·lació d'horts comunitaris a espais dins la vila no edificats i buits (solars).
- Promoure els productes ecològics i Km. 0
- Protegir el sòl agrari i forestal.
- Apostar per la sobirania alimentària.
- Treballar per aturar la incineració a la cimitera Uniland (Portland Valderrivas) i a Cales de Pachs.
- Revisar les autoritzacions ambientals donades a la cimitera i a Cales de Pachs.
- Realitzar un estudi epidemiològic al Penedès amb participació ciutadana.
- Apostar decididament per l'Estratègia Catalana Cap el Residu Zero.
- Assumir el compromís de no contractar cap servei a l'empresa FCC SA (Portland Valderrivas) si no deixa d'incinerar.

4.4.2 Gestió de residus

S'han realitzat moltes i variades campanyes des de les diverses institucions per conscienciar a la ciutadania sobre la importància de la recollida selectiva. Tanmateix, el problema de la generació no està caminant en el sentit desitjat, tot al contrari, i això fa que l'administració no vegi una altra sortida a la disminució dels residus generats que la seva incineració, de conseqüències dramàtiques pel medi ambient.

Una de les grans dificultats del sistema actual de gestió de residus (els contenidors) és la barreja de materials reciclables, que conformen la fracció de rebuig, ja que això dificulta la seva gestió, com s'ha pogut demostrar amb el model d'ecoparcs (on es destria i recicla part del rebuig). Els ecoparcs continuen necessitant dipòsits controlats i incineradores per poder-se desfer de la fracció resta (allò que ja no es pot destriar i reciclar). Com que no s'estan assolint els nivell de recollida selectiva, els dipòsits controlats s'estan col·lapsant i, amb aquest pretext, es presenta la incineració com a alternativa. Però es tracta d'una solució que genera múltiples contaminants atmosfèrics perjudicials per a la salut humana, i que s'està realitzant en diverses cimiteres del nostre país.

Cal aconseguir una reducció real dels residus que generem. Pensem que cal trencar amb la tendència creixent de la generació de residus i per això hem d'apostar pel concepte de residu zero.

Tendir cap al residu zero significa implantar la recollida porta a porta a tota la vila, tant a grans generadors, com al conjunt d'habitatges. Aquesta és l'única manera viable per fer front a la falta de reciclatge i al consegüent augment de la taxa d'escombraries.

El residu zero com a estratègia, a més d'evitar els problemes relacionats amb els impactes ambientals i socials de la gestió de residus finalista, genera molts més llocs de treball que la gestió de residus convencional, i és tant o més viable econòmicament que les alternatives de gestió final (dipòsits controlats i incineració).

És per això que des de la CUP sempre hem defensat el sistema de recollida porta a porta (la PaP) per ser el mètode més eficaç i el que assoleix els millors nivells de recollida selectiva.

La implantació del sistema porta a porta ha d'anar lligat a una campanya de difusió i a xerrades on s'expliqui els objectius i funcionament del nou sistema. Cal informar i argumentar els beneficis ambientals i socials del sistema, les bonificacions que suposaria, les normes de lliurament de cada fracció, etc.

En el procés d'implantació del sistema porta a porta és essencial la definició del calendari i dels serveis a través d'un grup de discussió (el Consell Municipal de Medi Ambient, per exemple) que tingui com a funció acompanyar el procés d'implantació i seguiment. És important obrir el grup de treball perquè hi participi la resta de població (associacions de veïns, entitats i associacions, persones a títol individual, etc.). Més enllà del seu caràcter formalment consultiu, pot esdevenir el marc on es decideixin aspectes rellevants de la implantació, particularment aspectes que no estan estrictament definits per qüestions tècniques (calendari d'implantació, tractes diferents entre barris del municipi, tipus de contenidor, etc.).

Per assegurar l'essència d'aquesta estratègia i per fomentar el benefici públic, caldria articular-ne el desenvolupament en el marc d'un procés participatiu, decisor i de transparència, i executar els serveis públics a través d'entitats públiques i no pas del sector privat.

El procés d'implantació del PaP hauria de ser progressiu, i la transició del model actual (contenidors) al porta a porta comptaria amb la participació de les Associacions de Veïns dels diferents barris de la Vila. Es començaria amb una prova pilot a un barri de la vila i s'aniria estenen als diferents barris de manera progressiva. Caldria valorar incentius com el fet que en els barris on es realitzi una recollida porta a porta satisfactòria, els veïns puguin gaudir de bonificacions en els taxes d'escombraries.

Les taxes de la brossa del nostre municipi no diferencien els usuaris que minimitzen la seva producció de residus o que fan una bona separació en origen. Cal aplicar taxes de pagament per generació (en el marc d'una recollida porta a porta) per bonificar aquelles persones que facin una correcta separació dels residus amb l'objectiu d'incentivar el reciclatge entre la població. Una fiscalitat justa, és que pagui més qui més residus genera. Aquest nou sistema de recollida ha d'incloure la possibilitat de rehabilitar els diferents objectes (mobles, llums, sofà, etc.) que es recullen a la deixalleria i que aquests puguin ser reutilitzats pels Serveis Socials o altres entitats socials.

4.4.3 Energia

Ens trobem en un context de crisi que va més enllà de l'àmbit econòmic. El sistema capitalista es basa en un creixement exponencial que s'ha pogut mantenir gràcies a un consum cada cop més elevat d'energia primària. Tot plegat, ens ha abocat a una crisi energètica que ens planteja grans reptes que no podem defugir.

La forta dependència dels combustibles fòssils i el creixent consum d'energia fa que ens haguem de plantejar el model energètic globalment, ja que és una qüestió que travessa tots els sectors de la societat.

És per això que apostem fermament per una transició cap a un nou model energètic que es basi en les següents premisses:

- La reducció real del consum energètic en tot els àmbits.
- El potenciament de la investigació i la implantació d'energies renovables.
- El progressiu tancament de les centrals nuclears.
- La producció energètica a petita escala, amb la finalitat d'acabar abastint les necessitats locals.
- La realització de campanyes d'educació ambiental i sensibilització per tal de conscienciar a la població de la necessitat d'un nou model energètic.

A finals del 2011 es va aprovar al Ple de l'Ajuntament un Pla d'Estalvi Energètic que contemplava la realització de diferents mesures d'estalvi energètic que permetria reduir en un 20% les emissions de gasos. Creiem que cal reimpulsar el Pla i prioritzar l'optimització i estalvi energètic i, per tant, també econòmic, mitjançant la implantació de les següents mesures:

-Auditories energètiques dels diferents equipaments municipals per tal d'avaluar la seva eficiència, i proposar-ne millores. Caldrà fer un seguiment de les instal·lacions millorades per garantir l'eficiència energètica en el transcurs del temps.

-La renovació de les instal·lacions més antigues dels equipaments municipals (sistemes de calefacció, finestres i portes, llum, etc.), prioritzant aquells que siguin més vells i/o tinguin l'eficiència més baixa.

-El canvi gradual de les contractacions de llum dels equipaments municipals amb "Som Energia" o a altres proveïdors alternatius amb energia renovable que no formin part de l'oligopoli existent.

-La pedagogia que l'estalvi energètic contribueix positivament en el medi, però també a l'economia (les factures d'electre o gas). Aquest estalvi econòmic ha de ser reinvertit amb altres projectes destinats al mateix equipament.

-El paper central de l'Ajuntament en el canvi de model energètic, impulsant i dinamitzant iniciatives en aquest sentit, i potenciant la funció pedagògica en l'àmbit energètic.

4.4.3.1 Gestió de l'aigua

La gestió de l'aigua ha esdevingut en els últims temps un debat clau. La Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2000, coneguda com a Directiva Marc de l'Aigua, estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política de l'aigua, i configura la planificació hidrològica com el principal instrument per assolir els objectius de protecció i millora de l'estat dels recursos hídrics pel que fa a la quantitat i a la qualitat, sense oblidar-se dels ecosistemes hídrics i de la promoció de l'ús sostenible de l'aigua. Es pretén, doncs, assolir el bon estat de les aigües superficials i subterrànies.

La CUP valora que el funcionament de l'Empresa Municipal d'Aigües de Vilafranca (EMAVSA) és prou favorable, i que la municipalització d'aquest servei ha estat un punt clau per a la seva millora. Cal seguir treballant perquè l'empresa municipal sigui sostenible econòmicament. Un cop sigui així, el criteri d'un servei públic mai no ha de ser el de l'obtenció de beneficis, sinó el de donar un servei a la població. D'aquesta manera, els beneficis econòmics han de revertir-se en millorar el servei en realitzar estudis per tal de millorar les instal·lacions de la xarxa d'abastament.

Algunes de les actuacions que creiem que s'haurien de prioritzar en el servei d'aigües municipals, per tal de millorar-ne el servei i l'eficiència, són:

-Modificar el model de tarifes actuals establint per blocs de preu creixent en funció dels consums d'aigua. Es considera que cada persona consumeix uns 200 l/dia. Tenint present que els essencials per viure són uns 60 l/dia, aquest tram hauria de ser gratuït. A partir d'aquí, seria necessari fer un tram de 60 a 200 l/dia, per incentivar l'estalvi d'aigua. Finalment, per a consums superiors als 200 l/dia, hi haurien tres trams més, en què cada cop la tarifa del litre/dia seria considerablement més elevada, sempre tenint en compte les unitats familiars de l'habitatge. La decisió sobre aquestes tarifes ha d'estar subjecte a la participació ciutadana.

-Assegurar el bon estat de les instal·lacions de les infraestructures d'abastament. Per aquest motiu, s'han de conèixer els punts negres de la xarxa i renovar-ne els trams. També s'han d'instal·lar comptadors a tots els punts claus de distribució per conèixer la quantitat d'aigua que s'introdueix a la xarxa.

-Vetllar perquè tots els edificis públics, habitatges o locals disposin de comptadors individuals.

-Realitzar auditories en els edificis públics per tal d'aplicar totes les mesures possibles de millora de l'eficiència d'aigua (recol·lectors d'aigua pluvials per regar zones enjardinades, reutilització de les aigües grises per usar-los a les cisternes d'inodors, etc.).

-Crear una normativa per a les edificacions (de nova construcció o que s'hagin de reformar) per promoure l'aprofitament de les aigües pluvials (per al reg de parcs i

jardins o per la neteja i cisternes d'inodors) i la reutilització de les aigües grises (aigües de dutxes i banyeres o per omplir les cisternes dels inodors).

-Fomentar mesures d'estalvi del consum d'aigua mitjançant campanyes periòdiques de difusió, i no tan sols en períodes de sequera.

-Mantenir en un bon estat ecològic la riera de Llitrà, i realitzar-hi un manteniment permanent, i no tan sols actuacions puntuals com s'ha fet fins ara. Aquest manteniment ha de constar de la neteja de la llera i dels voltants; això ha de permetre retirar-ne les restes urbanes i les restes vegetals mortes.

-Assegurar la transparència de dades, incentivar la participació ciutadana i garantir els objectius del servei per damunt dels interessos privats.

-Participar en els processos públics duts a terme en compliment de la normativa de la Directiva Marc Europea.

4.4.4 Territori / espais urbans i periurbans

4.4.4.1 Pla de mobilitat

Per aconseguir una vila sostenible i respectuosa amb el medi ambient és primordial apostar fermament per un tipus de mobilitat que prioritzi els desplaçaments respectuosos amb l'entorn, que no contaminin el medi ambient, ni perjudiquin la salut de la població. Així doncs, cal evitar la utilització del vehicle privat.

Un Pla de Mobilitat és una eina indispensable per a definir estratègies per la gestió i millora de la mobilitat a tota la vila i per a totes les persones del municipi de manera integral.

Considerem que l'actual Pla de Mobilitat presenta força dèficits, i que la diagnosi de la vila en el seu moment era insuficient, tant en l'anàlisi dels desplaçaments (interns, des d'altres municipis de la comarca, etc.), com en la mobilitat, com en la part mediambiental (mesures de partícules i emissions de

gasos, contaminació sonora, etc.). Calen apostes més decidides i que garanteixin una vila sostenible per les persones.

Propostes

- Prioritzar la supressió de barreres arquitectòniques per tal de garantir l'accessibilitat.
- Apostar per la mobilitat en bicicleta, dissenyant carrils bici o carrers bici que uneixi de forma segura i directa els punts neuràlgics de la vila: l'estació de tren i bus, els instituts, la zona esportiva, el centre, etc.
- Promoure l'ús de la bicicleta fent pedagogia, cooperant amb les escoles o creant una associació de ciclistes que permeti compartir recursos comuns (espais de reparació, assessorament, participació, lloguer de bicicletes, etc. De l'estil que ja s'estan implantant en altres ciutats).
- Destinar més espais adequats als vianants.
- Crear pàrquings a la perifèria de la vila.
- Millorar el servei de bus urbà, fent més atractiu el transport públic urbà en termes de comoditat, accessibilitat, freqüència i fiabilitat horària.
- Instal·lar sensors de contaminació sonora i d'emissions de gasos i partícules a diferents punts de la vila.
- Recuperar totalment la xarxa de camins que uneix Vilafranca amb els municipis propers, així com fomentar el seu ús, sobretot en el transport no contaminant (a peu, a bicicleta, a cavall, etc.).
- Promoure la sensibilització de la població per afavorir l'ús del transport públic i racionalitzar la utilització del vehicle.

4.4.4.2 Horts urbans

Arran d'una moció de la CUP presentada al Ple Municipal fa tres anys, es va posar en marxa la primera zona d'horts urbans a Vilafranca. És un projecte molt positiu que ha despertat l'interès de diferents col·lectius i persones.

Per això apostem per la viabilitat de noves zones en desús a la vila i els seus entorns per tal de continuar ampliant l'oferta de parcel·les i espais per cultivar i crear una xarxa real d'horts municipals a la vila.

S'ha de garantir que el desenvolupament de la xarxa d'horts municipals es basi en la participació activa de les persones, les entitats i els col·lectius interessats des de l'inici del projecte. També cal fer un seguiment continu del desenvolupament del projecte, fer-ne difusió i informar de primera mà a totes les persones que hi participen.

Sempre hem reivindicat la vessant social del projecte i la seva importància, especialment en el context actual de crisi econòmica i de valors, ja que dona veu a unes formes de consum alternatives i a una producció agrícola basada en criteris de proximitat i sostenibilitat ambiental.

És per això que en l'adjudicació de parcel·les s'ha de prioritzar a persones i col·lectius amb necessitats socials (en situació d'atur de llarga durada, associacions que treballin amb gent amb diversitat funcional, amb problemes de salut mental o de drogodependències, etc.). Així s'aprofundeix en l'esperit de responsabilitat social del projecte d'horta urbana.

4.4.4.3 Sobirania alimentària

La nostra societat ha de tendir cap a un estat de sobirania alimentària que defensi el dret a una alimentació sana, nutritiva, acceptable des d'un punt de vista cultural, que prioritzi la producció i el consum locals, la protecció enfront de pràctiques comercials deslleials que poden procedir d'altres països, el model camperol d'agricultura familiar i l'accés just als recursos. Per tots aquests motius pensem que s'ha d'incentivar la producció i sobretot el consum de proximitat, que és més respectuós i sostenible amb el nostre entorn i en l'àmbit laboral.

Cal seguir promovent que els mercats municipals i altres botigues augmentin progressivament l'oferta de producte de proximitat i/o ecològics.

La CUP donarà suport a totes les iniciatives dutes a terme per entitats i associacions que treballin i plantegin alternatives al tipus de consum actual (comprar-llençar), que promoguin el consum de proximitat, la producció i el consum de productes ecològics, les cooperatives de consumidors i productors, etc.

4.4.4.4 Xarxa de camins

El territori de la vegueria Penedès disposa d'una gran xarxa de camins rurals, alguns dels quals tenen la finalitat de comunicar els diferents nuclis urbans o aïllats, així com donar accés a les diverses extensions agrícoles existents.

És important recuperar i reforçar la xarxa de camins per pedalejar, així com assenyalar-ne les rutes que tenen el seu punt de partida a Vilafranca i que uneixen els diferents pobles d'arreu de la vegueria. Aquests camins són vies alternatives de mobilitat sostenible per moure's per la vegueria, donada la gran mancança de transport públic interurbà. Aquests camins rurals també han de ser un espai lúdic per poder gaudir, amb tranquil·litat i seguretat, de la pràctica d'esports o de passejades a peu o a cavall, entre d'altres.

La xarxa de camins també garantirà i potenciarà la preservació de l'entorn natural i rural, i reforçarà les característiques paisatgístiques pròpies del nostre territori. La limitació de pas de vehicles rodats, conjuntament amb la recuperació d'aquesta xarxa de camins, milloraran els corredors biològics, molts dels quals estan fragmentats per les noves infraestructures que s'han realitzat durant els darrers anys al voltant de la vila.

Els ciclistes, vianants i esportistes han de tenir prioritat en aquestes vies i cal garantir-hi la circulació amb la màxima seguretat possible.

5. Compromís amb el nou país

5.1 Vegueria Penedès

5.2 Països Catalans

5.3 Cooperació i solidaritat

5.1 Vegueria Penedès

Davant de la proposta de nova ordenació territorial de Catalunya que pretén articular l'organització administrativa del Principat en vegueries, la CUP aposta perquè Vilafranca del Penedès formi part d'una vegueria constituïda per les comarques de l'Alt i el Baix Penedès, el Garraf i aquells municipis de l'Anoia que lliurement s'hi adhereixin. Les vegueries tindran un paper important com a ens supracomaricals de govern amb funcions de planificació territorial, d'assignació de recursos i de coordinació i suport polític i tècnic als Ajuntaments. Per això, entenem que cal articular-les sota criteris de realitat demogràfica, històrica, social i cultural. Dividir la històrica "Marca Penedès" entre tres vegueries - Barcelona, Tarragona i Comarques centrals - com s'apunta en els informes de la Generalitat de Catalunya seria un greu error i un atac a les nostres realitats comarcals.

Propostes

- El reconeixement jurídic i polític per a la Vegueria Penedès.
- La catalanització plena de l'administració.
- La creació d'una Regidoria de Relacions Intercomarcals. Des de la CUP creiem fermament que Vilafranca ha de liderar aquest projecte i per aquest motiu volem que l'Ajuntament compti amb una regidoria de Relacions Intercomarcals. Aquesta figura, de caràcter provisional fins que no es concreti la base organitzativa de la futura vegueria, ha de servir per a promoure, impulsar i executar les accions necessàries per afavorir la Vegueria Penedès.

Serien feines d'aquesta regidoria:

- Coordinar la seves tasques amb la Plataforma Vegueria Pròpia i amb Som Penedès a través d'un Consell.
- Promoure les relacions polítiques, econòmiques, socials i culturals amb la resta de municipis de les nostres comarques.

- Promoure la participació i el debat en els municipis sobre quin model de vegueria volem.

El compromís de la CUP en aquest àmbit pivota entorn dels següents eixos:

- Lluitar perquè els vilafranquins tinguem el dret sobirà a decidir el nostre futur dins la nova divisió territorial de Catalunya. Els ciutadans dels territoris de la “Marca Penedès”, coneixedors de la nostra realitat, hem de tenir veu i vot en tot aquest procés i no permetre que se'ns imposin solucions des dels despatxos de Barcelona per qüestions electorals o, fins i tot, des de Madrid per imposicions provincials.
- Reafirmar el nostre compromís de treballar en tots els àmbits que estiguin al nostre abast per tal que la vegueria Penedès esdevingui una realitat el més aviat possible. Entenem que la creació d'una Vegueria Penedès respon a la voluntat popular dels vilafranquins i és coherent amb la realitat demogràfica, històrica, social i de relacions entre les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i l'Anoia.
- Treballarem perquè la Generalitat de Catalunya creï un nou àmbit funcional de planificació territorial dins la revisió del Pla General Territorial de Catalunya que contingui les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i aquells municipis de l'Anoia que lliurement s'hi adhereixin. Entenem que aquest pas és imprescindible per tal d'articular i fer realitat una futura vegueria del Penedès.

Aquesta construcció ha de representar una política d'alliberament per al conjunt dels Països Catalans i s'ha de dur a terme de manera transversal, des de camps com l'organització administrativa, la coordinació supramunicipal o el paper polític dels regidors, per tal d'assolir una societat catalana plenament lliure i solidària.

5.2 Països Catalans

La construcció nacional dels Països Catalans és l'instrument bàsic per a la transformació social.

La CUP, d'acord amb la trajectòria política de l'Esquerra Independentista (EI), es marca com a objectiu estratègic la construcció, com a estat, dels Països Catalans, formats pel Principat de Catalunya (amb la Catalunya del Nord i la Franja de Ponent), Andorra, el País Valencià, Mallorca, Menorca i les illes Pitiüses. Per a nosaltres, el nostre país són els Països Catalans, de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar, i totes les persones que hi viuen, independentment del seu origen i condició, i de la seva opinió política (aquells i aquelles que, ara per ara, no es consideren independentistes o fins i tot catalans, també en formen part). El nostre futur com a poble també compta amb ells.

No ens cansarem de recordar que els Països Catalans pateixen dos tipus d'opressió principals: la nacional i la social.

L'opressió nacional, imposada pels estats espanyol i francès, perpetua el seu domini sobre la nostra nació sense oferir les condicions democràtiques per poder decidir lliurement el nostre futur i negant la possibilitat d'exercir el dret a l'autodeterminació i de federació dels diversos territoris dels Països Catalans (dividits actualment en diferents comunitats autònomes i departaments). Els catalans som un poble ocupat, oprimat i expoliat, i ho seguim sent, malgrat l'autonomia. Els parlaments autonòmics i les competències transferides responen a un disseny de legitimació de l'ordre establert davant del poble, buscant acomplir un propòsit sense que es noti, que és mantenir-nos dins Espanya .

L'opressió social que pateixen els treballadors i les treballadores d'aquest país. L'actual model socioeconòmic, on el poder polític està sotmès al poder econòmic, condemna la major part de la població a sobreviure en condicions

cada cop més precàries. L'accés a l'habitatge, la inestabilitat laboral i els sous baixos, la pèrdua de drets civils i socials, la poca qualitat dels serveis públics (sanitat, ensenyament, etc.), les baixes pensions i la pèrdua de poder adquisitiu, són alguns dels exemples als quals diàriament ens enfrontem.

Per altra banda, hi ha dos elements que conformen una nació. El primer és l'existència d'una col·lectivitat humana que tingui referències comunes a una llengua, una cultura i a una pròpia tradició històrica, desenvolupades en un territori geogràficament detectable o en altres àmbits. El segon és l'existència d'un poble que, tot i la seva pluralitat interna, s'autoidentifiqui com a tal.

L'aprofundiment en el procés de construcció nacional dels Països Catalans és una línia estratègica de les Candidatures d'Unitat Popular. Aquest treball de construcció nacional passa tant per la defensa dels nostres drets lingüístics i culturals, com per a l'articulació d'un projecte polític transformador que proposi alternatives en els tres principals àmbits on s'expressa el poder i la ideologia dels estats espanyol i francès i del sistema capitalista, i on es contraposa amb el projecte d'un país nou i totalment sobirà:

1- El polític: l'espai de determinació de responsabilitats, de repartiment dels poders legislatiu, executiu i judicial, i en les formes d'escollir qui els exerceix, com ho fa i fins a quin punt en disposa.

2- L'econòmic: l'espai de repartiment de la riquesa que extraïem de la natura, del treball dels ciutadans o del coneixement i la investigació.

3- El social i/o cultural: l'espai de relació entre les persones i col·lectius, de generació i transmissió de valors comunitaris, ètics, culturals, morals o de qualsevol tipus.

En cadascun d'aquests espais ens cal una proposta pròpia, de país, que contingui en el seu si un projecte de benestar, de democràcia i de justícia. I

aquestes propostes han de ser elaborades, definides i decidides des del conjunt de la població catalana amb independència del seu origen, condició social o gènere, per al benefici del conjunt d'aquesta població.

Per tot això treballem per tal que els municipis siguin un dels principals motors de la construcció dels Països Catalans i per a això cal un ferm compromís dels Ajuntaments i dels representants municipals en la defensa de l'exercici democràtic del dret a l'autodeterminació, així com la implicació i la sensibilització de tota la població, denunciant i donant a conèixer situacions d'injustícia social que es produeixen a la nostra vila, i col·laborant amb les diverses entitats i col·lectius que apostin per la superació del model socioeconòmic vigent i per la construcció nacional dels Països Catalans.

El compromís de diversos col·lectius i persones amb aquestes lluites comporta, moltes vegades, la repressió i la seva criminalització. Per tant, treballarem també per denunciar i per solidaritzar-nos amb aquelles causes que necessitin el nostre suport.

Propostes generals

Tant per fer real l'avanç en l'autonomia municipal com per posar els nostres municipis al servei d'un projecte polític emancipador per al conjunt del poble català, cal avançar en la definició d'organismes de representació política, als quals participaríem des del nostre municipi.

- Treballar per la creació d'una Xarxa de Municipis dels Països Catalans com a òrgan municipalista que superi les actuals agrupacions sectàries i partidistes i com a embrió també d'un òrgan de construcció nacional dels Països Catalans.
- Impulsar i donar suport a una assemblea permanent de regidors dels Països Catalans com a òrgan representatiu i consultiu del poder local a nivell nacional i com a embrió d'un futur òrgan de poder popular. En sí, una

veritable assemblea nacional de representants de la que formaran part tots els càrrecs electes dels Països Catalans que en vulguin formar part, independentment de la tendència política o el partit al que representin, ha de conformar la primera institució política nacional no espanyola ni francesa, i es constituirà com a expressió política legítima del poble català que gestioni el procés cap a la independència, convocant el referèndum d'autodeterminació si s'escau.

L'Assemblea de regidors i regidores dels Països Catalans o la Xarxa municipalista dels Països Catalans és el punt des d'on posar en marxa polítiques municipals cooperatives i de solidaritat entre els diferents municipis en els àmbits social, econòmic i cultural, des d'on engegar iniciatives socials que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme en molts àmbits diferents.

Propostes per Vilafranca

- Reconèixer i exercir el dret a l'autodeterminació dels Països Catalans.
- Reconèixer el dret a la lliure federació dels nostres municipis i administracions regionals en l'àmbit geogràfic del conjunt de la nació catalana.
- Reconèixer jurídicament i política la Vegueria Penedès.
- Suprimir les Diputacions Provincials.
- Crear un organisme públic mancomunat que pugui assumir les accions econòmiques de bancs privats o de institucions de gestió recaptatòria.
- Augmentar els recursos i les competències dels municipis (com a administracions més properes als ciutadans i, per tant, més coneixedores de les dinàmiques socials i més sotmeses al control democràtic del poble).
- Assolir la Plena catalanització de l'administració, habilitant els

mecanismes necessaris per aconseguir que el conjunt de la ciutadania tingui accés a l'ús de la nostra llengua, tot reconeixent de la validesa dels documents municipals redactats en català.

Des d'un punt de vista de conscienciació, lluita i promoció de la participació política de la ciutadania de Vilafranca, treballarem per:

- Promoure la integració a la cultura catalana de les persones nouvingudes sense que aquestes perdin els enriquidors trets culturals d'origen. Alhora que treballarem perquè aquestes siguin també part activa en la construcció nacional del Països Catalans amb els mateixos drets i deures.
- Promoure i donar suport a la creació de sindicalisme en clau catalana i de classe, necessitat de vehicular la veu de la majoria treballadora també des de l'òptica independentista. Som conscients que als Països Catalans hi ha una majoria treballadora, cal tenir en compte doncs que cal articular un missatge que arribi a aquest sector.
- Apostar pel model d'autoorganització popular i per la desobediència civil si fa falta, amb l'objectiu de promoure la participació popular i defensar el dret a decidir sobre qualsevol qüestió. El moviment de les consultes sobre la independència i el rebuig a les sentències dels tribunals constitucionals i superiors (retallada de l'estatut i atac a la immersió lingüística a l'escola) han obert un nou camí en aquest sentit.
- Participar activament d'iniciatives orientades a la construcció nacional dels Països Catalans, de forma no partidista, amb altres organitzacions i partits que comparteixin aquest objectiu. De la mateixa manera que ho vam fer durant el procés de consultes sobre la independència.
- Promoure l'ús i l'aprenentatge de la llengua catalana, no només en clau institucional sinó també donant suport a totes aquelles entitats i associacions que cerquin aquesta finalitat. La normalització de la llengua catalana en totes les parts del país com a factor que contribueix

a l'elaboració per part dels ciutadans d'un imaginari territorial comú.

- Recuperar, difondre i apropiació popular de la memòria i la cultura. Però no de la memòria i cultura folklòrica i folkloritzada sinó de la memòria i cultura rebel i que impugna el poder. La cultura popular, la memòria de les resistències i els moviments socials, de la literatura, la poesia i la cançó crítica, etc.
- Fomentar i aprofundir l'intercanvi i les relacions polítiques, culturals, econòmiques i educatives entre els diferents municipis, comarques, entitats i organitzacions dels Països Catalans trencant les fronteres politico-administratives que ens imposen els Estats i impulsant la construcció d'un marc territorial comú.
- Fomentar i fer avançar el moviment popular que organitzi l'espai de ruptura democràtica amb les elits polítiques i econòmiques dels diferents territoris dels Països Catalans i les seves institucions.

5.2.1 Davant les eleccions del 27 de setembre

El President de la Generalitat ha anunciat que el proper 27 de setembre hi haurà eleccions autonòmiques a Catalunya amb "caràcter plebiscitari". La CUP de Vilafranca treballarà des del consistori per que es puguin celebrar aquestes eleccions, i per que tinguin aquest dit caràcter "plebiscitari".

Aquestes eleccions poden ser un moment clau en el procés d'alliberament nacional del nostre poble, i el projecte de la unitat Popular i les Candidatures hi serà present, amb una proposta d'independència i justícia social per al principat de Catalunya.

Pel que fa a la casa de la vila, i a partir dels resultats que s'obtinguin, si guanyen les candidatures independentistes, l'Ajuntament de Vilafranca, el Ple i el seu govern han de participar activament en el procés polític que s'esdevingui, i la CUP de Vilafranca es compromet a que els seus regidors i regidores ho facin possible.

Des de l'Ajuntament de Vilafranca ens comprometrem amb el procés i amb el poble català:

1- Donant suport a una eventual convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació, amb el compromís de posar tots els mitjans, recursos i espais municipals al servei de la celebració d'aquest.

2- Sumant-se a una eventual declaració unilateral d'independència promoguda pel Parlament de Catalunya, i previ pas pel Ple del consistori, situant els recursos materials, econòmics i humans necessaris al servei del Parlament si aquest els demana.

3- Desobeint si és necessari, des dels càrrecs electes institucionals, les mesures que l'estat espanyol, des de qualsevol de les seves instàncies judicials o polítiques (incloses les radicades al territori català), vulgui adoptar per tal de impedir els diferents passos polític en el procés d'alliberament.

4- Mantenint-se al costat del poble català, de les mobilitzacions i de la societat civil en aquest procés, i fer cada pas que sigui necessari per arribar al final d'aquest procés, que no és altra que l'exercici de la plena llibertat de decisió en un referèndum d'autodeterminació a tots els països catalans.

5.3 Solidaritat i cooperació al desenvolupament

L'Ajuntament de Vilafranca ha de treballar la solidaritat des de la sensibilització i la cooperació descentralitzada, que relaciona, connecta, gestiona i agermana persones i no solament governs o institucions, aprenent mútuament a través de realitats molt diferenciades. El municipi és la via de participació més directa i immediata dels ciutadans en les seves responsabilitats democràtiques, una de les quals és exigir i comprometre's amb polítiques solidàries. La cooperació ha

de ser vista com un procés compartit en què el diàleg i l'intercanvi serveixin d'instruments per avançar cap a un objectiu comú: construir societats justes on es respectin els drets humans, creant les condicions perquè els pobles puguin escollir lliurement el seu futur i satisfer les seves necessitats per si mateixos, sense dependència de l'exterior.

La solidaritat implica compromís, constància i reconeixement de l'altre com a igual.

L'enfortiment del poder local és en aquests països una bona opció a favor de la democratització i de polítiques més dirigides per satisfer les necessitats humanes bàsiques.

Els agents de la cooperació descentralitzada són, tant les instàncies administratives diferents a les del govern estatal, en aquest cas el municipi, com les organitzacions que sorgeixen de la societat civil organitzada.

Des dels Ajuntaments també és possible fer una tasca de denúncia i de pressió política en la defensa dels drets humans, econòmics, socials i culturals del pobles més empobrits; denunciar l'armamentisme o l'injust ordre econòmic internacional, de manera que l'administració es pronunciï sobre aquestes situacions per sensibilitzar i educar a la població en la cultura de la justícia i de la pau, informant de les causes de les desigualtats i les realitats existents en el Sud, i sobre la necessitat d'avançar cap un nou ordre econòmic mundial que sigui més just per a tota la humanitat.

S'han de concretar accions de suport econòmic i de sensibilització a la població de les situacions d'emergència i d'acció humanitària. Aquesta és una resposta a situacions d'extrema pobresa, precarietat, guerra, fam, etc. que es produeix de manera més o menys permanent com pot ser el cas de camps de refugiats o desplaçats, com ara el poble sahrauí, que li cal per sobreviure i a la vegada poder continuar lluitant per la seva dignitat.

Cal també diferenciar la solidaritat de la caritat. La solidaritat busca la causa del problema per trobar una solució col·lectiva; la caritat ofereix ajuda immediata

però corre el risc d'emascarar l'origen del problema. La caritat individualitza els problemes; la solidaritat permet socialitzar-los.

L'agermanament, com l'existent amb el municipi de Puerto Cabezas (Nicaragua), representa un vincle entre entitats locals o altres que tenen la voluntat de compartir valors i recursos, i suposa un marc estable de cooperació amb una vocació de continuïtat en el temps. L'agermanament ha d'anar molt més enllà del mer finançament de projectes i ha de suposar un intercanvi global i sectorial. Per una part s'estableix una relació entre les institucions i per l'altra entre diferents sectors de la societat civil. Ha de ser un vincle entre institucions i correspon a la institució local coordinar el teixit social i promoure la participació ciutadana per fer un apropament entre la gent del municipi del Nord amb la del Sud. Per tot això, és important promoure la participació del teixit associatiu de les dues localitats que és el que fa possible la solidaritat entre els municipis agermanats.

Cal treballar la solidaritat i cooperació al desenvolupament en dos aspectes d'exigència: la transparència (tant en la gestió com en la informació) i en la qualitat (tant tècnica, política com social); tècnica per dotar la cooperació internacional d'uns mecanismes que reforcin organitzativament la bona voluntat de les persones i organitzacions per ser capaces d'acompanyar processos d'organització/enfortiment social i poder donar garanties dels bons destins dels recursos solidaris; política i social amb un sentit transformador de les causes que originen la pobresa, les desigualtats i les injustícies, i amb un sentit educatiu i pedagògic que porti implícit la incidència social i política per canviar les coses, tan "allà" com "aquí".

Cal entendre també, la solidaritat com acció de restitució i de justícia en la corresponsabilitat global envers la sostenibilitat social i ecològica de tota la humanitat. En aquesta corresponsabilitat global, s'evitarà obstaculitzar, ans el contrari, es fomentarà l'autogestió dels seus processos de desenvolupament, tant si es tracta d'altres pobles, com de generacions futures.

La cooperació solidària s'entendrà com acció transformadora per promoure la justícia social, l'eradicació de les causes estructurals de la pobresa, el respecte dels drets humans i el foment per la pau a partir de l'enfortiment de les capacitats socials, econòmiques i institucionals de les persones, comunitats, ciutats i nacions.

En tant que interdependents les relacions entre persones i societats d'arreu, la cooperació solidària esdevindrà una pràctica bidireccional, recíproca i d'aprenentatge mutu, evitant el màxim possible l'assistencialisme en la seva pràctica.

Propostes

- L'Ajuntament ha de treballar amb financeres de banca ètica i no exclusivament en les partides vinculades amb el 0,7%.
- La Comissió de Solidaritat ha de ser l'espai per debatre, concretar i avaluar i decidir les polítiques municipals i les actuacions de sensibilització sobre solidaritat i cooperació al desenvolupament que es fan en el municipi. La població ha de poder participar activament en temes de solidaritat i cooperació.
- Cal donar suport als processos d'alliberament de tots els pobles, perquè decideixin lliurement el seu futur.
- Cal treballar la transversalitat dels diferents serveis i departaments de l'Ajuntament respecte la cooperació i solidaritat, més enllà de la regidoria de Cooperació i Solidaritat.
- Es promourà la corresponsabilització dels nostres comportaments individuals i col·lectius respecte als pobles empobrits. Així, hi ha d'haver una coherència, un compromís polític i fer una pedagogia ciutadana amb uns principis solidaris, des d'una perspectiva de gènere i de drets socials, i que sigui conseqüent amb les mocions aprovades en el Plenari. Així doncs, cooperació internacional entesa com una part de la nostra corresponsabilitat global.

- L'Ajuntament ha de tenir una ferma voluntat de sensibilització vers la ciutadania sobre la vivència dels conceptes adquirits de “consum” i “benestar”, que són insostenibles, excessius i malbaratadors, en referència als costos socials i ecològics o la insolidaritat que suposen vers als altres pobles (empobriment, sobreextracció de recursos, danys ecològics...) o vers altres generacions (trasllat d'endeutament a futures generacions, danys ecològics...). Per tant, s'ha de fer pedagogia sobre els costos reals dels nostres models de producció, consum, i fomentar el decreixement. També cal acompanyar aquestes pràctiques de pedagogia envers la població, d'un procés educatiu i coparticipatiu de la ciutadania encaminat a promoure, des del compromís i la reflexió crítica, canvis de percepcions, d'hàbits i d'actituds vers la construcció d'una societat més justa i equitativa.
- S'ha de fer el seguiment adequat de les mocions sobre solidaritat i cooperació aprovades pel Ple per no quedar-se en simples declaracions.
- Cal donar suport als processos d'alliberament de tots els pobles com el poble sahrauí, el poble kurd, el poble palestí, el poble amazic i tants altres pobles del món que lluiten contra l'ocupació i opressió. S'ha de donar suport als moviments d'alliberament nacional i a activistes pels drets humans.
- S'ha de mantenir el compromís aprovat pel nostre Ajuntament d'aportar el 0,7% del pressupost per la cooperació al desenvolupament, així com el de les administracions superiors, i adquirir el compromís d'anar-lo incrementant gradualment en els pròxims anys fins arribar al 1% dels recursos propis.
- El destí dels recursos provinents del 0,7% han de destinar-se exclusivament al desenvolupament, per la restitució econòmica dels pobles empobrits, etc. i no han de servir per aspectes tècnics, campanyes o accions institucionals.
- La Taula de l'Agermanament amb Puerto Cabezas, ha de permetre coordinar les accions i el diàleg respecte als projectes tant de la cooperació institucional com des de la societat civil.
- Cal promoure, afegir-se o facilitar la coordinació supramunicipal per la incidència respecte polítiques nacionals, estatals, globals que afavoreixin la justícia social (denúncia de permisivitats polítiques, legislacions vers espolis

recursos per part de transnacionals), promoguin el canvi d'estructures empobridores (denúncia dels efectes del TTIP), defensin el drets humans (denúncia de la situació de constant violació de drets humans a Ceuta, Melilla, Cies, etc.).

- La Comissió de Solidaritat de l'Ajuntament, vetllarà per la qualitat de les actuacions de solidaritat i cooperació internacional que promogui o doni suport l'Ajuntament de Vilafranca. Com a qualitat s'entendran les pràctiques que assegurin la participació, la informació i la transparència al llarg de tot el procés de planificació i execució de les polítiques de cooperació, com també la concurrència i la igualtat de condicions entre els beneficiaris i/o actors amb qui es concertarà l'actuació. Tanmateix el seguiment i avaluació del compliment dels objectius establerts mitjançant indicadors clars, explícits i apropiats ja reconeguts per la comunitat internacional.

🌐 www.cupvila.cat
f facebook.com/cupvila
🐦 [@cupvila](https://twitter.com/cupvila)
📷 [@cupvila](https://instagram.com/cupvila)

📍 **Imprès a Vilafranca**
suport al comerç local